

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

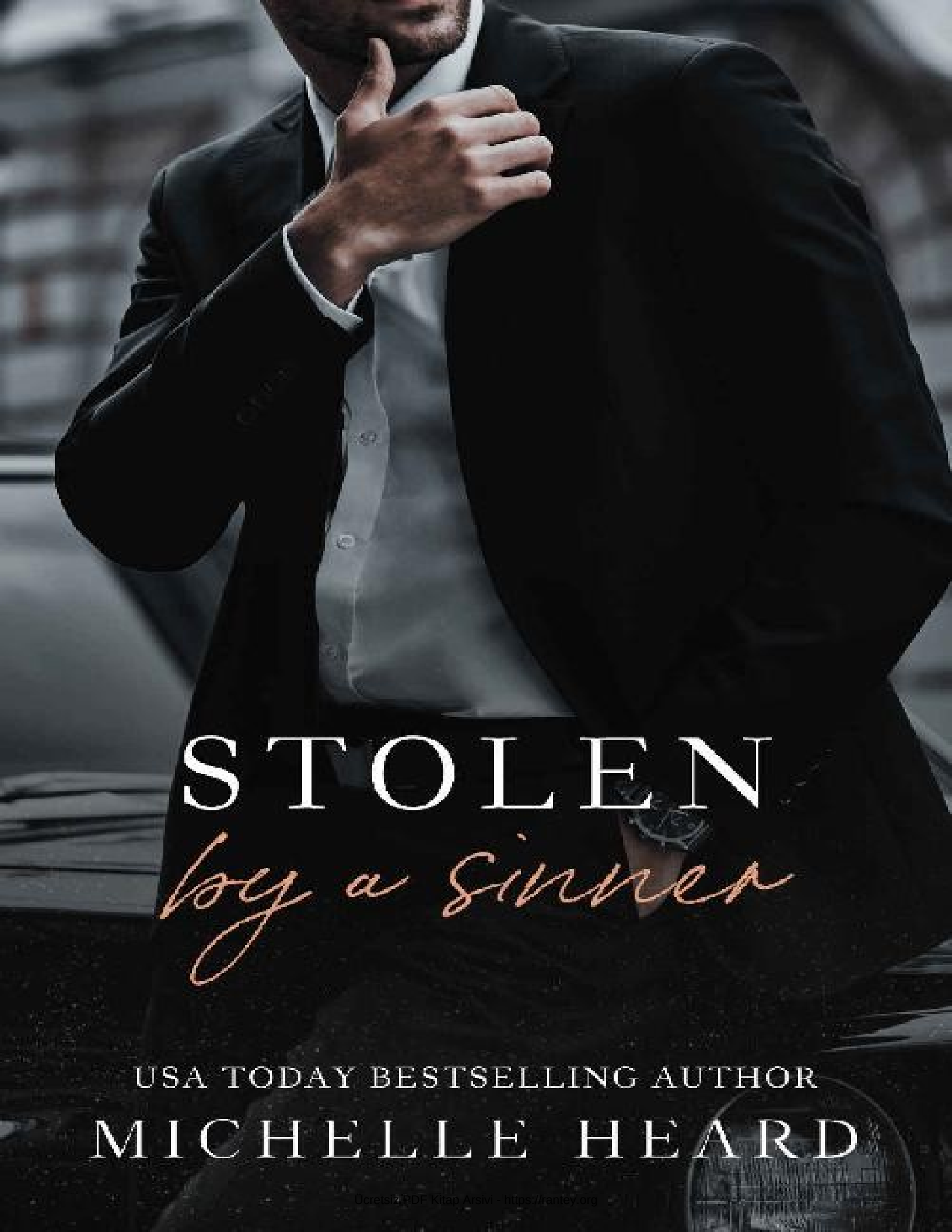
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



STOLEN

by a sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Sinopsis

Sindirella nazik olun, cesur olun ve her zaman biraz sihre inanın dedi.

Yanılıyor.

Benim dünyamda hayatta kalmak için içinizde bir ölü olmalı, her an tetikte olmalı ve asla imkânsızı hayal etmemelisiniz. Hiçbir şeyin hayalini kuramazsınız çünkü Polonya mafyası için çalışmayı bırakamazsınız.

Ama onlardan çalınabilirsiniz.

Sayılır.

Türk mafyasının başı Gabriel Demir patronuma saldırınca çapraz ateşte kaldım.

Esir alındım, sorgulandım ve kısa süre sonra kendimi yine hizmetçi pozisyonunda buldum. Ama bu sefer Türk için.

Lehçe yerine.

Bu sefer hayatım boyunca tanıdığım deli adam için değil, tehlikeli derecede çekici bir adam için.

Bu sefer kendimi kaçmanın yollarını hayal etmek yerine patronum hakkında fanteziler kurarken buluyorum.

Bu sefer acı ve ölümle değil, zevkle tehdit ediliyorum.

Ama hizmetçi üniformasını çıkarıp balo elbisesi giyebilir miyim?

Sadece bir anlığına spot ışıklarının altında olmak için o çizgiyi geçmeye cesaret edebilir miyim?

Aile Ağacı

Gabriel Demir



Aile İşi: Türk Mafyası Baba: Deniz
Demir (Vefat) Anne: Sinem Demir
(Vefat) Büyükanne: Alya Demir
Kuzen ve En İyi Arkadaş: Emre Demir
Anne tarafından teyze: Ayesenur Altan
Kuzen ve Türkiye sorumlusu: Eymen Altan
Kuzen: Eslem Altan

Lara Nowak



Baba: *(Bilinmiyor)*
Anne: Agnieska Nowak *(Vefat etti)* İşveren:
Tymon Mazur - Polonya mafyasının başı
Lara'nın Koruması: Murat Eren

Bölüm 1

Lara

Gabriel; 38. Lara; 22.

Sindirella, 'Nazik olun, cesur olun ve her zaman biraz sihre inanın' dedi.

Koridorda yürürken acı bir kıkırdamayı bastırıyorum.

Cinderella yanılıyor.

Bir silah sesi havada çınlıyor, sesi tenimde dalgalanıyor. İrkiliyorum ama siyah çay tepsisini düşürmemek için kendimi tam zamanında tutuyorum. Kalbim göğsümde çarparken kapının önünde duruyorum ve gözlerimi kapatarak derin bir nefes çekiyorum.

Çok yanılıyor. Benim dünyamda hayatta kalmak için içinizde bir ölü olmalı, her an tetikte olmalı ve asla imkânsız hayal etmemelisiniz.

Asla bir şey hayal etme.

Gözlerimi açıyorum, çenemi kaldırıyorum ve oturma odasına giriyorum. Bir anlığına cesede bakıyorum. Halıda kan lekeleri var. *Tekrar.*

Adam burada iki hafta bile çalışmadı. Ne yazık ki daha fazla dayanamadı. Böyle giderse Tymon'ın öldürecek adamı kalmayacak.

Bu da, üzerine adımın kazındığı kurşunla karşılaşmamın an meselesi olduğu anlamına geliyor.

Tymon beni tehdit etme ihtiyacı hissettiğinde bunu birçok kez gördüm. En sevdiği koltuğunun yanında, üzerinde tüm personelin isimlerinin kazılı olduğu mermilerle dolu ahşap bir kutu tutuyor.

Bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığımı sadece Tanrı bilir.

Ben doğduktan sonra Tymon annemi Polonya'dan getirmiş. Annem ben on iki yaşındayken öldü ve o zamandan beri Tymon için hizmetçi olarak çalışıyorum. Annem bana Külkedisi'nden alıntılar yapardı ama o öldükten sonra hayatın bir peri masalı olmadığını çabucak anladım.

Tymon Mazur, Polonya mafyasının başıdır. Personelinizi dövüp tehdit ederek itaat ettirebileceğinize inanıyor. Haklı da. Bu malikanedeki hiç kimse ona karşı gelmeye cesaret edemez.

Bir gün uyanıp artık onun için çalışmayacağına karar veremezsin. Tek çıkış yolu ölüm ve işler ne kadar kötüye giderse gitsin, ben ölmeye hazır değilim.

Tymon kalan üç adama, "Şu pislikten kurtulun," diye bağıyor.

Ben tepsiyi cam sehpanın üzerine koyarken onlar da cesedi alıp odanın dışına taşıdılar.

Tymon'ın siyah bakışları üzerimde, boş ve acımasız. "Akşam yemeği için karides ve istiridye istiyorum."

Başımı salladım. "Emredersiniz, efendim." Onun huzurunda bir saniye daha fazla kalmak istemediğim için aceleyle odadan çıkıyorum.

"Gidebilirsin dedim mi ben sana!" diye bağıyor arkamdan.

Ayaklarım titreyerek durdu, omuzlarım çöktü ve vücudumdaki her kasın bana bağırmasına rağmen

geri dönmeyeceğim, itaat edeceğim.

Her zaman itaat ederim.

Ya bu ya da ölüm.

Oturma odasına geri döndüğümde gözlerimi aşağıya dikmiş, dizlerimin hemen altında biten eteğin siyah kumaşına bakıyorum.

Koltuğun ağırlığının altında gıcırdadığını duyduğumda yukarı bakıyorum. Tymon'ın bakışları bana dikilmişti. Silahını cam masanın üzerine bırakıyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Hantal gövdesinden güç yayılıyor, saçlarının yarısının dökülmüş olması ne kadar tehlikeli ve acımasız göründüğünü azaltmıyor. Yuvarlak yanakları ve uçları kıvrılan bir bıyığı var.

İçimi bir endişe kaplıyor ve dişlerimi sıkarak ellerimi iki yanıma sıkıştırıyorum.

Etli avucu sol kulağıma değiyor, o tanıdık acı çenemde ve boynumda patlıyor. Kuvvetle sağa doğru düşüyorum, kalçam sehpanın altın köşesine çarpıyor, elim tepsiye çarpıyor. Sıcak çay anında soğumadan önce tenimi yakıyor.

Haliya bakarken sağ kalçamdaki keskin acıya rağmen nefes alıyorum.

Bu başka bir çürük bırakacak.

Nefes alıyorum, göğsümdeki duygular boşalıyor.

"Sadece ben izin verdiğimde gideceksin," diye emrediyor Tymon, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Onunla tartışmaya cüret edeceğimden değil. O kadar aptal değilim.

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, hâlâ halının üzerindeki yerimden kımıldamadan.

"Yemek saat altıda burada olsa iyi olur," diyor.

Kahretsin. Bu bana sadece iki saat verir.

"Evet, efendim."

"Git buradan!" diye bağılıyor. Ardından da "Çirkin bok parçası" diye homurdanıyor.

Bu sözleri duymak benim için yeni bir şey değil. Sade görüldüğümü biliyorum ve bu beni rahatsız etmiyor. Güzellik benim dünyamda sadece tecavüze uğramanıza neden olur.

Kalçamdaki sarsıcı ağrıdan irkilerek hızla ayağa kalkıyorum. Devrilen fincanı topluyorum ve önlüğümünden bir bez çekerek dökülen çayı silip oturma odasından çıkıyorum.

Topallamamaya çalışıyorum, kalçamdaki ağrıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Mutfakta durup tepsiyi bıraktıktan sonra diğer hizmetçilerden Agnes'e bakıyorum. "Çayı oturma odasına götür. Bay Mazur için akşam yemeği getireceğim. Deniz ürünleri istiyor."

"Tamam," diye mırıldanıyor, sesi benimkiyle aynı - duygudan yoksun.

Bu çatı altında çalışan herkes tek bir amaç için var olmaya şartlandırılmıştır: Polonya mafyasının başı Tymon Mazur'a hizmet etmek.

Onun istediği gibi davranabiliriz.

Beş yıldızlı bir şef için uygun olan ancak Tymon'a yemek hazırlamak için neredeyse hiç kullanılmayan mutfağı terk ederek seti alıyorum

konağın arkasındaki merdivenlerden hizmetçi odasına iniyor.

Bodrum katında iki sıra yatak ve dört hizmetçi, üç bahçıvan ve iki uşağın uyuduğu tek bir banyo bulunmaktadır.

Kendimi bildim bileli burası benim evim.

Bu loş alan, annemin bana masallar fısıldadığı ve görevlerimi yerine getirdikten sonra el feneriyle ödevlerimi yaptığım yerdi. Bu sadece on altı yaşıma kadar sürdü. Okulu hiç bitiremedim.

Yatağımın yanına çömelip altından kutuyu çekiyorum ve bir çift yıpranmış spor ayakkabı çıkarıyorum. Cilalı siyah topuklu ayakkabıları çıkarıyorum ve spor ayakkabıların içine girdikten sonra bağcıklarını bağlıyorum. Ayakkabıları, içinde sosyal güvenlik kartım, annemin bir fotoğrafı, yıpranmış Külkedisi masal kitabı, iki takım üniforma, iki eşofman altı, iki gömlek ve bir kazak bulunan kutunun içine sokup yatağın altına geri koyuyorum.

Yirmi iki yaşındayım, sahip olduğum tek şey bu. Tek bir kutu.

Hizmetçinin odasından aceleyle çıkıyorum ve hızlıca, baş kahya Bay Kowalski'nin Tymon'ın olabilecek misafirlerini karşılamak için ön kapıda beklediği büyük fuayeye doğru ilerliyorum.

Tüm personel Polonya'dan gelmişti ve ilk başta dili öğrendim ama annem vefat ettikten sonra uğraşamadım. Bay Kowalski yetmişli yaşlarının başında ve siyah bir takım elbise giymiş, sanki yüz yıl fazla yaşamış gibi görünüyor. "Aqua'ya gitmem gerekiyor," diye mırıldandım.

Bay Kowalski ceketinin iç cebinden kredi kartını çıkarırken derin bir iç çeker. Bu kartı sadece Tymon'ın yemekleri ve malikane için gerekli olan her şey için kullanıyoruz.

Kartı bana uzatırken, "Acele et." diye homurdandı.

"Evet, efendim." Kartı güvenli bir şekilde gömleğimin göğüs cebine sokuyorum, sonra önlüğümü çıkarmayı hatırlıyorum. Hızla çıkarıp katlayarak bir bohça haline getiriyorum.

Bay Kowalski gözlerini deviriyor ve benden almak için elini uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, ses tonum her zamanki gibi yumuşak ve saygılı.

Ağır ahşap kapıyı açarak malikaneden dışarı çıkıyorum. Tymon için bir iş yapmamız gerektiğinde kullanmamıza izin verilen SUV'ye doğru yürürken korumalar etrafı sarıyor. Filip içtiği sigarayı söndürüp direksiyonun arkasına geçerken ben de yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

"Nereye?" diye mırıldanıyor motoru çalıştırırken.

"Aqua'ya."

Bakımlı çimenlere bakıyorum ve mülkten ayrıldığımızda omuzlarımdan kayalar yuvarlanıyormuş gibi hissediyorum. Acele etmem gerekse de, malikaneden kaçabildiğim her anın kıymetini bilirim.

Görevliden çantayı alırken dudaklarımda otomatik bir gülümseme beliriyor. Kol saatimdeki saate bakıyorum ve

Malikâneye dönmek için sadece yirmi altı dakikam olduğunu fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kahretsin. Umarım trafik çok kötü olmaz.

Restorandan aceleyle çıktım, sola döndüm ve bir kas duvarına çarptım. İrkilerek bir çığlık atıyorum, sonra sert ve hızlı bir şekilde yere düşüyorum. Hareketi durduramayınca sağ tarafımın üzerine düşüyorum ve çanta kaldırımda kayıyor.

Büyük bir dehşet içinde, konteynerlerin açılmasını ve deniz ürünlerinin yere ve bir çift kahverengi deri ayakkabıya saçılmasını izliyorum.

Tanrım. Hayır. Hayır.

Derimin üzerinde iğneler patlıyor ve kalçamdaki ağrıdan irkilerek diz çökme pozisyonuna geçiyorum, eteğimi bacaklarımı örtecek şekilde ayarlıyorum.

Yemekler mahvoldu.

Tymon beni öldürecek.

"Tam da ihtiyacım olan şey." Hırıltısı karanlık, tehlike dolu bir dünya barındırıyor.

Kulaklarımda bir uğultu var ve sanki ağır çekimdeymiş gibi, dağılmış karides ve istiridyelerin arasında duran adama bakıyorum.

Bozulmamış, lacivert, üç parçalı bir takım elbise giyen bu adamdan testosteron ve zenginlik yayılırken, etrafındaki atmosferin gecedен daha karanlık görünmesine neden olan tehlikeli bir hava da yayılıyor.

Siyah saçları şekillendirilmiş ve açık kahverengi gözleri neredeyse altın renginde, bana bir aslanı hatırlatıyor. Güçlü çenesi, nefes kesici yüz hatlarını tamamlayan düzgün bir tırnak iziyle kaplı.

Tanrım, çok çekici.

Onun yakışıklı yüzüne bakmaya devam ederken sertçe yutkunuyorum.

"Bütün gece ayaklarımın dibinde oturmayı mı planlıyorsun?" Sesi derin ve kadifemsi, tüylerim diken diken oluyor.

Bana sanki üzerine bastığı bir toprak parçasından başka bir şey değilmişim gibi baktığını fark ettiğimde, öfke göğsüme damlıyor.

Onun yüzünden cezalandırılacağım ve sahip olmadığım parayla karides ve istiridye yemek zorunda kalacağım.

Kan. Kanımla ödeyeceğim.

Ayağa kalkarak ona kaşlarımı çatıyorum, sonra da mahvolmuş yiyeceklere bakıyorum. Kredi kartını tekrar kullanmaktan başka çarem yok.

Tanrım.

Az önce olanların etkisi vücudumu bir korku tsunamisi gibi titretiyor.

Adam sabırsızca bana çıkıştı, "Tanrım, çekil yolumdan kadın."

İçimde bir şeyler çatırıyor ve tamamen karakterimin dışında, kaba adama parmağımı sallayarak aklımdan geçenleri anlatıyorum. "Eğer bana çarpmasaydın, çantayı düşürmezdim. Şimdi geç kaldım ve yemeği tekrar sipariş etmek zorundayım ve param yok ve sen kaba davranıyorsun-"

"Umurumda gibi mi görünüyor?" Sinirli ifadesi, sorunumun umurunda olmadığını açıkça gösteriyor,

ve benim küçük öfke nöbetim onu daha da sinirlendiriyor.

Ancak o zaman diğer iki adamı fark ediyorum. Biri sanki her an patlayabilecek bir bombaymışım gibi beni izliyor, diğeri ise bana acıyormuş gibi görünüyor.

Üç adamı da gözümün önüne getirdiğimde, endişem omurgamdan aşağı süzülüyor.

Tymon ile aynı kumaştan kesilmişler. Etraflarındaki havada titreşen tehlikeyi hissedebiliyorum.

Saçmalık.

Geriye doğru bir adım atıyorum ve endişeyle restoranın içine bakıyorum.

Bana acıyarak bakan kişi mırıldandı: "Gel, Gabriel. Yapacak çok işimiz var."

Gabriel olduğunu tahmin ettiğim çekici olan ceketinin göğüs cebine uzanıyor. Bir tomar para çıkarıp göğsüme bastırıyor ve omzuyla bana çarparak yanımdan geçiyor.

İhtiyacım olan parayı elime aldığımda kaşlarım havaya kalkıyor, sonra diğer adamlarla birlikte rezerve edilmiş masalardan birine doğru yürürken arkasından bakmak zorunda kalıyorum.

Pislik.

Başımı sallayarak restorana giriyorum ve az önce bana yardım eden sunucuya doğru ilerliyorum.

Bir sipariş daha verdikten sonra restoranın dışında beklemek zorunda kalıyorum çünkü tüm masalar rezerve edilmiş. Kollarımı belime sarıyorum ve artık mahvolmuş yemekten arınmış kaldırıma bakıyorum.

En azından yemek için para ödemek zorunda kalmadım.

Ama hala geç kaldım.

Saate bakıyorum ve saatin çoktan altı olduğunu
görünce gözlerimi kapatıyorum.

Ben öldüm.

Bölüm 2

Gabriel

Yemekten sonra bir bardak *rakı* yudumlarım. Bu yüzden Aqua'ya gelmeyi seviyorum. Geleneksel Türk içkisini servis eden az sayıdaki mekândan biri.

Kuzenim ve ikinci komutanım Emre içkisinden son yudumu aldıktan sonra mırıldandı: "Adamlar hazır."

Emre benden beş yaş küçük ve her zaman küçük bir kardeş gibi oldu. Annesi ve babası doğumundan hemen sonra bir trafik kazasında ölmüş, bu yüzden ailem onu yanına almış.

Başımı sallıyorum, düşüncelerim aileme dönüyor. Kendilerine ve bize Seattle'da daha iyi bir hayat kurmak için Türkiye'den gelmişlerdi. Onlar öldürüldükten sonra sadece anneannem ve Emre kaldı. Anne tarafımdaki ailemin geri kalanı Türkiye'de kaldı. Yılda en az bir kez ziyaret etseler de, onlarla anneannem ve Emre'yle olduğum kadar yakın değilim.

Tymon Mazur, dükkânlarını kendisine satmayan ailemi öldürttü. Basit bir fırınları vardı, herkes gibi mütevazı bir yaşam sürmeye çalışıyorlardı.

Otuz yıl önce oldu.

Zaman bu anıyı soldurmak için hiçbir şey yapmadı. Mevsim normallerinin dışında sıcak bir yaz günüydü. Mazur'un adamları içeri girdiğinde un çuvallarını depodaki raflara yerleştirirken tişörtüm terli sırtıma yapışmıştı. Tehditkâr

Sesler beni işimi bırakmaya zorladı ve kısmen açık olan kapının arkasından baktığımda babam fark etti ve geride durmamı işaret etti.

İtaat edemedim, ilk silah sesi havada çınladı. Kurşun babamın karnına isabet etti. Annem çığlık attı. Biri küfretti. Sonra daha fazla ateş edildi.

Ailemin düşüşünü
izledim. Kanamalarını
izledim.

Işık kaybolmadan hemen önce babamın gözleri benimkilerle kilitlendi.

Ailemin ölümünün korkunç kokusu havada asılı dururken, Mazur'un adamları ailemin uğruna çok çalıştığı her şeyi darmadağın ederken ben depoda saklandım.

Sekiz yaşındayken nefret varlığımın her zerresini doldurmuştu. Ses çıkarmamak için yumruğumu ısırdım. Bedenim korku ve kederle titriyordu.

Yıllar geçtikçe nefret, kederimden ve intikam ihtiyacımdan beslenerek yaşayan, nefes alan bir şey haline geldi.

Son yirmi yılda bir imparatorluk kurdum ve Türk mafyasını ele geçirdim. Hepsi ailemin intikamını alabilmek içindi.

Bugün, Mazur'a ailemi öldürmenin yanına kâr kalmadığını göstermek için gölgelerden çıkacağım gün.

Son içkimi de bitirip bardağı yere bırakıyorum ve sandalyemden kalkıyorum. Ceketimi düzelterek, "Gidelim" diye mırıldandım.

Yanımda Emre ile restorandan çıkarken Miraç önden gidiyor. O benim kişisel korumam ve

en iyi adamlar. Eşi Elif, kulüplerimden birinde çalışan çok iyi bir hacker.

Emre benimle birlikte cipin arkasına binerken Miraç da direksiyonun arkasına geçiyor.

"Kulübe mi?" Miraç soruyor. "*Evet,*" diye yanıtlıyor Emre, *evet.*

Kulübü karargahım için paravan olarak kullanıyorum. Binanın altında mafyayla ilgili her şeyi hallettiğimiz ofisler inşa ettirdim.

Mazur'la yollarımızın hiç kesişmemesine dikkat ettim, böylece o piçin başına geleceklerden haberi olmayacak.

Pencereden dışarı, kaldırımları aydınlatan mağazaların, restoranların ve barların ışıklarına bakıyorum.

Kulübe vardığımızda Mirac cipi ara sokaktaki diğer araçların arkasına park ediyor. Kapıyı iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum, ana girişe doğru yürürken tetikteyim. Benim işimde asla tedbirli olunmaz.

Binanın kenarından aşağıya doğru yılan gibi kıvrılan ve hepsi de bu seçkin mekâna girmek için sıralarını bekleyen insanlara bakarak sadece tehdit arıyorum.

Şehrin dört bir yanına dağılmış, isimleri birbirine benzeyen beş kulübüm var. İntikam, İntikam, İntikam, Hesaplaşma ve İntikam.

Çoğu insana göre ben sadece başarılı bir kulüp sahibiyim. Bu dış görünüş bana iyi hizmet etti ve banka hesaplarımı ihtiyacım olandan çok daha fazla parayla doldurdu.

Kulübe girerken fedailere başımla selam veriyorum. Müzik havada titreşiyor, yanıp sönen ışıklar ortama enerjik bir hava katıyor.

Ambiyans. İki kat var, ikincisi birçok nüfuzlu kişinin takılmayı sevdiği VIP bölümünü barındırıyor. Ayrıca çatıda bir barımız ve dinlenme alanımız var.

Arka tarafa doğru ilerliyorum ve çelik bir kapıya yaklaştığımda Keith yerinde kalırken Scott kapıyı açıyor. Yanlarından geçip merdivenlerden alt kata inerken adamlarım çenelerini kaldırarak "Efendim," diye mırıldanıyorlar.

Sol tarafta yasadışı kumar oynanan eğlence alanlarına giden bir koridor bulunmaktadır. Bu masalarda birçok yat, hisse ve iş kaybedildi ve kazanıldı. Sağ tarafta silah ticareti için kullandığımız ofis alanı var. Arka taraftaki çıkış, alkol teslimatlarını aldığımız yükleme rıhtımına çıkıyor. Bira fişilerine gizlenmiş silahların taşınmasını kolaylaştırıyor.

Kumar oynanan bölüm ile ofisler arasındaki alan adamlarımın stres atmak için toplandıkları yerdir. Masalar ve deri koltuklar alanı dolduruyor, bir bar tezgahı arka duvarı kaplıyor. Tüm dekor siyah ve altın renginde, her şeye tehlikeli ama lüks bir hava katıyor. Havada bir duman bulutu asılı duruyor. Buradaki müzik üst kattaki kulüpte olduğu kadar enerjik değil.

Askerlerim zaten bekliyor, bazıları derin sohbetlere dalmışken diğerleri silahlarını kontrol ediyor.

Her adama bakmak için bir an ayırıyorum. Bazıları en başından beri benimleydi, bazıları ise yıllar içinde aramıza katıldı. Hepsi benim ailem oldu.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum.

Tüm gözler bana dönüyor, sonra karmakarışık bir onaylama korusu yükseliyor.

Emre'ye bakarak devam etmesini işaret ediyorum.

Emre bir adım öne çıkar, sonra derin bir nefes çekerken çenesini kaldırır. "Görevimiz açık. Sadece silahlı olanları öldürün. Tymon Mazur hayatta tutulacak." Emre planın üzerinden tekrar geçerek her askerin saldırının nasıl gerçekleştirileceğini anladığından emin olur.

Herkes hazır olduğunda, kulübü arka girişten terk ediyoruz ve ara sokağı dolduran SUV sırasına yığılıyoruz. Bu şekilde, güvenlik kamerası beni kulübe girerken gösteriyor ama çıkarken göstermiyor.

Gizli bir hikayeye sahip olmak her zaman iyidir ve bu işe yaramazsa, ortaya çıkabilecek herhangi bir sorunla ilgilenmek için cebimde bulunan polise ödeme yapmak için örtülü bir fon var.

Mazur'un malikanesine giderken, geride bıraktığımız her kilometrede kalbim daha hızlı atıyor.

Sonunda o gün geldi.

Baba, Anne, bu gece senin intikamını alıyorum. Bu gece bana gururla bakacaksın.

Ailemin intikamını almayı ve bunun onları ne kadar gururlandıracağını düşündükçe damarlarımda adrenalin atıyor.

Bölüm 3

Lara

Metal sivri uçlu kedi-dokuz kuyruğu kırbacı vurduğunda, gömleğimi yırtıp derimi parçaladığı için sırtımda daha fazla acı patlıyor.

Ağlamamı engellemek için alt dudağımı daha sert ısıyorum.

Vur.

On sekiz.

Ağlama.

Vur.

Kavurucu bir sıcaklık dalgası tenimi sarıyor, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Sırtım sanki dikenli tellerin küçük dilleri beni yalıyormuş gibi karıncalanıyor, her vuruş sakatlayıcı acıyı yoğunlaştırıyor.

On dokuz.

Kendimi diz çökme pozisyonunda tutarken kollarım bükülme tehlikesi geçiriyor, böylece parke zemine çakılmıyorum.

Vur.

Yirmi.

Ağlama!

Durduramıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüyor. Daha sert ısıyorum, zihnimde hiçbir düşünce yok.

Sadece acı var.

Muhafızların başı ve Tymon'ın yardımcısı Marcel, "Bir çağrınız var," diye mırıldanıyor.

Kırbaç sırtıma o kadar sert vuruyor ki kendimi öne düşmekten ve ahşap zemine yayılmaktan alıkoyamıyorum. Ciğerlerimdeki hava patlıyor, derim yırtılıyor ve yanıyor, kemiklerim ağrıyor.

Kırbaç yanıma düşüyor, metal sivri uçları kan damlacıklarıyla kaplanmış. Tymon'ın telefona cevap verip oturma odasından ayrılmasını dinlerken ona bakıyorum.

Yalnız kaldığım anda kulaklarım bir vınlama sesiyle doluyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, acının şiddeti on kat artıyor.

Daha kötülerini de atlattın. Ağlama.

Sen bundan daha güçlüsün.

Kendimi oturur pozisyona itiyorum. Derim sırtımda incecik gerilmiş gibi hissediyor, kuruyan kan yaralarımı çekiştiriyor.

Ayağa kalkarken dişlerimi sıkıyor, iniltilerimi bastırıyorum.

Ceza sona erdi. En azından Tymon beni öldürmedi.

Bir elimle kendimi duvarlara yaslayarak, yavaşça hizmetkârların odasına doğru ilerliyorum. Baş dönmesi beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama başımı sallıyorum.

Sakın bayılma.

Yatağımın üzerinde bir ilk yardım çantası duruyor. Daha önce her zaman olduğu gibi, onu eşofmanım ve kazağımla birlikte alıp banyoya giriyorum.

Her şeyi tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra gözlerimi aynaya dikeyorum.

Solgunum, gözlerim çok büyük, çok koyu.

İyisin.

Nefes alışım hızlanmaya başlıyor ve bir kez daha çalkantılı duygularımı derinlere iterek yüzeye çıkmalarına fırsat vermiyorum.

İyisin.

Musluğu açarak ellerimi kavıyorum ve birkaç ağrı kesici almadan önce yüzüme su çarpıyorum. Gömleğimin düğmelerini açarak, yırtık kumaşı dikkatlice çekip çıkarıyorum, taze yaralarım dokunduğunda irkiliyorum.

İyisin.

İlk yardım çantasını açıp aynada sırtımın sağ tarafını görebilmek için dönüyorum. Eski izler şimdi taze, kırmızı yaralarla kaplı. Çenemi sıkarak, kendimi temizlemek için zahmetli bir sürece başlıyorum.

Yaralarım ile ilgilenmek biraz zaman alıyor, dişlerim sıkılmaktan ağrıyor. Ulaşamadığım yaralar var. Yapabildiğim en iyi şey, kanın bir kısmından kurtulmak için üzerlerine ılık, ıslak bir bez örtmekti.

Diğer çalışanlardan yardım istemenin bir faydası yok. Asla kişisel olarak karışmayız çünkü bir sonraki ölümün kimden geleceğini bilemezsiniz. Bağ kurmak aptalca olur. Bu sadece işleri daha da zorlaştırır, o yüzden herkes kendi başının çaresine baksın.

Bu dersi annem öldükten ve ben kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldıktan sonra öğrendim. Bronşit olmuştu.

Solunum problemleri vardı, götürüldü ve bana öldüğü söylendi.

Cenaze falan yoktu.

Benim zamanım geldiğinde, benim de bir cenazem olmayacak. Benden öncekiler gibi ben de yok olacağım.

Malikanede hayat her zamanki gibi devam ederken sadece varoluştan silindi.

Başka seçeneğiniz olmadığında bunları kabul edersiniz. Savaşmamak daha iyi.

Umut etmemek daha iyi.

Her şeyi kolaylaştırıyor.

Diğer personelin uzun bir günün ardından temizlenmesi gerektiğini bildiğimden, eşofman altımı ve kazağımı giydim. Kanlı gömleğimi, eteğimi ve ayakkabılarımı toplayarak banyodan çıkıyorum.

Yatağında yeni bir gömlek yatıyor.

Yeni gömleğimi, eteğimi ve ayakkabılarımı kutuya koyduktan sonra mutfağa gidip mahvolmuş gömleğimi atıyorum.

Yaralarım sıkılaşmaya devam ediyor ve bu gece fazla uyuyamayacağımı biliyorum. Önümüzdeki hafta acımasız olacak çünkü hala tüm işlerimi halletmem gerekiyor.

Mutfağın ana bölümünü geçip çamaşır yıkamak ve temizlik malzemelerini yerleştirmek için kullanılan bölüme giriyorum. Güveç kokusu hala havada asılı duruyor ama iştahım olmadığından küçük gaz ocağının üzerindeki tencereyi görmezden geliyorum.

Yemeklerimizi Agnes hazırlıyor ve her zaman yumurtalı ekmekli bir çeşit güveç oluyor. Karnımız doyduğu sürece

Şikayet etme.

Mahvolmuş gömleği çöpe attıktan sonra kendime bir bardak su dolduruyorum. Lavabonun yanında durup sadece yarısını içiyorum ve geri kalanını kanalizasyona atıyorum.

Dışarıdan gelen ani bir silah sesi beni hızla küçük pencereye doğru yürütüyor. Geceye baktığımda, ışıklar konağın yan tarafındaki araziye aydınlatıyor. Hiçbir şey göremiyorum, ama daha fazla silah sesi havayı doldurduğunda ve adamların bağırışlarını duyduğumda, pencereden tereddütlü bir adım atıyorum.

Köşk saldırı altında mı?

Aniden ışıklar sönüyor ve beni karanlığa gömüyor. Kalbim çılgınca atmaya devam etmeden önce göğsümde tekmeliyor.

Ne oluyor?

Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum.

Saklan!

Gözlerimi kısıyorum ve kollarımı önüme uzatarak mutfağın ana bölümüne doğru ilerliyorum.

Koridorlardan silah sesleri yükselirken malikanede kıyamet kopar.

Yüce Tanrım!

Mermer adanın arkasına saklanıyorum, kolumu adaya dayıyorum. Gözlerimi kırıştırmaya devam ediyorum, gözlerim sonunda karanlığa alışmaya başlıyor. Dört ayak üzerinde, adanın kenarına sürünerek yaklaşıyorum ve etrafına bakıyorum.

Diğer personel nerede? Kaçmaya mı çalışayım yoksa saklanayım mı?

Tek tük silah sesleri geliyor, sonra bir adamın bağırdığını duyuyorum: "Bütün odaları boşaltın. Mazur'un bulunmasını istiyorum."

Tanrım, muhtemelen burada çalıştığım için beni öldürecekler.

Silah sesleri yaklaşıyor, silah sesleri inanılmaz derecede yüksek geliyor ve kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına neden oluyor.

Güvenli bir yere gidin! Bu gece ölmeyecek kadar çok şey atlattın.

Mutfağın diğer bölümüne bakıyorum ve arka kapıya doğru koşmak için ayağa kalktığımda, kapı patlayarak açılıyor ve adamlar içeri doluyor.

Kahretsin!

Panikle ters yöne doğru koşuyorum ve koridora daldığımda kurşunlar yanımdan uçup gidiyor. Ağzım bir anda kupkuru oluyor ve bir adım daha atamadan bir kurşun yan tarafıma saplanıyor, etimi ve iç organlarımı dayanılmaz bir acıyla parçalıyor.

Karnıma bir kurşun daha isabet ediyor ve acı beni ikinci kez sararken, bedenim karanlık bir çukura düşüyor.

Bölüm 4

Gabriel

Her şey çok hızlı oluyor. Bir saniye Mazur'un askerlerine ateş ediyorum, sonra biri ateş hattıma dalıyor.

Cesede ulaştığımda, kişinin herhangi bir savaş kıyafeti giymediğini ve silahı olmadığını fark ettim. Adamlarım konağı tararken, herhangi bir tehdide karşı tetikte olarak çömeliyorum.

"Öldü mü?" Emre cesedin diğer tarafına çömelirken soruyor.

"Ölü gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum, kişiyi net olarak göremiyorum.

Sonra Emre cesedin üzerine bir ışık tutuyor ve ben Aqua'nın dışında karşılaştığım kadının tanıdık yüzüne bakıyorum.

Mazur'a mı ait?

Tıpkı daha önce olduğu gibi, açık kahverengi saçları, ortalama yüz hatlarını hiç de güzel göstermeyen sıkı bir topuzla arkadan bağlanmış. Yıpranmış eşofman altı ve kazağına bakarak, muhtemelen bir hizmetçi ya da bir tür çalışan olduğunu tahmin etmek yanlış olmaz. Mazur'un çalışanlarını umursamadığını duymuştum.

Silah seslerini duyduğumda kaşlarım birbirine çarpıyor.

Mazur'u aramaya devam etmek için ayağa kalktığımda Emre, "Bu az önceki kadın mı?" diye soruyor.

"Evet." Askerlerimden birine kaşımı kaldırıyorum.
"Mazur'dan bir iz var mı?"

Koridorda kaybolmadan önce "Henüz değil patron," diye cevap veriyor.

Emre kadının boynunda nabız arıyor, sonra bana bakıyor. "Hâlâ yaşıyor."

Saldırmayı planladığım gün bana rastlamasının tesadüf olduğundan şüpheliyim. Yemin ederim, eğer Mazur kaçtıysa ve onun bununla bir ilgisi varsa, ona hiç doğmamış olmayı dilediğime.

Tedirgin bir his tenimin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor ve zaten kaslarımı sıkan huzursuzluğu daha da artırıyor.

Neden Aqua'da olduğunu ve Mazur hakkında sahip olduğu diğer bilgileri öğrenmek istiyorum. "Götürün onu."

Emre iki adamıma yaklaşımları için işaret ediyor. "Onu nereye götürüyorlar?"

"Ev. Arazinin arka tarafındaki kulübelere biri. Ona bakması için doktoru çağırın."

"Eve mi?" Emre bana soruyor.

"Bana verebileceği her bilgiyi istiyorum." "Eğer hayatta kalırsa," diye mırıldandı kuzenim.

Adamlarım kadınla ilgilenirken ben evin içinde yürümeye devam ediyorum ve her asker başını salladığında yoğun bir hayal kırıklığı göğsümü doldurmaya başlıyor.

"Mazur ya da Dydek'ten iz yok," diye haber veriyor teğmenlerimden Daniel oturma odasına girerken. Onun sözleri, bu gecenin Mazur'un aileme yaptıklarının bedelini ödeyeceği gece olması umudumu içeren tabuta bir çivi çaktı.

O pisliğin bu gece ölmesini istedim. Kanının ellerime bulaşmasını, çığlıklarının kulaklarımı doldurmasını istiyordum.

"Adamlarımızdan yaralanan olup olmadığını öğrenin ve ışıkları açın." talimatını ısırarak söyledim.

"Evet, patron."

Başka bir askere, "Hizmetçileri ve hala nefes alan diğer tüm personeli sorgulamak için topla" dedim.

Başını salları ve hızla oturma odasından çıkar.

Dakikalar sonra ışıklar yandığında etrafıma bakıyorum.

"Konağı parçalara ayırın."

Mazur'un evim dediğı yeri yok etmek, içimde dönüp duran hayal kırıklığını azaltmıyor.

Siktiğimin piçi! Kaçabilirsin, ama yemin ederim seni bulacağım - bu yapacağım son şey olsa bile.

Adamlarım mobilyaların her parçasını yok etmeye çalışırken, ahşap bir kutu dikkatimi çekiyor. Bir puro tutacağı olduğunu düşünerek kapağını açıyorum, sonra sıra sıra dizilmiş mermilere bakıyorum. Bir tanesini çıkarınca, yan tarafında bir isim yazdığını görüyorum.

Agnes.

Başka bir tanesini kontrol ediyorum.

Nikodem.

Yani söylenti doğru. Mazur her çalışanı için bir mermi saklıyor.

Onun sadakat aşılama için korkuyu kullandığı yerde ben farklı bir yöntem seçtim. Korkunun önüne geçen tek bir şey var. Para. İnsanlar doğru miktar için bir sürü aptalca şey yaparlar.

Askerlerimden biri olan Kerem, "Personel bodrumda toplanmış," diye haber veriyor.

Başımı sallayarak dudağım tiksintiyle kıvrılıyor ve oturma odasına nefret dolu son bir bakış atarak Kerem'i personelin sorgulanmak üzere beklediği yere kadar takip ediyorum.

Bodrum loş bir şekilde aydınlatılmış, sekiz yatak duvarlara dizilmiş. Sadece yedi kişi sayıyorum ve vurduğum kızın sekiz numara olduğunu varsayıyorum.

"Mazur nerede?" Keskin bakışlarımla her birinin yüzünde herhangi bir duygu belirtisi olup olmadığını kontrol ederek soruyorum.

Sessiz kalırlar, gözleri beton zemine dikilmiştir.

Emre, "Ne kadar çabuk konuşursanız, hayatlarınıza o kadar çabuk geri dönebilirsiniz," diye ekliyor.

En yaşlısı, uşağa benzeyen bir adam, "Bilmiyoruz. Evin altında bir tünel var. Bay Mazur muhtemelen oradan çıkmıştır."

"Tünelin girişi nerede?" Bunu kendileri için zorlaştırmadıkları için memnun olarak soruyorum. Masum insanlara işkence etmekten hiç zevk almıyorum.

"Garajda," diye cevap verir yaşlı adam.

"Mazur'un saklanmak için nereye gideceği hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Emre sorar.

Adam başını sallar. "Onun işi hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Biz sadece burada çalışıyoruz."

Sorgulama sırasında bize katılan Daniel'a bakarak, "Tüneli bul ve nereye gittiğini kontrol et" diyorum.

"Evet, patron."

Emre'ye personelle ilgilenmesini işaret ediyorum, sonra merdivenlere yöneliyorum.

Emre, Mazur'un personeline "Toparlanın ve gidin" diye talimat veriyor. Bazı askerlerimize de emirler veriyor ve bana yetiştiğinde "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Şimdi baştan başlayalım ve o piçin nerede olduğunu bulalım," diye homurdanıyorum, bu gece planladığım gibi gitmediği için çok mutsuzum.

"Mazur muhtemelen onun kanının peşinde olduğunuzu duyacaktır.

Sürpriz bir saldırının avantajını kaybettik."

Malikânedden ayrılıp cipin arkasına bindik. Mirac direksiyonun arkasına geçti. "Eve mi?"

"Evet."

O kadın hayatta kalsa iyi olur. Mazur'un avlanmasını kolaylaştıracak bilgilere sahip olabilir. Bugün bana rastlaması tesadüf olamaz.

Üzerime yerleştirmiş olabileceği herhangi bir izleme cihazı için kıyafetlerimi kontrol etmeye başlıyorum, ancak herhangi bir şey bulamayınca koltuğa yaslanıyorum.

Derin bir nefes çekerek yavaşça nefes veriyorum, sonra mırıldanıyorum, "Mazur onun için geldiğimi biliyorsa sorun yok. Bırakın neden saldırdığımı anlamaya çalışan bir fare gibi etrafta koşuştursun."

Umarım korku ve kafa karışıklığı onu tüketir.

Eve geldiğimde ceketimi çıkarıp hizmetçim Nisa'ya uzatıyorum. "Selam," diye selamlıyorum onu.

Nisa tüm evin sorunsuz çalışmasını sağlıyor ve büyükanneme arkadaşlık ediyor.

"Selam, Gabriel Bey." Sözlerine rahatlamış bir gülümseme eşlik ediyor.

Büyük merdivenlerden çıkıp konağın doğu kanadına doğru ilerliyorum. Büyükannemin özel oturma odasına adımımı attığım anda, gözleri vücudumun her santimini tarıyor, buruşuk yüz hatlarını rahatlama kaplıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum onu rahatlatmak için.

"Güzel. Peki Emre?" Kaşları tekrar birbirine yaklaşarak soruyor.

"Sağlığı yerinde," diye onu temin ediyorum.

"*Tanrıya şükür.*" *Tanrı'ya şükrünü* mırıldanır.

Oturduğu koltuğa uzanıp tek dizimin üzerine çöküyorum ve elini tutuyorum. Başımı öne eğerek, acı içinde yutkunuyorum ve itiraf ediyorum: "Mazur kaçtı. Ben başarısız oldum."

Diğer elini başıma götürüyor, dokunuşu sevgi dolu ve bağışlayıcı. "Nereye kaçtığını öğreneceksin."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kaldırıp beni büyüten kadına bakıyorum. Babam öldüğünden beri sadece siyah giyiyor. Geçtiğimiz otuz yıl boyunca oğlunun yasını tutmadığı tek bir gün bile geçmedi.

"Yapacağım." Sözlerim çelikten.

Ayağa kalkarak ona doğru eğildim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "*Söz veriyorum.*" (Söz veriyorum.)

Bölüm 5

Gabriel

Mazur'dan hiçbir iz yok. Çok yaklaştığımı ama onun kaçmayı başardığını bilmek kanımı kaynatıyor.

Arnavut kaldırımlı patikada yürürken, yeşil eğretili otları ve gül fidanlarıyla bezenmiş bahçe etrafımda bir vaha oluşturuyor. Büyükannem bahçe işlerini her zaman sevmiştir. Ne zaman bir çalıyı budasa ya da yeşillikler arasında gezinse, gerçekten huzur bulur.

Kulübenin kapısını açıp içeri giriyorum ve Mazur'dan çaldığım kadını koruyan asker Murat'a bakıyorum.

"Uyandı mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallayıp yatak odasına doğru bakıyor. "Ama Dr. Bayram onun ormandan çıktığını söyledi. Sadece onu kaçırdınız. Birkaç saat içinde onu kontrol etmek için geri dönecek."

"İyileşiyor mu?" Ben soruyorum. Endişelendiğimden değil. Sadece Mazur'a karşı kullanabileceğim bilgilere sahip olmasını umuyorum.

Mazur başını sallıyor. "Ameliyatta her şey yolunda gitti. Dr.

Bayram ona ilaç tedavisi için serum takıyor."

İçimi çekerek yatak odasına doğru yürüyorum ve baygın kadına bakıyorum. Beti benzi atmış.

Muhtemelen yirmili yaşlarının başında, açık kahverengi saçları artık dağınık ve yüzünün etrafında bir hale oluşturuyor. Yine de

Sade bir görünümü var, küçük düğme burnu ve geniş ağzı ona masum bir görünüm veriyor.

"Neden Aqua'daydın?" Mırıldanıyorum, bildiği her şeyi öğrenme ihtiyacı onu sarsarak uyandırmak istememe neden oluyor.

Yumuşak bir nefes alıyor ve yüz hatları acıyla gerilirken kirpikleri yavaşça kalkıyor ve restoranın dışında bana çarptığında beni çok kızdıran o çarpıcı mavi gözleri ortaya çıkıyor.

Tanrım, şimdiye kadar gördüğüm en berrak maviler.

Alnında kaşları çatılıyor ve yatağa bir adım daha yaklaştığım anda bakışları bana yöneliyor. Anında yüzünde bir şaşkınlık beliriyor, sonra zayıf bir sesle "Sen mi?" diye fısıldıyor.

Başımı eğerek gözlerimi ona dikiyorum, ama sorularıma cevap isteyemeden gözleri kapanıyor ve tekrar bilincini kaybediyor.

"Siktir," diye mırıldandım. "Bir dakika bile uyanık kalamadın mı?" Kaybedecek daha fazla zamanım olmadığı için odadan çıkıyorum ve Murat'a "Uyandığında beni ara" diye talimat veriyorum.

Malikâneden ayrıldıktan sonra Mirac beni Emre'nin Luca Cotroni'den Vancouverdaki Nikolas Stathoulis'e gönderilmek üzere taktik fenerler ve bastırıcılarla donatılmış Glock'ların sevkiyatını almak için çoktan çalışmaya başladığı kulübe götürüyor. Rahipliğin bir parçası olarak dünyayı yöneten mafyaların beş lideri tarafından oluşturulan bir grup Birbirimize yardım edelim.

Yıllar önce bir ittifak kurduk. Hiçbirine arkadaş demezdim ama onlarla birlikte savaşmak

aramızdaki bağı sıkılaştırdı.

Luca'nın sevkiyatlarının Nikolas'a ulaştığından emin oluyorum ve karşılığında Luca benim için Türkiye'ye silah taşıyor. Silahlar anne tarafından kuzenim Eymen'e ulaştığında, o da onları karaborsada satıyor.

Yıllar geçtikçe tüm operasyonu kolaylaştırdık ve rakip suç örgütleriyle nadiren sorun yaşadık. Aslında düzenli müşterilerimiz oldular.

"Her şey yolunda mı?" Bir bira fıçısının üzerinden bakarken Emre'ye soruyorum. Silahların hepsi hava geçirmez poşetlerin içinde ve üzerlerini örtmek için fıçılara gerçek bira doldurulmuş. Ne zaman bir kontrol olsa, ki bu pek sık olmuyor, sınırdaki muhafızlar sadece bira buluyor.

"*Evet.* Hepsi burada," diye cevaplıyor Emre. "Kamyonu yüklüyoruz. Yola çıkar çıkmaz Nikolas'ı arayıp tahmini varış saatini bildireceğim."

"Güzel."

Çoğunlukla, Seattle'da büyüdüğümüz için İngilizce konuşuyoruz, ancak bazı Türkçe kelimeler bize yapışmış durumda, her zaman sohbette kayıyor.

Adamlarımın varilleri on sekiz tekerlekli aracımıza yükleyişini izliyorum. Sınır ötesi nakliyeyi kolaylaştırmak için Nikolas da bir kulüp açtı. Bu şekilde, bir alkol sevkiyatının onun için yolda olması şüpheli görünmeyecek.

Kamyon limandan ayrılır ayrılmaz Emre'yle birlikte içeri girip kumar bölümüne doğru yürüyoruz. Temizlik görevlilerinin iyi iş çıkardığını ve masaların bu gece için hazır olduğunu kontrol ediyoruz.

Kattan sorumlu müdür Justin'i masalara bakan ofisinde bulduğumda, "Bana bir bilgi ver" diyorum.

"Her Şey yolunda gidiyor. Yeni bir krupiye işe aldım. Eskiden Las Vegas'ta çalışıyordu ve herhangi bir kart sayıcısını yakalamak için iyi bir gözü var."

"Güzel," diye mırıldandım.

"Kârlar yüzde beş arttı," diye ekliyor Emre. "İŞler harika gidiyor."

Kuzenime gülümsedim. "Evde görüşürüz."

"Bütün yemeği yeme," diye sesleniyor arkamdan.

Ofisten ayrılıp eve dönmeden önce diğer kat yöneticilerini kontrol etmek için yukarı ıkıyorum.

Akşam yemeği için tam zamanında, oturuyorum ve büyükanneme gülümsüyorum. "*Selam babaanne.*"

"*Selam,*" diye *selamıma* karşılık veriyor. Benimkiyle aynı açık kahverengi gözleri sıcak bir Şekilde bana bakıyor.

Masa zaten yemekle dolu ve Emre'nin gelmesi ve Nisa'nın bize katılması için fazla beklemiyoruz.

Emre bykannemizi selamladıktan sonra elime bir kaŐık alıyorum ve Türk orbasının tadını çıkarıyorum. Bykannemiz ve Nisa sayesinde Amerika'da Türk geleneklerimizi devam ettiriyoruz.

Birkaç dakika sessizce yedikten sonra büyükannem "Nisa bana kulübede bir kadın olduğunu söyledi" diyor.

Ağzımın kenarlarını peçeteyle siliyorum, sonra da açıklıyorum. "Saldırıda yaralanan Mazur'un çalıŐanlarından biri. Onu sorguladıktan sonra gidecek."

Büyükannem konuyu değiştirerek "İşin var mı?" diye soruyor.

Emre başını sallıyor, sonra bana şakacı bir sırıtış atıyor. "Çok çalışıyorum ve az maaş alıyorum."

Kendime biraz sebze ve kıyma alırken "Aynen öyle," diye mırıldanıyorum. Bir ısırık almadan önce büyükanneme bakıyorum ve "Doğum günün için planlar nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Burnunu kıvırıyor. "Her yıl pişman oluyorum. Bu yaşımda neden hala parti veriyorum?"

"Parti istemiyorsanız iptal edin," diyor Emre. "O zaman Gabriel ailesini annesinin yanında hiç göremeyecek. taraf," diye mırıldanıyor. İç çekerek ekliyor: "Ayesenur ve Eslem'le hiç anlaşılamadım."

"Allah Allah," diye mırıldanıyor Nisa. "Onlara dayanamıyorum."

Teyzem ve kuzenimle iyi anlaştığımı söyleyemem ama aileden olduğumuz için onlara sırtımı dönemem.

Ayrıca, kız kardeşi ve annesinin tam tersi olan Eymen ile bu kadar yakın çalışmak, onlarla bağlarını koparmasını imkânsız hale getiriyor.

"Sadece bir haftalığına," diyorum kadınlara cesaret verici bir gülümsemeyle. "Benim hatırım için onlara katlandığınız için teşekkür ederim."

Büyükannem masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıyor. "Gözümün nuru," diye sesleniyor bana gözlerinin ışıyla, en sevdiği sevgi sözcüklerinden biri.

Bölüm 6

Lara

Uyandığımda odaya dolan parlak ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum.

Tuhaf.

Hiçbir şeyin tanıdık olmadığını fark etmem bir anımı alıyor. Loş ışıklı bir bodrum yok.

Diğer personelden horlama sesi gelmiyor.

Çok sessiz.

Görüşüm odaklandığında, odanın etrafına bakıyorum, işlemeli çiçek desenli krem yatak takımını inceliyorum. Krem perdeler. Köşede yüksek arkalıklı bir sandalye.

Her şey yumuşak, sıcak ve lüks görünüyor.

Kendimi oturur pozisyona getirmeye çalışırken tekrar yatağa bakıyorum, sonra bir anda her şey geri geliyor.

Kırbaçlanmanın acısı.

Malikaneye yapılan saldırı.

Panik içimde fırtınalar koparıyor, tenim buz gibi oluyor. Nefes alışım hızlanıyor, gözlerim çılgınca etrafımda dönüyor.

Tekrar oturmaya çalıştığımda vücudum itiraz ediyor, karnımdaki derin bir ağrı beni durduruyor. Elimin arkasına yerleştirilen serumu fark edince gözlerim daha da açılıyor.

Tanrım. Neredeyim ben?

Tam vurulduğumu hatırladığım anda kapıda bir adam belirdi. Siyah kargo pantolonu ve gömleği

Tymon'ın muhafızlarının giydiklerinden. Yüzünde hiçbir ifade olmadan, "Sıra sende," diye mırıldandı.

Gergin bir şekilde dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Neredeyim ben?"

"Yakında öğreneceksin." Tekrar ortadan kaybolur.

Oh, Tanrım.

Bu kez acıya karşı dişlerimi sıkıyorum ve doğrulmayı başarıyorum. Bacaklarımı yataktan kaydırıyorum, ayağa kalkmaya çalıştığımda yatağın kenarına doğru sarkıyorum. Üzerimde sadece ayaklarıma kadar uzanan beyaz bir gecelik var.

Hadi, Lara. Daha hızlı hareket etmelisin.

Kalbim göğsümde çarparken ve bacaklarımda hiç güç yokken, haliya düşmeden önce kapıya kadar bile gidemedim, serum sehpası yanımda devrildi.

Hayır. Kalk!

Ağrı o kadar şiddetli oluyor ki sanki bir şey midemden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Sen iyisin. Bunu

yapabilirsin.

İyisin.

Daha kötülerini de atlattın.

Mırıldanan sesler duyduğumda başımı kaldırıyorum, sonra kapıda başka bir adam beliriyor. Tamamen siyah giyinmiş olan gardiyanın aksine, bu adam kömür renginde, üç parçalı pahalı bir takım elbise giyiyor.

Onu tanımam birkaç saniye sürdü.

Restorandaki kaba adam.

Adını hatırlayamıyorum.

"Sonunda," diye mırıldanıyor, zaten bana kızgın görünüyor. "Buradan sürünerek çıkmayı planlamıyorsan, yatağa geri dönmeni öneririm."

Endişe kaslarımı geriyor, acıyı artırıyor. "Buradan sürünerek çıkmama bile izin verecek misin?"

Gözlerini bana dikeyor, sonra yavaşça başını eğiyor. "Hayır."

Yüce Tanrım.

"Neden?" Dudaklarımı tekrar ıslattım, hayal kırıklığı göğsümde dönüyordu çünkü buradan sürünerek çıkacak kadar bile güçlü değildim. "Neden buradayım?" Korkum güçsüz bir duyguya dönüşürken başımı sallıyorum. "Buraya nasıl geldim?"

Adam koridora bir göz atıyor, sonra göremediğim biriyle konuşuyor, sözlerine otorite karışıyor. "Kadını yatağa geri götürün. Onu emniyete alın."

"Evet, patron."

Patron mu?

Saçmalık.

Oh. Bok!

Gardiyan odaya geri dönüyor, sonra beni havaya kaldırıp tekrar yatağa yatırıyorlar, içimde mide bulandırıcı acı dalgaları dalgalanıyor.

Tenimde boncuk boncuk ter, bedenimde bitkin bir titreme. Gardiyanın ayak bileğime bir kelepçe takmasını engelleyecek gücüm yok. Zincir yatağın kenarından aşağı sarkarak yerleşirken tıkırdıyor. Yatağın altında olduğunu fark etmemiştim bile.

Neler oluyor?

Panik, vücudumdaki son sıcaklığı da çalıyor ve beni titreyen bir karmaşa içinde bırakıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Zayıfça soruyorum, korkum kelimelerimi ıslatıyor.

Patron bana bakıyor ve tam da delici bakışlarıyla beni ikiye bölmeye çalışıyormuş gibi hissetmeye başladığımda, "Mazur için çalışıyorsun" diyor.

Alnımda hafif bir çatıklık oluşuyor. "Evet?"

Bir elini boyumda gezdiriyor. "Saldırı sırasında vuruldun. Seni kurtardım ve karşılığında tüm sorularıma cevap vereceksin."

Kaşlarım çatıldı ve tereddütle "Konağa saldırdınız mı?" diye sordum.

Yüksek arkalıklı sandalyeye oturmadan önce başını sallar, bu şey bir taht gibi görünür. Muhafız kapıyı arkasından çekerek odadan çıkar.

Uğraşacak bir adam eksildi.

Gözlerim tekrar patrona takılıyor, malikaneye yapılan saldırıdan onun sorumlu olduğu gerçeği beni ondan kesinlikle dehşete düşürüyor.

"Senin yüzünden vuruldum," diye nefes alıyorum, bu adamın Tymon'ın düşmanı olduğunu ve varsayılan olarak beni de düşmanı olarak göreceği anlamına geldiğini çabucak fark ediyorum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ağzım çölden daha kuru hale geliyor.

Panikleyerek, "Ben sadece bir hizmetçiyim. Bay Mazur'un iş anlaşmaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. I-"

Sözümü kesti, sesi acımasızca sertti, "Saldırmayı planladığım gün Aqua'da bana rastlamış olman büyük bir tesadüf."

Ne?

Dudaklarım aralanıyor, kaşlarım çatılıyor.

Aqua mı?

Sonra hatırladım ve gözlerim büyüdü. Çabucak, "Kim olduğunuzu bilmiyorum." diye haykırdım.

Aslan gibi gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir anda kendimi parçalanmasına bir saniye kalmış bir av gibi hissediyorum.

Tanrım. Bana yardım et.

Ağzının köşesi seğiriyor, kalp atışlarım kaburgalarımın çığınca çarpıyor. Tenimi daha fazla ter kaplıyor, içimde korkudan diken diken oluyor.

"Ben Gabriel Demir." *Bu ismi daha önce hiç duymamıştım.*

"Türk mafyasının başı."

İğneler ve iğneler beni bir buz kütesine dönüştürüyor. Dudaklarım aralanıyor, sonra kalbim cehennemin en derin çukurlarına batıyor.

Bundan canlı çıkamayacağım.

Yavaşça, şok olmuş bir nefes alıyorum, soluğum açıkça duyuluyor.

Şok olmuş tepkimi anlayınca gözleri tekrar kısıldı. "Neden Aqua'daydın? Beni gözetlemek için mi gönderildin?"

Başım sallanmaya başlıyor, saçlarım omuzlarımın üzerinde çığınca savruluyor. "Seni gözetlemek için orada değildim. Aqua'ya Bay Mazur için yemek almaya gitmiştim. Yemeği gördün... kaldırımın her tarafına sıçradı." Korkum sesimi sertleştiriyor.

Gabriel yine dehşetle dudaklarımdan sığ nefesler çıkana kadar bana bakıyor.

Bana inanmıyor.

"Yemin ederim," diye bağırdım, "sadece Bay Mazur'a deniz ürünleri siparişi vermek için oradaydım."

Kırbaç bile yedim. Kanıtı sırtımda.

Bir şey beni bu adama tenimdeki izleri göstermekten alıkoyuyor.

Umurunda olmazdı.

Gözlerindeki yırtıcı bakış ve etrafındaki tehlikeli aura bana bunu söylüyor.

Bu adam benden bilgi alamayacağından emin olur olmaz beni öldürecek.

Sessizliğim beni hayatta tutabilecek tek şey olabilir. Paylaşacak bir bilgim olduğundan değil.

Daha güçlü olana kadar kendime zaman kazandırmalıyım.

Gabriel yavaşça başını sallıyor ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi uyarıyor: "Bana yalan söylemeye kalkma. Birini konuşturmak için pek çok yaratıcı yol biliyorum."

İşkence

.

Tanrım.

Yine, kasırga şiddetindeki bir rüzgârda yaprak gibi titrediğimi hatırlatan karıncalanmalar ve iğnelenmeler üzerime yayıldı.

Gözlerim ayak bileğimdeki kelepçeye kayıyor.

Ben de hayatta kaldı Yani Çok fazla,
ama nasıl olacak I kaçış Bu
kabus mu?

Yavaşça bakışlarım Gabriel'inkilerle buluşmak için

kalkıyor, sonra "Adın ne?" diye soruyor.

"Lara... Lara Nowak." diye cevap vermeden önce korkuyla yutkundum.

"Ne zamandır Mazur için çalışıyorsun?"

"On iki yaşımdan beri."

Başını hafifçe eğiyor ve bana inanıp inanmadığından emin değilim çünkü onu anlayamıyorum. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey tehlikeli olduğu ve başımın büyük bir belada olduğu.

Tymon'la ne bekleyeceğimi biliyordum. Cezalara alıştım.

Ama Gabriel'in neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Dayakla başa çıkabilirim. Yaralar ve kırık kemikler iyileşir.

Ya... Oh,

Tanrım.

Yanaklarım uyuşuyor, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Ben bakireyim. Tymon personel arasında ilişkiye asla izin vermezdi, çok sade göründüğüm için bunun bir önemi yoktu. Bu benim tek kurtarıcı lütfumdü. Kimse bana ilgi göstermedi.

İçgüdüsel olarak yatakta gidebildiğim kadar geriye kayıyorum. "Lütfen bana zarar verme," diye zayıf bir yalvarış dökülüyor dudaklarımdan. "Ben sadece bir hizmetçiyim."

Yine de Gabriel bana sadece bakıyor ve içime Tanrı korkusu salıyor.

"Mazur saklanmak için nereye gider?"

Bir baş dönmesi dalgası vuruyor, noktalar gözümün önünde dans ediyor. İçimde dönüp duran tüm duygulara alışık değilim.

Tymon'la her şey bir rutindi. Doğduğumdan beri alıştığım bir rutin.

Düşmanın elinde olmak, bir sonraki hamlesini tahmin edememek, cehennem gibi sinir bozucu.

"Dünyanın her yerinde evi var." Sertçe yutkunuyorum, keşke biraz su içebilseydim. "Hangisine koşacağı hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, sessiz kalmanın en iyi seçenek olup olmadığından hâlâ emin değilim.

Gabriel'in kaşları kalkıyor. "Bu evler nerede? Bana adreslerini verin."

Sıradan bir hizmetçinin gerçek adresleri bilebileceğini düşünmesi içimden alaycı bir kahkaha patlamasına neden oluyor. "Ben sadece bir hizmetçiyim," diyorum ona tekrar. "Bu tür bilgilere erişimim yok."

Yine gözlerini bana dikti. "Yine de birçok özelliği olduğunu biliyorsun? Kendinle çelişiyorsun."

Saçmalık.

Gabriel ayağa kalkıyor, bu hareket içimde yeni bir zayıflatıcı korku dalgası yaratıyor. Kendimi durduramayınca çenem titremeye başlıyor, gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor.

Ağlama.

Bir elini çenesine götürüp başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, bakışları hâlâ yoğun bir şekilde üzerimde. "Bana bildiğin her şeyi anlatacak mısın yoksa sonuçlarına katlanacak mısın, karar vermek için üç günün var."

Ne tür sonuçları olacak?

Gabriel sanki korkumun kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Sana bir tavsiye." Odadan çıkmaya başladı.

"Yerinde olsam konuşurdum."

Kelimeler uğursuz geliyor, korku ve gerginlikten midem yanıyor.

Yatak odasının kapısı arkasından kapandı ve ben yalnız kaldım.

Ne yapacağım ben?

Tanrı aşkına, buradan nasıl canlı çıkacağım?

Bölüm 7

Lara

Son kırk sekiz saatimi panikleyerek ve kendimi prangadan kurtarmaya çalışarak ve uykuya dalıp çıkarak geçirdim.

Yaşadığım tek insani etkileşim gardiyanın bana yemek getirmesi, tuvalet molası vermesi ve doktorun yaralarımı kontrol etmeye gelmesiydi.

Yorgunum, acı çekiyorum ve aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.

Yatak odasının kapısı açıldığında, karnımdaki ağrıyı görmezden gelerek hızla doğruluyorum. Dr. Bayram içeri giriyor, ardından ellili yaşlarının başında olduğu anlaşılan bir kadın geliyor.

Dün doktora kaçmama yardım etmesi için yalvardım ama sadece yaralarımı kontrol etti, yeni bandajlar yapıştırdı ve tek kelime etmeden gitti.

Belki kadın bana yardım eder?

Bir yıgın kıyafeti sandalyenin üzerine koymasını izliyorum. Doktorun yanına geldiğinde göz teması kurmaya çalışıyorum ama bana bakmıyor.

Sanki ben burada değilmişim gibi, Dr. Bayram ona sargılarımı nasıl değiştireceğini ve enfeksiyon durumunda nelere dikkat etmesi gerektiğini gösteriyor.

Ya bu insanlar Gabriel'den korkuyor ya da Gabriel onlara iyi para ödüyor.

Lanet olsun. Nasıl kaçacağım?

Doktor bana bakma zahmetine katlanmadan "İştahınız yerine geldi mi?" diye soruyor.

"Esir tutuluyorum. Bu şartlar altında yemek yiyebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Ona çıkıştım.

Çok garip. Tymon'la bu tonda konuşmaya cesaret edemezdim ama bu yabancı yatakta uyandığımdan beri sanki duramıyorum.

Belki de altıncı hissim bana buradan canlı çıkamayacağımı söylediği içindir, bu yüzden sahip olduğum her şeyle savaşılabirim.

"Yemek yiyin, yoksa gücünüzü geri kazanamazsınız" diye mırıldanan doktor, hemen arkasından gelen kadınla birlikte odadan çıkar.

Ona ne yapacağını gösterdi. Belki bu yarından itibaren beni kontrol edeceği anlamına geliyordur. Onunla yalnız konuşabilirsem, sempatisini kazanabilirim.

Tam kaslarım gevşemeye başlamışken kapı tekrar açılıyor. Bu sefer Gabriel içeri giriyor ve beni yatağın kenarına doğru itiyor. Bir şey yapmaya kalkarsa yataktan atlamaya hazırım.

Yatağa cıvatalanmış zincirle fazla uzağa gidemem.

Gözlerim ona yapışmış durumda, onun her hareketi beni daha da geriyor. Pencereye doğru yürüyor ve sessizlik sinirlerimi bozana kadar pencereden dışarı bakıyor.

Tanrım, çok gergin.

Birden derin sesi sessizliği bozuyor. "Kaç yaşındasın sen?" Yıpranmış sinirlerimle sertçe yutkunuyorum. "Yirmi iki."

"Ve on iki yaşından beri Mazur için mi çalışıyorsun?"

"Evet." Tek kelime bir fısıltıdan öteye geçmiyor, onu dikkatle izlerken gözlerim kırpmamaktan yanıyor. Vücudumdaki her kas gerilmiş durumda.

Uzun boylu, sert ve güçlü. Bir kavgada ona karşı hiç şansım olmaz. Beni saniyeler içinde öldürür.

Durumun umutsuzluğu içime işlemeye başladı ve kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissetmeme neden oldu.

"Nasıl oldu da Polonya mafyası için çalışmaya başladın?"

Özel hayatımı bu adamla paylaşmak istemediğim için tereddüt ediyorum.

Gabriel arkasını dönüyor ve gözlerini bana kilitleyerek kaşlarını kaldırıyor. "Mazur'la bir akrabalığın var mı?"

Tanrım, hayır. Çok kötü bir şey düşünmesini istemediğim için pes ediyorum ve cevap veriyorum: "Annem onun için çalışıyordu. Bay Mazur ben doğduktan sonra bizi Polonya'dan getirmiş."

"Polonyalı gibi konuşmuyorsun." Gabriel başını eğiyor, gözlerinde bir ilgi titreşimi var. "Annen de mi onun için çalışıyor?"

"Hayır." Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Gözlerimi yatağa indiriyorum. "O öldü."

"Nasıl öldü?"

Başımı sallayarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bana kişisel sorular soruyorsun? Bu Bay Mazur'u bulmanıza yardımcı olmaz."

"Sadece cevap ver," diye emrediyor, ses tonu açıkça benim için neyin iyi olduğunu biliyorsam itaat etmem gerektiğini söylüyor.

İçimi çekerek, "Ben on iki yaşındayken bronşitten öldü," diye mırıldandım.

Gabriel başını sallıyor, sonra da beni tedirgin etmeye meyilli bakışlarından birini bana yöneltiyor. "Ne iş yaptın?"

gerektiriyor?"

Parmaklarım yorganı yumrukluyor ve acıyı hafifletmek umuduyla diğer kolumu belime sarıyorum.

"Konağı temizledim, içecekleri hazırladım ve Bay Mazur'un yemeklerini getirdim." Gabriel'in sorgulama tarzını gerçekten anlamıyorum.

"Yemekleri ve içecekleriyle ilgilenen tek kişi siz miydiniz?"

Kaşlarımın çatıklığı alnımda yeniden derinleşiyor. "Hayır. Agnes, başka bir hizmetçi, bazen yardım ederdi."

"Yani sadece ikiniz mi onun yiyecek ve içeceklerine dokundunuz?" Göğsümdeki endişe yoğunlaşıyor.

"Evet."

Gabriel başını sallıyor, delici bakışları beni kesip geçiyor.

"Mazur sana güveniyor."

Kahretsin.

Şimdi sorgulama şeklini anlıyorum ve benim için kurduğu lanet tuzağa doğru adım attım.

Çaresizce kendimi sıkıştığım delikten çıkarmak isteyerek, "Bay Mazur kimseye güvenmez. Ben sadece beni öldürmesin diye işimi yaptım."

Gözleri kısıldı. "Sana ne kadar ödedi?"

"Hiçbir şey." Bu adamın bana hissettirdiği korku yüzünden sertçe yutkunuyorum. "Yiyecek yemeğimiz ve uyuyacak bir yatağımız var."

"Yasal olarak Amerika'da mısınız?"

Çabucak başımı salladım. "Ama kişisel belgelerim malikanede." Sahip olduğum tek eşyalarla birlikte.

Gabriel sandalyeye doğru yürüyor ve oturduğunda kalbim sıkışıyor. Eğer rahatlıyorsa, bu demek oluyor ki

sorgulama henüz bitmedi.

Ceketinin düğmelerini açtıktan sonra kollarını kolçakların üzerine yerleştiriyor. Parmakları döşemeye hafifçe vuruyor.

Bu adamla ilgili her şey hesaplanmış gibi.

Gözlerimiz kilitleniyor, açık kahverengi irisleri zekayla dolu.

Derin bir nefes aldıktan sonra "Mazur ile seyahat ettiniz mi?" diye soruyor.

"Nadiren," diye fısıldıyorum.

Susuzluğuma yenik düşerek yatağın yanındaki bardağa uzanıyorum ve soğuk sıvının ağzımı ve boğazımı nasıl rahatlattığının tadını çıkararak birkaç yudum alıyorum.

"Onunla nereye seyahat ettiniz?"

Bardağı yere bıraktım. Uyandığımdan beri milyonuncu kez, bilinçsizce silah olarak kullanabileceğim bir şey aramak için odaya göz gezdiriyorum.

"Sadece

Polonya'ya."

"Polonya'nın

neresine?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Özel jetle seyahat ederdik ve ben hep evde kalırdım."

Gabriel bir elini yüzüne götürüyor, parmakları çenesinin üzerinde geziniyor. "Mazur'un müttefikleri kimler?"

Böyle bir şeyi nasıl bilebilirim ki?

"Ahh... Marcel? O muhafızların başı. Bay Mazur'un güvendiği biri varsa, o da Marcel'dir." Beni sıcak koltuktan kurtaracaksa Marcel'i seve seve otobüsün altına atardım.

Gabriel'in gözlerinin arasında oluşan bir kaş çatma çizgisi onu daha tehditkâr gösteriyor. "Dudek. Ne kadar zamandır

Mazur?"

Bilmiyorum. "O hep oradaydı." "Neden Aqua'daydın?"

Soru rastgele, ama kelimeler kaydedildiği anda damarlarımdan buz akıyor.

"Bay Mazur'a yemek götürmek için," diye cevap verdim.

Gabriel öne doğru eğiliyor ve kollarını kalçalarına dayayarak ellerini birleştiriyor. Yoğun bakışları benimkileri delip geçiyor. "Üzerime bir izleme cihazı yerleştirmeye mi çalıştın?"

Ne?

"Hayır!" Başımı şiddetle sallıyorum.

"Beni öldürmen mi gerekiyordu?"

Tanrım.

Çenem titremeye başladı.

"Hayır." "Neden Aqua'daydın?"

Nefes nefese kalıyorum, korku boğazımı sıkıyor. Kelimeleri zorlukla çıkarıyorum. "Bay Mazur'a yemek getirmeye."

Gabriel ayağa kalkıyor ve ceketinin düğmelerini iliklerken yavaşça bana doğru yürüyor.

Yataktan kalkmaya çalışıyorum, zincir takırdıyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Önümde duruyor ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissedene kadar bana bakıyor. Başımı eğip gözlerimi haliya dikiyorum, vücudumdaki her kas tetikte.

"Umarım senin iyiliğın için, bir sonraki konuşmamızda bana söyleyecek önemli bir şeyin olur."

Yoksa başka bir şey mi?

Başımı kaldırdığımda Gabriel'in gözleri gözlerimi kesiyor, ifadesi soğuk, acımasız ve acı vaatleriyle dolu.

Arkasını dönüp yatak odasından çıkıyor, sonra ciğerlerimden hava boşalıyor ve yatağın kenarına yığılıyorum.

Yüce Tanrım.

Bölüm 8

Gabriel

Koca bir hafta oldu ve Lara bana aynı cevapları vermeye devam ediyor. Korkudan altına sıçtığı gün gibi ortada ve içimden bir ses bana yalan söylemediğini söylüyor.

Henüz.

Yine de Mazur'u bulmaya yaklaşıpamadım. Herif sırta kadem bastı.

Kulübeye girerken, "Hâlâ aynı mı?" diye sordum.

"*Evet,*" diye cevaplıyor Murat. "Yemek yiyor, duş alıyor ve prangadan kurtulmaya çalışıyor. Nisa *Hanım'dan* yine kaçmasına yardım etmesini istemedi. Yeni bir şey yok."

Başımı sallayarak yatak odasına doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. Lara her gün olduğu gibi yatağın kenarına doğru ilerliyor, vücudu korkuyla geriliyor. Dünden beri Nisa'nın odaya getirmesini istediğim elbiseleri giyiyor. Renkli desenler onu daha da genç gösteriyor.

Yüzüne biraz renk geliyor ve kilo alıyor gibi görünüyor. Artık o kadar zayıf görünmüyor, çarpıcı gözleri daha parlak parlıyor.

Lara asla göz teması kurmuyor çünkü her zaman tetikte ve korkudan ödü kopuyor.

Bu cesur olmadığı anlamına gelmez.

Bir kez bile ağlamadı ve o lanet prangayı kırmaya çalışmadığı tek bir gün bile geçmedi.

Dün, Dr. Bayram serumu çıkardı ve Lara'nın iyileşmesinin iyi olduğunu söyledi.

Bugün farklı bir strateji deneyerek kapıyı arkamdan kapattım ve sandalyeye oturdum. Silahımı arkamdan çıkarıp şarjörü boşaltıyorum.

Gözlerimi Lara'nıninkilere dikerek, "Her doğru cevap için bir mermi çıkaracağım. Seni sorgulamayı bitirdiğimde, kalan kurşunları senin üzerinde kullanacağım."

Korkunun gözlerini neredeyse gece gökyüzüne benzeyene kadar karartmasını izliyorum, açık mavi benekler yıldızlar gibi parlıyor.

Kadının gözleri başka bir şey. Yüz ifadesini nötr tutabiliyor ama gözleri duygularını ele veriyor.

"Neden Aqua'daydın?" Yüzüncü kez soruyorum.

Lara derin bir nefes alır ve yavaşça bırakır. "Bay Mazur'a akşam yemeği getirmeye."

Düşüncelerim tekrar restoranın dışındaki sahneye dönüyor. Lara'nın şok olmuş ifadesi. Patlaması. Korkusu. Başka bir yemek sipariş edip masamıza bakmadan nasıl gittiği.

Ne yazık ki, ona gerçekten inanmaya başlıyorum.

Başparmağım hareket ediyor ve mermiyi çıkarıyor. Mermiyi kolçağın üzerine bırakıyorum.

Lara'nın gözleri açılıyor ve ben de gözlerindeki rahatlamayı izliyorum.

"Mazur'un herhangi bir romantik ilişkisi var mı?"

Kaşları kırışıyor ve bir an için tiksiniş gibi görünüyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Savunmasını aşmasına izin verdiği duyguya odaklanıyorum. "Neden bu sorudan öğreniyorsun?"

Omuz silkiyor. Bakışları tekrar gözlerimle buluşmadan önce elimdeki şarjöre yöneliyor. "Bay Mazur'un herhangi bir şekilde samimi olduğunu hayal etmek zor."

"Kız arkadaşın yok mu? Eşin yok mu?"

Başını sallıyor. "Gördüğüm kadarıyla yok."

Bir mermi daha çıkarıyorum. Onu da diğerinin yanına koyduğumda Lara daha da rahatlıyor.

Kadını sorguladığımda birkaç şey öğrendim. Mazur'a hiç sadakati yok. Hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama iyi olmadığını tahmin edebiliyorum. Mazur'un en ufak bir suçta çalışanlarını öldürmek gibi bir alışkanlığı olduğunu duydum.

Lara'nın etkileyici gözleri olabilir ama ben onlarda hiç umut ışığı görmedim. Bu kadın her ne pahasına olursa olsun hayatta kalmaya şartlanmış, yani Mazur hakkında bilgisi olsaydı, kendini kurtarmak için verirdi.

Tek umudum onun bilmediği bir şey biliyor olması. Malikanede çalışırken, onun için hiçbir şey ifade etmeyen değerli bir şeye kulak misafiri olmuş olabilir.

"Yirmi iki yıl boyunca hayatta kalmayı nasıl başardınız?"

Yüz hatları tekrar ifadesizleşmeden önce bir an kaşları çatılıyor. Bu kez gözlerindeki ışık sönüyor.

Bana hemen cevap vermeyince yavaşça tekrarlıyorum. "Mazur için çalışırken, yirmi iki yıl nasıl hayatta kaldın?" Ondan bir tepki almak için ekliyorum, "Sadece onun için değerli olduğunu varsayabilirim. Seni önemsiyor olmalı."

Lara'nın yüz hatları bir nefret parıltısıyla gerilir. Yine sadece küçük bir an için.

"Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. İşimi yaparak ve sorun çıkarmayarak hayatta kaldım."

Onu cesaretlendirmek için şarjörden bir mermi daha çıkarıp kolçağın üzerine bırakıyorum. "Yemeğin mahvolduğunu ona nasıl açıkladın?"

Neredeyse cansız görünene kadar tüm duyguların gözlerini terk edişini izliyorum. "Ona söylemedim."

Bir süre ona bakıyorum, ama bu kez onda artan bir korku yok. "Ama bir şey oldu," diye mırıldanıyorum.

"Geç kaldım."

Onu esir aldığımdan beri ilk kez Lara tamamen içine kapanmış gibi görünüyor. Bunu daha önce kendim de defalarca yaptığım için gözlerindeki boşluğu fark edebiliyorum.

Merakımdan soruyorum,

"Ve?" "Cezalandırıldım."

Bu da bana şunu hatırlattı. "Mazur, üzerinde senin adın yazan bir mermi saklıyor mu?"

Hemen başını sallıyor. "Evet."

"Mazur'a yakın olup da üzerinde adının yazılı olduğu bir mermisi olmayan birini tanıyor musunuz?"

Yavaşça başını sallıyor ve ancak o zaman saçlarını topuz yaptığını fark ediyorum.

"Kutunun içine hiç bakmadım," diye yanıtlıyor.

Şarjörden bir mermi daha çıkarıyorum. "Yine de bu kadar uzun süre dayanmış olmanı ilginç buluyorum."

Gözlerinde yine bir yaşam kıvılcımı var. "Bay Kowalski beş yaşımdan beri Bay Mazur için çalışıyor. Hayatta kalmayı başaran tek kişi ben değilim."

"Kowalski kim?"

"Baş kahya."

Bodrumda grup adına konuşan yaşlı adamı hatırlıyorum ve onun Kowalski olduğunu varsayıyorum. Mazur'un geri dönecek kadar aptal olma ihtimaline karşı evde adamlarım var. Kahyayı sorgulamalarını sağlayacağım.

Lara'yı biraz daha test etmek isteyerek, "Seni bırakırsam Mazur'a geri döner misin?" diye sordum.

Lara'nın açık teni solgunlaşıyor, gözleri iki kat daha büyük görünüyor. Nefes alışları, dudaklarının üzerinde kısa hava patlamaları olana kadar hızlanıyor.

Tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Geri dönemez çünkü adam muhtemelen onu öldürür.

Kahretsin, bu kadının benim için hiçbir değeri yok. Hiçbir şey bilmiyor.

Mermileri kolçaktan topluyorum ve her birini yavaşça şarjöre geri itiyorum. Şarjör silahtaki yerine oturduğunda Lara gözlerini kapatıyor. Gözle görülür bir titreme onu sarıyor, korkusu havada hissediliyor.

"Belgeleriniz, eşyalarınız ve gidecek hiçbir yeriniz yok."

Yavaşça gözleri açılır. Yine donuk ve boş.

Onu öldüreceğimi düşünüyor ve şimdiden zihinsel olarak kontrol ediyor.

Ayağa kalkıp yaklaşıyorum. Silahı kaldırıp namluyu ona doğrultuyorum. "Seni öldürmemem için bana bir sebep ver."

Çenesini kaldırıyor ve bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Ben iyi bir hizmetçiyim."

"Benim zaten bir hizmetçim var."

Dehşet içinde, "Senden kimseye bahsetmeyeceğim" diye fısıldar.

"Bu, almaya hazır olduğum bir risk değil."

Omuzları sanki kendini daha küçük bir hedef haline getirmeye çalışıyormuş gibi kamburlaşıyor, sonra kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde beni şaşırtıyor.

Hiç kimse önümde diz çökmedi. Kimse hayatı için yalvaracak kadar uzun yaşamadı.

"Lütfen." Sözcükler dökülmemiş gözyaşlarıyla gerilmiş olsa da yanakları kuru kalıyor. "Parmaklarımı kemiğe kadar çalıştıracam."

Nisa'nın yardıma ihtiyacı olabilir ve Mazur Lara'nın bende olduğunu öğrenirse, bu onu benimle temas kuracak kadar kızdırabilir. Çalışanlarımdan birinin onun elinde olmasından nefret edeceğimi biliyorum.

Silahımı arkama koyup arkamı dönüyorum ve kapıya doğru yürürken şöyle diyorum. "Yarın başlıyorsun. Nisa ne derse aynen yapacaksın. Kurallardan herhangi birini çiğnersen ikinci bir şansın olmaz."

Kapıyı açıyorum ve bana şaşkınlıkla bakan Lara'ya dönüp bakıyorum.

"Hiçbir koşulda evin doğu kanadına girmenize izin verilmeyecektir. Cezası ölüm olacaktır."

Hâlâ diz çökmüş halde, saygıyla mırıldanıyor, "Evet, efendim."

Yatak odasından çıkarken Murat'la konuşmak için duruyorum. "Yarından itibaren Lara, Nisa *Hanım*'a yardım etmeye başlayacak. Ona sürekli göz kulak olacaksın. Onu Nisa *Hanım*'ın odasının yanındaki odaya götür. Doğu kanadına yaklaşmasına izin yok. Büyükanneyle o kadın arasında herhangi bir temas istemiyorum."

"*Evet.*"

Lara'nın hayatını bağışlayarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı sadece zaman gösterecek.

Bölüm 9

Lara

Gabriel'in beni öldüreceğine yüzde yüz inandığım için hâlâ sersemlemiş bir halde kırımın üzerine yığılıyorum.

Az önce ne oldu?

Bir kolumu hassas belime doluyorum, nefeslerim çok hızlı geliyor, kalbim kaburgalarımaya çarpıyor.

Tanrım, bu çok yakındı.

Nefes nefese, Gabriel için çalışacağım gerçeğini kavramaya çalışıyorum.

Bu bir çıkış yolu. En azından hayattayım.

Çok çalışacağım, böylece beni bağısladığına pişman olmayacak.

Şimdiye kadar burada her şey farklı. Bana günde üç öğün yemek veriyorlar, oysa Tymon'da sadece akşam yemeğini yiyorduk.

Gabriel cehennem gibi korkutucu. Tymon ile en azından ne zaman bir tokat, bir kırbaç, kırık bir kol veya kaburga bekleyeceğimi biliyordum.

Kafam karıştı, bir yandan duygularımı kontrol etmeye çalışırken bir yandan da kurşun yaraları ve sırtımdaki kırbaç darbelerinin yaralarını sarmaya çalışıyorum.

Her şey farklı. Kurallarını bilmediğim bir dünyaya düştüm.

Murat, beni koruyan adam, odaya giriyor. Hızla ayağa kalkıyorum, uzun elbisem bacaklarımda uçuşuyor. Hiç bu kadar renkli bir şey giymemiştim.

Murat üzerime doğru gelince, komodine çarpana kadar geri geri gidiyorum.

"Sakin ol, kelepçeyi çıkarıyorum," diye mırıldandı.

Ondan gelebilecek ani hareketlere karşı tetikte, önümde çömeliş kelepçeyi açmasını izliyorum. Metal ayak bileğimden düşüyor.

Bu düşünce aklımdan geçmeden önce, "Kaçmaya çalışırsan seni vururum. Sadece sana söyleneni yap, iyi olacaksın."

O tekrar doğrulurken ben hızla başımı sallıyorum.

Murat benimle göz göze geldi. "Her hareketini izleyeceğim, sakın bir şey yapmaya kalkma."

Tekrar başımı salladım.

"Evin doğu kanadına yaklaşmanıza izin verilmiyor."

Güzel. Kurallar. Başımın belaya girmemesi için onları bilmem gerek.

"Demir Hanım'la konuşmanız ya da ona bakmanız yasak."

Gabriel evli mi? Önemli değil. Eğer istedikleri buysa ondan uzak duracağım.

"Sadece iyi bir iş çıkar. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ olanları algılayamıyorum.

"Kıyafetleri topla ve beni takip et," diye talimat veriyor Murat.

Bana söyleneni yapıyorum ve kollarım bana verilen gecelikler, elbiseler ve iç çamaşırlarıyla dolu olarak Murat'ın peşinden son bir haftadır tutulduğum, büyük bir arazinin arka tarafında olduğu anlaşılan yerden çıkıyorum.

Etrafıma bakınıp tüm güzelliği seyrediyorum. Bahçe bir cennetten farksız.

Tanrım, nefes kesici.

Gözlerim rengarenk gülleri, yeşilliği, kocaman havuzu ve suyun mutlu bir şekilde havuza sıçradığı kayaları yutuyor.

Vurulduktan sadece bir hafta sonra, çok fazla hareket etmekten alnımda boncuk boncuk terle konağa giriyorum.

Tymon'ın evine hiç benzemiyor.

Kendimi bir oturma odasına doğru yönlendirilirken buluyorum. Ana duvarda muhteşem kırmızı bir goblen var.

Koyu mavi koltuklar ve davetkâr bir şömine mekânı sıcak hissettiriyor.

Her yerde saksı bitkileri var. Tüm duvarlar kumtaşı renginde.

Göz alıcı bir avizenin yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıldadığı büyük fuayeye girdiğimizde bir merdiven fark ediyorum. Başka bir şey göremeden batı kanadına doğru sağa dönüyoruz.

Koridorun sonunda Murat bir kapıyı açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

Şeftali rengi nevresimleri ve perdeleri olan geniş yatağa bakıyorum. Bir duvarı kaplayan dolaplar ve açık kapı aralığından görebildiğim en-suite banyoya açılan başka bir kapı var.

"Burası senin yatak odan olacak. Ben seni almaya gelene kadar burada kal."

Dudaklarım aralanıyor ve gözlerim şokla açılıyor.

Murat'a buranın benim odam olduğundan emin olup olmadığını sormadan kapıyı arkasından kapatıyor.

Burası hizmetçilerin odası değil.

Saçmalık.

Gabriel'e iyi bir çalışan olduğumu gösterme fırsatı bulamadan başımı belaya sokmak istemiyorum.

Kollarımda giysilerle kırırdamadan duruyorum, kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor, göbeğim ağrıyor.

Ben ne yapacağım?

Tekrar etrafıma bakıyorum, bu sefer üzerinde uyunabilecek kadar yumuşak görünen pelüş beyaz halıyı inceliyorum. Yatağın her iki yanında komodinler, duvarlarda iki dikdörtgen ayna ve tavandan sarkan iki ışık var. Sıcak ama modern görünüyor. Ayrıca küçük yuvarlak bir masa, pencere kenarında iki koltuk ve duvara monte edilmiş bir televizyon var.

Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir odaya benzemiyor.

Kapı tekrar açılıyor ve Murat tekrar içeri girdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Alnında bir çatıklık oluşuyor. "Neden hâlâ orada dikiliyorsun?"

Gergin bir şekilde odaya bakıyorum, sonra da "Sanırım beni yanlış odaya getirdiniz. Başımın belaya girmesini istemiyorum."

Murat bir süre bana baktı. "Burada çalıştığın sürece burası senin odan olacak."

Dudaklarım yine şokla aralanıyor. "Gerçekten mi? Emin misin?"

Murat başını sallıyor, gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi ağzının kenarının kalkması gözümünden kaçmıyor. "Kıyafetleri bırak da seni Nisa *Hanım*'a götüreyim."

Onları hızlıca yatağın üzerine bırakıyorum ve Murat'ı odadan çıkarken takip ederken ellerimi gergin bir şekilde elbiseme siliyorum. Nisa'nın mermer tezgahları silmekle meşgul olduğu beş yıldızlı bir mutfağa götürülüyorum.

Çalışmaya başlar başlamaz muhtemelen daha iyi hissedeceğim. Hâlâ güçsüz olabilirim ama Gabriel'in benden kurtulmak istememesi için kendimi zorlamam gerekecek.

Nisa kollarını kavuşturuyor ve ben kollarımı kendime sarma ihtiyacı hissedene kadar bana yukarıdan aşağıya bakıyor.

Parmağıyla beni göstererek, "Söylediğim her şeyi yapacaksın." dedi.

"Evet, hanımefendi."

Başını sallıyor. "Bana Nisa *Hanım* diyeceksin."

"*Hanım* soyadınız mı?" diye soruyorum.

Bu sefer bana kaşlarını çatıyor. "Hayır, *Hanım* demek Bayan demek, sen bana Türk usulü Nisa Hanım diyeceksin."

"Oh. Tamam." Temiz mutfağa göz gezdiriyorum, işe koyulmalı mıyım yoksa bana ne yapacağımı söylemesini mi beklemeliyim diye düşünüyorum.

Yeni bir evde olmak zor. Tymon için çalışırken en azından bir rutinim vardı. Her şeyin nerede olduğunu ve benden ne beklendiğini biliyordum.

Tüm bunlar garip ve kafa karıştırıcı. Alacakaranlık kuşağına atılmış gibiyim.

Nisa'nın yüz hatları yumuşuyor, sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Size her şeyin nerede olduğunu göstereyim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Nisa'yı dolaptan dolaba takip ederek her şeyin nereye gittiğini öğreniyorum. Çamaşırlar mutfaktan ayrı bir odada yıkanıyor ve ben hala kurutma kağıtlarının kokusunu alabiliyorum. Zambak ve keten. Tanıdık koku sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

Nisa bana konağın batı kanadının tamamını gösterirken ona yakın duruyorum. Resmi bir oturma odası, TV odası, eğlence alanı, en-suite banyolu dört yatak odası ve bir çalışma odası var.

Gabriel'in odası hariç tüm yatak odaları açık renklerle dekore edilmiştir. Koyu gri tonlar onun tavrına uyuyordu. Kesinlikle bir erkek odası gibi görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse, içine adım attığımda kendimi rahatsız hissettim.

Mutfağa döndüğümüzde, "Şimdi yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Nisa başını sallar. "Odanıza gidip akşam yemeği vakti gelene kadar yerleşebilirsiniz."

Olduğum yerde kalakaldım. "Ama... başım belaya girmeyecek mi?"

Göbeğimdeki ağrıyı dindirmek için biraz dinlenmek isterdim ama bunun nasıl bir seçenek olabileceğini bile göremiyorum. Değerimi kanıtlamak için çalışmak zorundayım.

Yüzünü bana dönüyor, alnında hafif bir çatıklık oluşuyor. Kalın siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve ellili yaşlarında olmasına rağmen güzelliğinden bir şey kaybetmemiş.

"Bunu neden soruyorsun?"

Gabriel'in soyadını unuttuğum için hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamayınca, saygıyla mırıldanıyorum, "Patron dedi ki

ve ona beni cezalandırması için herhangi bir sebep vermek istemiyorum."

Zaten yeterince acı çekiyorum.

Nisa'nın kaşları çatılır. "Sadece dediğimi yap, iyi olacaksın. Yaraların hâlâ iyileşme sürecinde. Odana git, yerleş ve biraz dinlen. Akşam yemeği vakti geldiğinde seni ararım."

Tartışmak istemediğimden ve biraz da rahatlamış hissettiğimden başımı sallıyorum. Arkamı döndüğümde Murat bana yatak odasına kadar eşlik etmek için bekliyor.

"Alya *Hanım*'a ikindi çayını götürdükten sonra size temiz havlu ve banyo malzemeleri getireceğim."

Alya *Hanım*'ın Gabriel'in karısı olduğunu düşünerek tekrar başımı sallıyorum.

Kahretsin, bu çok kafa karıştırıcı.

Bölüm 10

Lara

Dönüp durduğum huzursuz bir gecenin ardından sabahın köründe uyandım.

Duşumu bitirdiğimde sırtımdaki kirpikleri kontrol ediyorum, iyileştiklerini ve enfeksiyon kapmadıklarını gördüğüme seviniyorum. Yine de korkunç izler bırakacaklar.

Dün Nisa bana yatak takımıyla aynı şeftali renginde, yumuşacık havlular getirdi. Ayrıca bana şampuan, saç kremi, fırça ve saç bağı getirdi. Daha önce hiç kullanmadığım ya da erişemediğim ürünler var.

Yine de yanlış geliyor. Sanki bu lükslere sahip olmamalıymışım gibi.

İşe gitmek için çok mu erken diye düşünürken, bir yandan da geçtiğimiz sekiz gün boyunca olanları düşünüyorum.

Bu gerçeküstü.

Burada bir kez bile güveç yemedik ve yemekler çok lezzetli. Sanki her yemekte ağızda bir lezzet patlaması oluyor.

Dün gece saksı bitkileriyle dolu küçük ve şirin bir odada bir masaya oturduk. Lavabonun yanında dururken yemeği olabildiğince hızlı mideye indirmek zorunda kalmadım.

Bir de Nisa ve Murat bana çok iyi davrandılar. Kimse bana emir vermiyor. Evdeki atmosfer hoş ve gerilim dolu değil.

Ancak tüm bunlar göğsümdeki endişenin büyümesine neden oluyor.

Alışık olduğum bir şey değil ve bana daha önce hiç hissetmediğim duygular hissettiriyor.

Sadece elinden geleni yap.

Gardını al ve başını eğ. Beyefendi için

Bey. Bayanın Hanin'i. Evet'in Evet'i.

Unutmamak için dün öğrendiğim Türkçe kelimelerin üzerinden geçiyorum.

Tüm yeni duyguları bastırmak ve önümüzdeki gün için güç toplamak için beş dakika ayırıyorum.

Bugün açık kahverengi desenli soluk sarı bir elbise giyiyorum. Eskiden giydiğim topuklu ayakkabıların aksine düz ayakkabılar rahat.

Nisa'nın hizmetçi üniforması giymediğini fark ettim ve bunun benim de giymeyeceğim anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum.

Merak ettiğim çok şey var ama sınırları aşmak istemediğim için soruları kendime saklıyorum.

Pencereye doğru yürürken dışarıya bakıyorum ve güneş ışınlarının karanlığı yeni yeni yarmaya başladığını fark ediyorum.

Saat beşi geçmiş olmalı.

Geç kalmak istemediğimden, kapıya doğru yürümeden önce saçımın her telinin düzgünce topuzun içine girdiğinden emin oluyorum. Artık saç bağlarım olduğuna göre, belki saçımı şöyle örebilirim.

Nisa'nın. Ama yarın. Şu an bunun için zaman yok.

Uyku alanımı kimseyle paylaşmak zorunda olmadığımı inanmak hâlâ zor. Ya da banyoyu.

Bu gerçek olamayacak kadar iyi, yani bu bir çeşit tuzak

olabilir. Belki de Gabriel gardımı düşürmemi umuyordur.

Ben de ona Tymon hakkında bilgi vereyim.

Keşke değerli hiçbir şey bilmediğimi bilseydi. Ona bir kez bile yalan söylemedim.

Yabancı evde kendimi gergin ve güvensiz hissederek kapıyı dikkatle açıp koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Murat'tan hiçbir iz yok.

Murat olmadan odadan çıkabilir miyim? Saçmalık.

Ne yapacağımı bilmiyorum ve ilk iş gününe geç kalmak istemiyorum.

Elim kapı kolunu tutarken, ne yapacağımı düşünüyorum.

Bekleyeyim mi?

Mutfağa gidip çalışmaya başlayayım mı? Bu çok zor.

Solumda bir kapı açılıyor ve Nisa koridora adım attığında neredeyse sesli bir rahatlama nefesi veriyorum.

Beni fark etti ve dedi ki, "Erken kalkmışsın. Hadi biraz çay içelim."

Hâlâ tereddütle, "Murat Bey olmadan odadan çıksam olur mu?" diye soruyorum.

"Tsk." Gelmem için eliyle işaret etti. "Benimle olduğun sürece sorun yok. Sadece etrafta yalnız dolaşma."

Bunu bilmek güzel.

Nisa'yı mutfağa kadar takip ediyorum. O arka kapıyı açarken ben de kaynaması için çaydanlığa su dolduruyorum. Her şeyin nereye konulduğuna dair hafızamı tazelemek için tüm dolaplara tekrar göz atıyorum.

Bulaşık makinesi bile var.

Dün gece tüm kirli bulaşıkları içine doldurmak ve onları elde yıkamamak garipti.

Bulaşık makinesine yaklaşarak, "Bulaşıkları boşaltmak için makineyi açayım mı?" diye soruyorum.

"*Evet*," diye mırıldanıyor Nisa.

Kilerden ve buzdolabından çeşitli malzemeler alırken onu izliyorum. Bulaşık makinesini açıp işe koyuluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyin temiz olmasına şaşırdım.

Bulaşıkları ve kapları toplarken, hepsini elde yıkayıp kurutmaktan daha kullanışlı olduğunu itiraf etmeliyim.

Nisa'nın çayı servis ettiği kavisli bardakları çıkardığını fark ediyorum. Her bardağın altında açık mavi ve altın desenli küçük bir tabak var.

Nisa bana çayın nasıl doldurulacağını gösterirken her şeyi mümkün olduğunca çabuk ezberlemeye çalışıyorum. Çift demlikli bir düzenek kullanıyor; alttaki demlikte kaynamış su, küçük demlikte ise demlenmiş çay bulunuyor.

"Çayımı sert severim, bu yüzden asla kaynar su eklemem," diye açıklıyor Nisa. Bana doğru bakıyor. "Sen çayını nasıl seversin?"

Ahh...

Tymon'ın malikanesinde sadece suyumuz vardı. "Emin değilim? Normal mi?"

Nisa eğlenerek kıkırdıyor ve kırmızı rengi onunkinden çok daha açık olan su ve çaydan eşit miktarda dolduruyor. Benimkine de şeker ekliyor.

Tüm işlem otuz dakika sürdü.

Hızlıca bir fincan çay yapma günleri geride kaldı.

"Teşekkür ederim Nisa *Hamin*," diye mırıldanıyorum çay bardağımı ondan alırken. Sıcak sıvıyı belli belirsiz yudumluyorum ve sudan çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorundayım.

Biraz daha içerken ağzımda küçük bir gülümseme beliriyor, sonra Nisa'yı bana sırtırken yakalıyorum.

"Çok lezzetli," diye iltifat ediyorum.

"Çayımı içmeden benden iş alamazsın," diyor, sesi hafif ve dostça. Gözleri üzerimde geziniyor, sonra "Bana kendinden bahset" diyor.

Bardağı küçük tabağın üzerine bıraktım. Ne diyeceğimi bilemeden omuz silktim. "Ben çalışkan biriyim."

Nisa başını sallar. "Tsk. Hayır, bana nereli olduğunu, aileni ve nasıl olup da Tymon Mazur gibi biri için çalışmaya başladığını anlat."

Kaşlarım hafifçe kalktı. Bu Türklere özgü bir şey mi? Diğer çalışanlarla hiç sohbet etmedim.

"Ah... Ben Polonyalıyım." Sonra hemen eklemeyi düşünüyorum, "Ama Amerika vatandaşlığım var." Elbisenin kumaşıyla gergin bir şekilde oynuyorum. "Annem ben on iki yaşındayken öldü ve başka bir ailem yok." Tekrar omuz silkiyorum. "O öldükten sonra hizmetçilik görevini ben devraldım."

Nisa bana göz kırpmıyor. "On iki yaşından beri hizmetçi olarak mı çalışıyorsun?"

Başımı salladım.

"*Allah Allah*," diye dramatik bir şekilde haykırıyor ve gözlerimi ona dikmeme neden oluyor. "Bu çocukluk değil." Yoğun bir bakışla beni iğneliyor. "Okula gittin mi?"

"Evet. On altı yaşıma kadar."

*"Allah Allah." O
kadar da kötü
değil.*

Tam o sırada Gabriel mutfağa giriyor. Hızla duruşumu düzeltiyorum, ellerimi önümde kavuşturuyorum ve saygıyla yere bakıyorum.

"Gabriel *Bey*," diyor Nisa, sesi hâlâ titreyerek. "Kız okulu bile bitiremedi."

Gabriel buzdolabından bir şişe su alırken hiçbir şey söylemiyor.

Bugün bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve zeytin yeşili bir ceket giymiş. Kahverengi deri ayakkabıları gitmiş, yerine siyah botlar gelmiş.

Neredeyse bir mafya babasına değil de normal bir insana benziyor.

Çok çekici bir insan.

İşe gitmiyor mu? Bugün günlerden ne?

"Yakında kahvaltı edecek miyiz?" diye soruyor.

Nisa ona bir el sallıyor ve onu mutfaktan kovarken yine gözlerim açılıyor. "Seni hiç aç bıraktım mı?"

"Her zaman bir ilk vardır." Sesindeki alaycı ton beni onlara bakmaya itti.

Tekrar yalnız kaldığımızda Nisa, "Hadi işe koyulalım. Biz kahvaltıyı hazırlarken sen de bana kendini anlatmaya devam edebilirsin."

Nisa'ya Türk gözlemesi olan *pideyi* hazırlamasında yardım ederken, ona hiçbir çeşit yemek yememize izin verilmediğini anlatıyorum.

ilişkiler. Her türlü arkadaşlık kesinlikle yasaktı.

Sudan çıkmış balık gibi ağzı açık bana bakarken, "Bu alışık olduğum bir şey değil," diye mırıldanıyorum. Ona mahcup bir sırıtma yapıyorum. "Ama öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

Dua ediyormuş gibi gözlerini tavana kaldırıyor, sonra "*Allah Allah*" diye mırıldanıyor. Omzumu okşayarak bana rahatlatıcı bir bakış atıyor. "Sana her şeyi öğreteceğim Lara Hanım."

Duygularım bir roket gibi üzerime fırlıyor ve onları bastırmak için sertçe yutkunmak zorunda kalıyorum. Boğazımı temizleyerek işime geri dönüyorum.

İyi olacaksın.

Bölüm 11

Gabriel

Lara'yı bize hizmet ederken görmediğime sevindiğim kahvaltıdan sonra, büyükannemle çay içmek için bir sandalyeye yerleşiyorum.

"Duyduğuma göre kadına iş vermişsin," diyor büyükannem içkisini yudumlamadan önce.

"Geçici bir durum," diye mırıldandım.

Emre içeri girer ve kendine çay alır. "Ne konuşuyoruz biz?"

"Kadın hakkında," d i y e bilgi veriyor *Babaanne*.

"Gabriel'in ona neden iş verdiğini merak ediyorum."

İçimi çekerek, "Onu öldürmemi mi tercih edersin?" diye sordum. "*Allah Allah*." Bana kaşlarını çatıyor. "Yapma bunu midemde ekşi yemek."

"Diğer tek seçenek buydu," diye belirttim.

"I varsayalım sen yapamadım izin ver onu dönüş için Mazur,"

Babaanne de aynı fikirde .

İçimi çekerek, "Onunla ne yapacağıma karar verene kadar şimdilik" diye açıklıyorum.

"Bu iyi bir şey olabilir. Nisa eskisi kadar genç değil ve yardıma ihtiyacı olabilir," diyor *Babaanne*.

"Kadına evin senin tarafından uzak durmasını söyledim, böylece onun tarafından rahatsız edilmeyeceksin," diye büyükanneme bilgi verdim.

"Pfft." Bir el sallıyor. "Bir noktada onunla tanışmam gerekecek."

Elimde olsa yapmazdım.

"Adı ne?" diye soruyor.

"Lara Nowak," diye cevap veriyorum. "O Polonyalı."

Büyükannem başını salladı, sonra mırıldandı, "Lara. Ne kadar güzel bir isim."

Çay bittikten sonra kalkıyorum ve haberleri takip edebilmek için izin istiyorum. Kulüplerden birine gitmeden önce Cumartesi rutinim bu.

Evin batı tarafındaki özel oturma odama doğru yürüyorum ve oturma odasının önünden geçerken Nisa'nın "Yavaş ol Lara *Hanım*! Bütün evi bir saat içinde temizlemek zorunda değilsin."

"Özür dilerim Nisa *Hanım*," diye mırıldanıyor Lara saygıyla. Duruyorum, oturma odasının içine bakmak için geri dönüyorum.

Lara sehpayı parlatıyor.

Nisa elini Lara'nın elinin üzerine koyar ve ona şefkatli bir bakış atar. "Yavaş ol. Daha çok zamanımız var ve sen hâlâ iyileşiyorsun. Yaralarının açılmasını istemeyiz."

Duygular Lara'nın yüzünü kaplıyor ve bir an için gerçekten ağlayacakmış gibi görünüyor, ama sonra Nisa, "Sorun değil. Yakında her şeyi öğreneceksin, ama kendini ölümüne çalıştırmak zorunda değilsin. Tamam mı?"

"Tamam." Bu tek kelime kulağa küçük ve savunmasız geliyor ve kalbime tuhaf bir şey yapıyor.

Tanrım, kadın Mazur'un onu en ufak bir şey için öldüreceği korkusuyla kışını yırtmış olmalı.

Başımı sallayarak oturma odasına yürüyorum ve rahat koltuğuma yerleşiyorum. Televizyonu açıp CNN'i seçiyorum, ardından gazetelerimi okuyabilmek için tabletimi elime alıyorum.

Nisa ve Lara salona girmeden önce bir saat kadar dinleniyorum. "Daha sonra gelmemizi ister misiniz Gabriel Bey?"

Başımı salladım. "Hayır, devam et."

Odayı temizlemeye başladılar ve Lara'nın üçüncü kez 'özür dilerim' diye fısıldadığını duyduğumda başımı kaldırıp bakıyorum. Ona bakıyorum, ki bu muhtemelen onun sinirlerine yardımcı olmuyor. Bana doğru bakıyor ve ona baktığımı fark edince gözlerini indiriyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi şöminenin üzerindeki süslerin tozunu almaya başlıyor.

"Yavaşla," diye fısıldıyor

Nisa. "Özür dilerim."

Kendimi durduramadan, "Nefes aldığım için özür dileyecek misin?" diye mırıldandım.

Lara'nın gözleri benimkilere kayıyor ve gözle görülür bir titreme hissediyor. "Eğer istediğiniz buysa, efendim."

Tanrım.

Öfkem anında alevlendi. Tableti yan masaya bırakarak ayağa kalkıyorum. "Eğer bir kez daha özür dilediğini duyarsam, bunun bedelini cehennemde öderim. Anladın mı?"

Yüz hatlarında şaşkınlık ve korku dalgalanıyor. "Evet, efendim."

Oturma odasından çıkarken, kulüpte daha fazla

dinleneceğimi düşündüm ve evden dışarı çıktım.

Bana arptığından beri, Lara'nın beni sinir etmek için esrarengiz bir yolu var.

Saat dokuzu çoktan geçti. Zemini net bir şekilde görebildiğim bir masada oturmuş, kadın ve erkeklerin servetlerini yasadışı bir şekilde kumara yatırmalarını izliyorum.

Her şey parayla ilgili. On milyonluk kumar oynayıp sadece yüz bin kazanabilirler ve yine de buradan gerçekten bir şey kazanmış gibi hissederek ayrılırlar.

Cebimi doldurduğu sürece umurumda değil.

Bir senatörün iki milyon yatırmasını ve bir iş adamının da bunu karşılamasını izliyorum.

Aptallar.

Garsonlardan biri müşterilerden birine çarpıyor. "Özür dilerim."

Daha önce beni kızdıran bu kelimenin şimdi beni rahatsız etmemesi çok komik.

Lara sadece yirmi iki yaşında ve Mazur'un evinde büyümek cehennem gibi olmalı.

Sessiz, talepkar ve asla ikinci bir şans vermeyen biri olarak tanınıyor olabilirim ama kalpsiz değilim. Sadece onunla sıkışıp kaldığım gerçeğini sevmiyorum. Gitmesine izin verdiğim an, Mazur'a geri dönebilir. O adamın hakkımda bir şeyler bilmesi isteyeceğim son şey.

Yine de, muhtemelen onu öldürürdü. Ya da öldürmezdi.

Biliyorsam ne olayım.

Umarım Lara bir kazanç olur.

Maaşını onunla konuşmak zorunda kalacağımı fark ettiğimde yüzümde hoşnutsuz bir ifade beliriyor. Bunu kesinlikle dört gözle beklemiyorum.

Bakışlarım Emre'ye takılıyor. Bir kolumu kaldırarak masama gelmesini işaret ediyorum.

"Burası tıklım tıklım dolu," diyor otururken.

"Her zaman doludur." Viski bardağını elime alıp sıvının şırıltısını izliyorum. "Ben eve gidiyorum. Lara'nın maaşını onunla konuşmam gerekiyor."

Emre dikkatini yerden kaldırıp bana bakıyor. "Ona ne kadar ödeyeceksin?"

"Kim bilir. *Babaanne'nin* ne kadar ücret aldığını hatırlıyor musun?"

Nisa Hanım'ı başlattınız mı?"

Ağzının köşesi sırtarak kalkıyor. "Nasıl hatırlamamı bekliyorsun? *Nisa Hanım* bizimle çalışmaya başladığında ben daha bezliydim."

Kuzenimle gözlerimi kilitleyerek başımı eğiyorum. "Doğru."

"Bir sorum var." Başımı salladığımda, "Seni açıkça rahatsız ediyorsa neden Lara'yı işe aldın?" diye soruyor.

"Verdiği tüm o savunmasız-masum hava yüzünden," diye mırıldanıyorum. "Mazur'un onu bu yüzden öldüremediğini düşünmeye başlıyorum. Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde öldüremediğimden eminim."

Emre'nin gülümsemesi büyüyor, gözlerine muzip bir parıltı giriyor. "Şu haline bak, bir kadın yüzünden yumuşuyorsun."

"Siktir git," diye homurdanıyorum. Bu konuşmadan yeterince sıkıldığım için içkimi bitirip sandalyeden

kalkıyorum.

"Buradaki işlerle ilgilen."

"Her zaman."

Mirac beni eve bırakırken Lara'nın maaşını düşündüm. Henüz kadrolu bir çalışan değil, bu yüzden diğer personeli me ödemişim ücreti ona ödemeyeceğim.

Mirac arabayı evin önünde durdurduğunda iniyorum ve ön kapıya çıkan merdivenleri çıkıyorum.

Gözetim altındayken ona ayda iki bin dolar ödeyeceğim. Eğer değerli olduğunu kanıtlarsa, artıracam.

Batı kanadında yürürken Nisa ile karşılaştım ve "Lara odasında mı?" diye sordum.

"*Evet.*" Ben uzaklaşmadan ekliyor: "Hâlâ iyileşiyor olsa da bugün çok çalıştı."

Başımı sallıyorum, sonra Lara'nın yatak odasına doğru gidiyorum. Kapıyı açmadan önce sadece bir kez vuruyorum.

Lara pencerenin önündeki masada oturuyor, saçları yarım örülmüş. İrkiliyor, ayağa fırlıyor ve ani hareketten dolayı acıdan kıvranıyor.

Daha önce olduğu gibi ellerini önünde kavuşturuyor ve başını öne eğiyor.

"Önümüzdeki üç ay için maaşının iki bin olmasına karar verdim. Bana banka bilgilerinizi verin."

Şaşırmış bir halde gözlerini kaldırıp benimkilerle buluştu. "Bankacılık detayları, efendim?"

Onun yanında sadece beş dakika geçirdim ve şimdiden sinirlerim tepeme çıkmaya başladı. "Banka hesap numaranız. Neymiş o?"

Şaşkın ve korkmuş görünerek başını sallıyor. "Banka hesabım yok."

Beklenmedik bir şekilde merhamet, gecenin içinde lanet bir hırsız gibi kalbime sızıyor ve beni daha da sinirli hissettiriyor.

Zihnim bu istenmeyen duyguyu görmezden gelmek ve beni rahatsız etmeyecek hızlı bir çözüm bulmak için acele ediyor, ama sonra kişisel belgelerinin hala Mazur'un evinde olduğunu söylediğini hatırlıyorum. "Adamlarımdan birine eşyalarını getirmesini söyleyeceğim. Murat seni hesap açmaya götürecekt."

"Evet, efendim." Tereddüt ediyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra sanki ona dünyayı vaat etmişim gibi bana bakıyor ve fısıldıyor, "Teşekkür ederim efendim."

Bana milyonlarca kez teşekkür edildi ama hiçbiri şu anki kadar sert olmamıştı. Kalbim daralıyor ve sorunum haline gelen kadına bakarken bir başka yoğun merhamet dalgası hissediyorum.

Tanrım, bu ihtiyacım olan son şey.

Kapıyı arkamdan çekerek odadan çıkıyorum ve onu kaçırmış olmama rağmen kadın bu kadar minnettar olduğuna göre Mazur'un evinde işler ciddiye berbat olmalı diye düşünüyorum.

O sadece başka bir çalışan.

Bölüm 12

Lara

Murat kutuyu yatak odamdaki masanın üzerine koyduğundan beri duygularımı zorlukla yutuyorum.

Eşyalarım.

Fazla olmayabilir ama benim.

Ne zamandır buradayım? Neredeyse on bir ya da on iki gündür mü? Bir kez bile bana bağırılmadı, tokat atılmadı ya da kırbaçlanmadım. Şimdiye kadar, bu insanlar bana karşı nazikti.

Hâlâ Gabriel'den korkuyor olsam da, korkum biraz azaldı. Burada çalışmam için bana para ödeyecek. İki bin dolar. Bu kadar büyük bir meblağı aklıma sığdırmak zor ve bu parayla ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Sadece kaydet.

Şimdi de kişisel eşyalarımı Tymon'ın malikanesinden getirtti.

Bu gerçeküstü.

Kapağı kaldırırken ellerim hafifçe titriyor. Dikkatlice kıyafetlerimi ve spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. Annemin bana okuduğu yıpranmış Sindirella kitabını görünce gözlerim yaşıyor.

Hikâye kitabını elime aldığımda zorlukla yutkunuyorum. İlk sayfayı çeviriyorum ve annemin elimdeki tek fotoğrafını görünce çenem titremeye başlıyor.

Ağlama.

Gözlerim onun açık kahverengi saçlarını ve mavi gözlerini okşuyor.

Nasıl koktuğunu hatırlayamıyorum ve yıllar geçtikçe gülümsemesi ve sesi soldu. Fotoğraf olmadan, neye benzediğini unutmaktan korkuyorum.

Fotoğrafı kalbime bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve göğsümde kabaran duyguların acısıyla nefes alıyorum. Bu, yıllar geçtikçe artan bir özlem ve kayıp karışımı.

Gabriel için çalışmaya başladığımdan beri duygularımı gizlemekte zorlanıyorum. Her şey çok bunaltıcı.

Gabriel'in evinde insanların ilişki ve arkadaşlık kurmasına izin verilir. Nisa herkese karşı anaçtır. Murat her zaman gülümser, varlığı tehdit etmek yerine rahatlatıcı olur.

İşlemek için çok fazla.

Ya tüm bu duyguları içime atarsam ve Tymon'a geri dönmek zorunda kalırsam? O zaman onun için çalışmak çok daha zor olur.

Sadece iyi bir iş çıkarmaya odaklanırsanız, geri dönmek zorunda kalmayabilirsiniz.

Kitabın sayfaları arasından sosyal güvenlik kartımı çıkarıp sütyenimin içine sokuyorum. Tekrar bilincimi kaybedeceğim bir şey olursa, en azından belge nereye gidersem gideyim yanımda olacak.

Hepsini giysilerin altına sıkıştırmadan önce fotoğrafı kitaba geri yerleştiriyorum. Kutunun kapağını tekrar kapatarak odaya göz gezdiriyorum.

Nerede saklayacağım?

Yatağın altında yer yok. Dolapları açıp kutuyu en üst rafa koymaya karar veriyorum. Gerinmem gerekiyor ve karnıma keskin bir ağrı girince neredeyse düşürüyordum.

Dolabın kapısını kapattığımda alnımda boncuk boncuk terler oluşuyordu. Elimi karnımın üzerindeki iyileşmekte olan yaraya bastırıyor ve sığ nefesler alıyorum.

İyisin.

Yatak odasının kapısı açılmadan önce bir ses duyuldu ve Nisa içeri girdi. Bana şöyle bir baktı, sonra gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Bir şey yok."

Sözüme güvenmeyerek yaklaşıyor, elimi itiyor ve elbisenin düğmelerini açmaya başlıyor.

Bir aptal gibi olduğum yerde kalakaldım, onu durdurmaya bile çalışmadım.

Nisa bandaja ulaştığında onu nazikçe sıyrır. "Tsk! Sana dikkatli olmanı söylemiştim. Bütün dikişlerin yırtılacak. Yatağa otur."

Beni azarlıyor olsa da, bir kez daha benimle ilgileniyor olduğu gerçeği çok fazla geliyor. Alt dudağım titreyerek ve boğazım düğümlenerek oturuyorum ve başımı eğiyorum.

Nisa'ya kadar şefkatli bir dokunuşu ne kadar özlediğimi ve buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu hiç bilmiyordum. Sadece var olmaya çok alışmışım.

Nisa hızlıca banyomda bulunan ilk yardım çantasını alıyor ve o her iki yarayı da nazikçe temizlerken ben

gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları yutmaya çalışıyorum.

Yaralarımın en son annem sıyrılan dizimle ilgilendiği zaman ilgilenilmişti.

Nisa mutlu olduğunda ve bandajlar tekrar yerine oturduğunda yanıma oturdu. Tek kelime etmeden elimi kavradı ve iki elinin arasında tuttu.

Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanıyorum.

Kabul görme, hayatta kalmaktan daha büyük bir şeye ait olma ihtiyacı inanılmaz bir güçle içime işliyor.

Nisa bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben kırbaçtan arta kalan hassasiyetle irkildiğimde, gözlerinin yüzümde yandığını hissedebiliyorum. "Sana sarılmamın bir sakıncası var mı?"

Durmasını istemediğim için başımı hızlıca sallıyorum. Fısıldarken sesim dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşıyor, "Sadece kırbaçlar. Hâlâ hassaslar."

"Lashings?" Ayağa fırlarken sesi keskin. İkinci kez elbisenin düğmelerini açıyor ve kumaşı omuzlarımdan üzerinden çekip sırtımı ortaya çıkardığında keskin bir nefes alıyor.

"*Allah Allah!*" diye haykırıyor.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve yüz hatlarına kazınmış dehşeti görünce bir utanç dalgası sertçe çarpıyor. Yavaşça başını sallıyor, sonra sanki acımı gerçekten hissediyormuş gibi yüzü buruşuyor.

İlk yardım çantasını tekrar açarak kabuk bağlamış kirpikleri temizlemeye başlıyor. Acıtmıyor bile ama sadece

Nisa'nın bana gösterdiği bu nezaket, kırılğan bir an için mücadeleyi kaybetmeme neden oldu. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve başımı eğiyorum.

"Seni zavallı şey," diye mırıldanıyor, sözleri bir şefkat dünyasıyla dolu. Boğazını temizliyor, sırtımdaki kirpiklere hafifçe vuruyor, hem yatıştırıcı hem de eziyet verici.

Yatıştırıcı çünkü annemi kaybettiğimden beri kimse bana bu kadar ilgi göstermemiştii ve eziyet verici çünkü ağlamamak çok daha zor hale geliyor.

Tek bir gözyaşı damlası çeneme ulaşiyor, sonra düşüp elime sığıyor. Bana gösterilen nezaketin ağırlığı altında ezilmemek için daha fazla çabalayarak hızla siliyorum.

Nisa bana "Bugün seni çalıştırmayacağım," diye haber verdi.

Bir anda tüm yabancı ama iyi duygular buharlaşıyor ve damarlarımdan buz akıyor. Başımı kaldırıyorum, gözlerim Nisa'ya dikiliyor. "Ama başım belaya girecek. Bir dayağı daha kaldıracak kadar güçlü olduğumu sanmıyorum. Lütfen çalışmama izin verin."

Nisa beni bir anne şefkatiyle kucaklamadan önce başını sallıyor. Elini, yapmakta zorlandığım örgünün üzerinde gezdiriyor. "*Allah Allah*. Bu kalbimi kırıyor." Hafifçe çekilip benimle göz göze geliyor. "Burada dayak yemeyeceksin ya da kırbaçlanmayacaksın. Burası güvenli bir yer Lara *Hanım*."

Anlamadığım için kaşlarım birbirine çarpıyor. Kendimi zihinsel olarak hazırlayabilmek için bilmem gerekiyor, temkinli bir şekilde "Ne tür cezalar alıyoruz?" diye soruyorum.

Yine başını sallar. "Burada cezalandırma yok. Gabriel *Bey*, *emrinde* çalıştığın o aşâğılık adam gibi bir canavar değil."

Bu mümkün olamaz, değil mi? O zaman Gabriel çalışanlarını nasıl kontrol ediyor?

"Ya bir şey kırarsam ya da geç kalırsam?" Ben soruyorum.

Nisa kolumu okşadı. "Hepimiz insanız Lara *Hanım*. Mutlaka bir tabak ya da bardak kırarız."

Şaşkınlık içinde her şeyi anlamaya çalışıyorum. Dünyam bana tamamen bir-sekiz dönüş yaptı.

Nisa içinde bulunduğum durumu anlamışa benziyor çünkü şöyle diyor: "Bizim yaşam tarzımıza alışacaksın, aslında gayet normal. Anormal olan Mazur." Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "Hayat acı ve sefalet içinde yaşanmaz Lara *Hanım*. Size her şeyi göstereceğim. Tamam mı? Bana bir şey sormaktan asla çekinme. Eğer anlamazsanız, siz anlayana kadar açıklayacağım."

Yine gözlerim dolmaya başlıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Teşekkür ederim Nisa *Hanım*."

Vurulmamdan Gabriel sorumlu olabilir ama onun sayesinde insanların önemseydiği bir evde çalışma şansına sahip oldum.

Tüm bunlar gardımı düşürmem için bir oyun olabilir, ama içgüdülerim bana durumun böyle olmadığını söylüyor.

Heyecan göğsümün içine akarken kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Cezaların olmadığı bir hayatın var olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim? Hayatta her zaman tetikte olmaktan daha fazlası olduğunu

ve bir yalnızlık balonunda yaşamak?

Bölüm 13

Gabriel

Bir şişe su almak için mutfağa girdiğimde Nisa'yı yalnız çalışırken buldum ve "Lara nerede?" diye sordum.

Benim için ikinci bir anne gibi olan kadın burnundan hoşnutsuz bir ses çıkarıyor, sonra da kaşlarını çatarak bana bakıyor. "O dinleniyor. İki haftadan daha kısa bir süre önce vurulduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Nasıl unutabilirim? Onu vuran bendim.

Cevap vermeden buzdolabını açtım ve içinden bir şişe aldım. "Lara cehennemi yaşadı. Tymon Mazur Dünya," diye bağırmaya başladı Nisa, gözle görülür bir şekilde üzgündü.

Tezgâha yaslanıp sudan bir yudum alıyorum, gözlerim Nisa'da. Bir şey onu üzdüğünde, aklındakileri anlatırken tek yapabileceğiniz dinlemek oluyor.

"Kimseye kötülük dilemedim ama umarım o canavarı bulur ve bedelini ödetirsiniz."

Kaşım kalktı. "Lara'yı çok seviyor olmalısın ki onun adına kan dökmek istiyorsun."

Nisa tezgahı silmek için kullandığı bezi bırakıyor, yumruklarını iki yanına yerleştiriyor ve benimle göz göze geliyor. "Zavallı genç kadın için yüreğim kan ağlıyor Gabriel Bey. Onun mücadelesini izlemek kolay değil. Sürekli olarak, bir daha

Başı belaya girecek ve sizin onu cezalandıracağınızdan ödü kopuyor."

Muhtemelen onu ölümle tehdit etmem de işe yaramadı.

"Burada işleri nasıl yaptığımıza alışacaktır," diye mırıldanıyorum, Lara mutfakta olmamasına rağmen yine sinirlenmiş durumdayım. Kadının adının geçmesi bile beni sinirlendirmeye yetiyor. Bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı.

"Biliyor musun," Nisa yaklaşıyor, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakarken yüzündeki ifade gizemli, "Lara ağlamıyor bile. O kadar çok mücadele ediyor ki onun yerine ben ağlamak istiyorum."

İçimi çekerek şişeyi tezgâhın üzerine bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden sorunu benim çözmemi istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Nisa bana bir parmak sallıyor. "Çünkü sizden çok korkuyor Gabriel Bey. Lara'ya güzel bir söz söyle ve yanlışlıkla bir tabak kırarsa onu dövmeyeceğin konusunda içini rahatlat. Bir insanın bu kadar korku içinde yaşaması doğru değil."

Bu kadın beklediğimden daha büyük bir sorun olmaya başladı. Şimdiden Nisa'yı parmağında oynatıyor.

"Ona bir iş, uyuyacak bir yatak ve yiyecek yemek verdim." *Ve onun hayatını bağışladım.* "Hak ettiğinden fazlasını yaptım."

Nisa gözlerini kırptırmaya başladı, sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi kafasını geriye attı. "*Allah Allah!* Az kalsın Lara *Hanımı* öldürtüyordun. Onu resmen kaçırdın ve

Burada. Tabii ki ona bakmak senin sorumluluğunda. Alya *Hanım* ve ben seni bundan daha iyi yetiştirdik!"

Bunun kazanamayacağım bir tartışma olduğunu bilerek bir kez daha iç geçirdim. "Peki, onu dövmeyeceğimi söylerim. Mutlu musun?"

Nisa bana uyarı dolu bir bakış atıyor. "*Evet*. Şimdi acele et ve git ki açlıktan şikayet etmeden önce kahvaltıyı hazırlayabileyim."

Tanrı yardımcım olsun.

Kıkırdayarak Nisa'nın alnına bir öpücük konduruyorum ve ardından "Beni deli ediyorsun" diye mırıldanıyorum.

Mutfaktan çıkarken Nisa arkamdan sesleniyor, "Yumurtana ekstra pastırma ekleyeceğim."

Evimdeki huzuru korumak için Lara'nın odasına yürüyorum ve kapıyı açmadan önce bir kez çalıyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, Lara masada oturuyordu. Kocaman gözleri ve yüz hatlarını sıkılaştıran gözle görülür korkusuyla, ellerini önünde kavuşturarak ayağa fırlıyor.

İçeri giriyorum ve odanın etrafına bakıyorum, tertemiz, etrafta kadının artık burada yaşadığını gösteren tek bir şey bile yok. Gözlerim başka bir elbise giymiş olan Lara'ya takılıyor. Bu değil takım elbise Onu. O sadece Yirmi iki, ve elli yaşında bir kadının giyeceği bir şey giymek hoş değildir ince bedeninde.

Bir kez daha iç çekiyorum, sonra ellerinin titrediğini fark ediyorum. İlerleyerek masaya oturuyorum ve mırıldanıyorum, "Otur, Lara."

Hemen dinliyor ve diğer sandalyeye çöküyor. Dikkatli bir şekilde gözleri benimkilere kayıyor, sonra tekrar kendi gözlerine dönüyor.

kucak.

Onu Mazur'a geri göndermesem mi diye düşünerek bir an öylece bakıyorum ama içimden bir ses göndermememi söylüyor. Onu geri göndermenin beni neden rahatsız edeceğini anlamaya çalışırken bakışlarım onun üzerinde keskinleşiyor.

Bana temkinli bir bakış daha atıyor, endişeyle kaşlarını birbirine düğümlüyor.

"Nisa bana en ufak bir aksilikte seni döveceğim korkusuyla yaşadığını söyledi."

Bu kez gözleri benimkilere kayıyor ve endişeli bir bakışla dudakları aralanıyor ama bir şey söylemiyor.

Çok korkmuş görünüyor.

Derin nefes alırken pencereden dışarı bakıyorum. "İnsanları dövmekten zevk almıyorum Lara. Çalışanlarımı bu şekilde cezalandırmam."

Başını sallıyor ve gözlerinde oluşan soruları görebilmeme rağmen tek kelime etmiyor.

Şu lanet olası gözler. Çok etkileyici... ve yaralı.

"Sana asla vurmayacağım. Rahat olabilirsin. Ben Mazur değilim."

Kaşları birbirine daha sıkı düğümleniyor ve son derece savunmasız görünüyor. Bu manzara kalbimi eritiyor.

Bu kadının Nisa'yı neden parmağında oynattığını şimdi anlıyorum. Lara'yı incitmek bir köpek yavrusunu tekmelemekle eşdeğer.

Birdenbire onu rahatlatmak için bir dürtü duyuyorum, Nisa'nın istediği bu olduğu için değil, bu masum yaratığın dehşet içinde yaşamasını istemediğim için.

Başımı eğerek ellerimi sandalyenin kolçaklarına yerleştiriyorum. "Bana sormak istediğin bir şey var mı?"

Tereddüt ediyor ama sonra çenesini kaldırıp soruyor: "Çalışanlarınızı nasıl cezalandırıyorsunuz?" Parmakları elbisesinin kumaşıyla oynamaya başlar. "Bilmeye iznim varsa, efendim."

Onları ya görevden alırım ya da öldürürüm. Her şey benim hakkımda ne kadar şey bildiklerine ve suçlarının ne olduğuna bağlı. "Bana ihanet etmediğin sürece, ceza yok."

"İhanet mi, efendim?" Gözlerindeki korku azalıyor ve mavi yavaş yavaş daha açık hale geliyor, beni memnun etme hevesiyle doluyor.

Bağırsaklarıma anında ve güçlü bir yumruk indi.

Tanrım.

"Evimde olanlar hakkında insanlarla konuşma. Benimle ilgili hiçbir bilgiyi ifşa etmeyin."

Çabucak başını sallar. "Konuşmayacağım." Dişleri alt dudağını gergin bir şekilde çekiştirdikten sonra, "Yani senin hakkında kimseyle konuşmamalıyım ve doğu kanadından uzak durmalıyım," diyor.

"Bu her şeyi özetliyor." Bir süre birbirimize baktık, sonra "Başka sorunuz var mı?" diye sordum.

Yine tereddüt ediyor ve hiçbir şeyi sorgulamasına izin verilmediği açık. Bu onu rahatsız ediyor ama yine de zorluyor ve "İlişkilere izin var mı?" diye soruyor.

Bir aşk ilgisi mi var?

Anında kaşlarımı çatıyorum, tamamen hazırlıksız yakalanıyorum. "Neden sordunuz?" Evimde erkekleri gezdirmeye başlamasa iyi olur.

"Ah... sadece, Nisa *Hanım* gerçekten çok nazik ve ona karşı mesafemi korumak zorlaşıyor."

Nisa'nın daha önce yaptığı gibi gözümü kırptırıyorum, sonra göğsümde bir öfke beliriyor. "Nisa ile aranızda bir arkadaşlık kurulmasına izin verip vermeyeceğimi mi soruyorsun?"

"Evet, efendim."

Sinirli bir şekilde kaşlarımı çatarak kadına bakıyorum ve onu vurana kadar nasıl bir hayatı olduğunu merak ediyorum.

Lara sandalyesinde kıpırdandı, sonra hızla mırıldandı, "Özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim."

"Beni üzmedin." Mazur üzdü amına koyayım. "Tabii ki Nisa ile arkadaş olabilirsin. Hatta bunu teşvik ediyorum." Sırf ileride başım ağrımasın diye ekliyorum: "Ama erkek arkadaş yok. Eğer romantik bir ilişki yaşayacaksan, bu dışarıda ve evimin yakınında olmasa iyi olur. Buraya erkek getirmeyin."

Kadının yüzündeki mutlak şaşkınlığı izliyorum ama sonra anlıyorum ve kadın fena halde kızarıyor. Yanaklarındaki renk onu gerçekten de güzel gösteriyor. "Ben... Ben bunu asla yapmam."

Bir dakika bekle.

Kendimi daha yakına eğilmiş buluyorum, gözlerim onun güçlü rahatsızlık tepkisini inceliyor. "Daha önce bir erkek arkadaşın oldu, değil mi?"

Lara hızla başını sallar. "Buna izin verilmedi."

Tanrım.

Göğsümde bir korumacılık dalgası yükseliyor ve sonuçlarını düşünmeden, "Bu durumda, ben bir şey söylemedikçe romantik bir ilişkiye girmeyeceksin."

adamı onaylıyorum. Artık benim çatım altında yaşıyorsun, bu da benim sorumluluğumda olduğun anlamına geliyor."

Lara, özel hayatına bir kısıtlama getirdiğim için tartışmak yerine, isteğim karşısında rahatlamış görünüyor. "Evet, efendim."

Muhtemelen hayatta nasıl yol alacağına dair en ufak bir fikri olmadığı içindir. Mazur bu kadına cidden bir numara yaptı.

Sikik herif.

"Emin olmadığınız bir şey varsa, sadece sorun. Soru sorduğunuz için asla başınız derde girmez." Bir suçlu ve katil olabilirim ama hıyar değilim.

Yüz hatlarını daha fazla rahatlama kaplıyor. "Teşekkür ederim, efendim."

Soru sormasına izin verdiğim için bana teşekkür ediyor olması içimi daha da şefkatle dolduruyor.

Şimdi Lara daha rahat görüldüğüne göre, "Mazur hakkında hatırladığın ve benim için değerli olabileceğini düşündüğün bir şey varsa, lütfen bana söyle" diye eklemeye karar verdim.

Başını öne eğiyor. "Ne gibi, efendim?"

"Her türlü ilişkisi. Kulak misafiri olduğun telefon konuşmaları.

Gelip gittiğini gördüğünüz insanlar."

Lara başını sallar. "İyice düşüneceğim ve bir şey hatırladığım anda size haber vereceğim."

"Güzel." Ayağa kalkarak odaya tekrar göz gezdiriyorum. "Mazur'un evinden eşyalarını getirdiler mi?"

"Evet, efendim." Lara ayağa kalktı ve dolabı açmak için yanımdan geçti. "Onu buraya yerleştirdim çünkü altına sığmıyordu.

yatağa. Umarım sorun olmaz?"

Gözlerim plastik kutuya takılıyor. Hiç düşünmeden dolaptan çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum ve kapağını çıkarıyorum. Yetersiz giysilere, bir çift ayakkabıya ve çocuk masal kitabına bakıyorum.

Lara'nın sahip olduğu tek şeyin bu olduğuna inanamayarak hizmetçi üniformasını kaptığım gibi yatağın üzerine fırlatıyorum. Lara'ya bakmak için döndüğümde göğsüm tiksintiyle doluyor. "Sahip olduğun her şey bu mu?"

Bakışları, yanaklarına daha fazla renk katan şiddetli bir sahiplenmeyle yıpranmış eşyalara dokunuyor. "Evet, efendim." Etrafımda dolaşarak kıyafetleri topluyor ve düzgünce katlamaya başlıyor.

Yüce İsa.

Cebimden nakit para çıkarıp birkaç bin dolar alıyorum ve yatağın üzerine bırakıyorum. "Banka hesabını açtırmaya gittiğinde Murat seni alışverişe götürsün. Nisa'yı da yanına al ve kendine düzgün kıyafetler al."

Lara bana dün ona maaşının ne kadar olacağını söylediğim zamanki ifadeyle bakıyor - sanki ona dünyayı vermişim gibi.

"Çok fazla, efendim," diye nefes alıyor, yüzündeki duygu onu savunmasız ve düpedüz güzel gösteriyor.

Yine kalbimde bir sızı var.

Lara'dan ve bana hissettirdiği istenmeyen duygulardan uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak, "Sen yerleşirken, iyileşmek için birkaç gün izin al," diye mırıldandım.

"Evet, efendim." Yatak odasından çıkarken sözleri yumuşaktı. "Teşekkür ederim, efendim."

Lara'nın odasındaki duygu yüklü andan sonra, dengemi sağlamak için birini öldürmem gerekiyor.

Bölüm 14

Lara

Sandalyeye oturup alışveriş poşetleriyle kaplı yatağa bakıyorum.

Saati kontrol etmek zorunda kalmadan dışarı çıktım.

Bir banka hesabı açtım ve içinde yüz dolarım var. İlk defa kendim için kullanmama izin verilen bir param var.

Nisa, bacaklarım titreyene ve kollarım uyuşana kadar kıyafet alışverişi yapmama yardım etti. Zavallı Murat taşımak zorunda kaldığı onca çanta yüzünden bitkin düşmüş olmalı.

Nisa ayrıca beni bir kuaföre götürdü ve annemin vefatından bu yana ilk kez saçımı başka biri kesti.

Bugün bir rüya gibi. İnanılmaz güzel bir rüya.

Kolumu kaldırıyorum ve parmaklarımı uzun küt saçlarımın arasından geçiriyorum. Saç telleri çok yumuşak ve sağlıklı geliyor.

Tüm bunlar gerçekten benim başıma mı geliyor?

Dün, Gabriel çok nazikti. Beni bir kez bile tehdit etmedi ve soru sormama bile izin verdi.

Ertesi gün öldürüleceklerinden korkmadan başka insanlarla bağ kurmama izin veriliyor. Nisa'ya bu kadar çabuk bağlanmam korkutucu. Sanki benim iyilik perim oluyor. Aptalca, biliyorum, ama sanki bir tür sihirle, mutluluğun gerçekten var olduğu bir masal kitabına fırlatılmış gibiyim.

Bacaklarıma biraz güç geldiğinde ayağa kalkıyor ve giysileri toplamaya başlıyorum. Her parçaya gülümsüyorum, hepsine yeniden hayran oluyorum.

Kot pantolonlar, taytlar, tişörtler, güzel ipek bluzlar, yumuşak kazaklar, ceketler, en güzel iç çamaşırları ve bir sürü ayakkabı aldım. Spor ayakkabılardan botlara ve yüksek topuklara kadar her şey. Gerçi topuklularla yürüyebileceğimden emin değilim.

Kendimi gülümserken buluyorum ve bunu fark ettiğim anda duygularım içimde bir tsunami gibi akıyor. Yıllardır gülümsememiştim. En azından gerçek bir gülümseme değil.

İçimi bir heyecan dalgası kaplıyor ve elbiseyi hızla çıkarıyorum. Yumuşak bir kot pantolon ve soluk mor bir bluz giydiğimde çenem titriyor ama ağlama isteğimi bastırıyorum. Kıyafetimle bir çift gümüş babeti eşleştirmeye karar veriyorum.

Giyindiğimde hızla banyoya yürüyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Hay Allah.

Anında gözlerim doluyor ve ağlamamak için gözlerimi kırıştırıyorum.

Bir kadın gibi görünüyorum.

Bir hizmetçi ya da birinin eşyası değil, kadınsı bir kadın.

Genç ve özgür görünüyorum, günün her saniyesinde tekmelenen kafesteki bir hayvan gibi değil.

Kapının çalınması gözlerimi aynadan ayırmama neden oluyor. Banyodan çıktığımda Nisa yatak odasına giriyor.

Duruyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor. "Çok güzel." Gelip önümde duruyor ve saçlarıma dokunuyor. "Yeni görünümünü çay içerek kutlayalım."

Nisa'nın peşinden yatak odasından çıkarken, yüzümü itaatkâr bir ifadeye büründürmek için mücadele ediyorum. Mutfağa girene kadar bir gülümseme ağzımın kenarını çekiştirip duruyor. Gabriel buzdolabından biftekleri almış ve bir tabağa yerleştirmekle meşgul. Gözleri bize kayıyor, sonra donup kalıyor ve bana bakıyor.

Gabriel'i yemekle uğraşırken görünce ağzım açık kaldı.

Başımız belada mı?

Tam panik ve korku göğsümü kaplamışken Nisa, "Çok güzel görünmüyor mu Gabriel Bey?" diye soruyor.

Gabriel yanaklarım kızarana kadar bana bakmak için zaman harcıyor ve ben gözlerimi yere indiriyorum.

Göğsümde garip bir his var.

"Evet, şimdi yirmi iki yaşında bir kadın gibi görünüyor."

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve göğsümdeki his de artıyor.

"Saç stilini seviyorum," diye ekliyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve ağzının kenarında bir gülümseme gördüğümde vücuduma bir sıcaklık yayılıyor.

Şu anda başa çıkamayacağım kadar çekici.

"Biftekleri ızgaraya koyacağım," diyor, sesi hiç de sert değil.

Gabriel'in et tabağıyla mutfaktan çıkışını izlerken yine dudaklarım aralanıyor.

"Pazar akşamları ızgara yapmayı sever. Ben yemeğin geri kalanını hazırlarken sen de masaya otur," diye talimat veriyor Nisa.

Gabriel yemek yapmaya yardım mı ediyor? Nisa o çalışırken benim oturup izlememi mi istiyor?

Saçımı mı seviyor?

İçimi şaşkınlık kaplıyor ve otururken zorlukla yutkunuyorum, iyi insanlarla dolu bu evde olmanın verdiği harika his yüzünden ellerim titriyor.

Sadece var olmak değil, yeni şeyler deneyimlemek. İnanılmaz şeyler.

"Burası çok güzel," diye itiraf ediyorum.

Nisa fasulye salatası yapmaya başlarken gülümsüyor. "Geldiğiniz cehennem çukuruna hiç benzemiyor Lara *Hanım*."

Orası kesin.

Gabriel mutfağa geri dönene kadar tüm olumlu duyguları içime çekiyorum. Izgara etin aroması hızla havayı dolduruyor ve ağzımı sulandırıyor.

Tabağı yere bırakıyor ve tek kelime etmeden gidiyor. Nisa, "Ben Gabriel *Bey*'e servis yaparken siz de masamızı hazırlayın," diyor.

Başımı sallıyorum ve işe koyulmak için sandalyeden kayıyorum. Her şeyi hazırladıktan sonra iki bardak su doldurup Nisa'yı bekliyorum.

Konağın doğu kanadının neye benzediğini ve Gabriel'in karısının da nazik bir insan olup olmadığını merak ediyorum. Her gün bu muhteşem insanlarla çevrili olduğuna göre öyle olmalı.

Gabriel için duyduğum korku yavaş yavaş azalıyor, ama onu üzmemek istemediğim için hâlâ temkinliyim. Muhtemelen beni gördüğü yerde öldürecek olan Tymon'a geri dönmeyi gerçekten istemiyorum.

Nisa döndüğünde "Hadi yemek yiyelim," diyor.

Oturduktan sonra tabağıma kocaman bir parça et koydu.

Patronum hazırladı ve ben mi yiyeceğim?

Hayatımda böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim.

Nisa'ya belli belirsiz bir gülümseme veriyorum, sonra bir parça kesip ağzıma atıyorum. Yumuşak et dilimin üzerinde adeta eriyor, gözlerim kapanıyor ve neredeyse inliyorum.

Çok iyi.

Yemek şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi ve midem patlamak üzere olmasına rağmen tabağımdaki her şeyi yedim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Nisa çayını yudumlarken gözleri yeni kestirdiğim saçlarıma takılıyor. "Yüzüne biraz renk gelmiş. O kadar egzersizden sonra nasıl hissediyorsun?"

Yorgunum ama umurumda değil.

"İyi hissediyorum." Dişlerim alt dudağıma çekiştiriyor. "Her şey için teşekkür ederim. Bugün hayatımın en mutlu günü."

Nisa'nın yüzünden duygusallık akıyor, masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi tutarak sıkıyor. "Rica ederim Lara Hanım. Yeni şeyler deneyimlemenizi izlemekten keyif alıyorum. Bir çiçeğin açmasını izlemek gibi."

Sessizce oturuyoruz, düşüncelerim hayatımın ne kadar çok ve ne kadar hızlı değiştiğiyle dolu.

Vurulmak başıma gelen en güzel şeydi.

Dikişler yarın alınacak ve bu sefer geride kalacak izleri umursamıyorum. Onlar cehennemden çıkıp cenneti bulduğum günün bir hatırlatıcısı.

Bölüm 15

Gabriel

Mazur'a saldıralı bir ay oldu ve o piçten hiçbir iz yok. Bu beni çok sinirlendiriyor.

Adamlarımı evinden uzaklaştırdım ve biri arazinin önünde, diğeri de Mazur'un kaçmak için kullandığı tünelin sonunda nöbet tutmaları için sadece iki kişi bıraktım. Bir rögar çıkışına açılıyordu.

Evindeki çalışanlar sanki her an dönmesini bekliyorlarmış gibi çalışmaya devam ediyorlar. Yine de hiçbiri Lara'yı sormadı. Sanki ortadan kaybolması umurlarında bile değilmiş gibi.

Geçtiğimiz dört hafta boyunca, Nisa'yı bir gölge gibi takip ederek bir rutine yerleşti. Dün yüksek sesle güldüğünü duydum ve kendimi gülümserken buldum.

İşleri yapma şeklimize tam olarak uyuyor gibi görünüyor ve bir kez bile tartışmadı. Çok da iyi bir çalışan.

Artık onu evin içinde görmeye alıştığım için beni ilk başlardaki kadar rahatsız etmiyor. Ancak, sık sık gülümsememesi beni rahatsız ediyor. Bir keresinde onu gülümserken yakaladım ve bu göğsümdeki o burkulma hissinin geri dönmesine neden oldu.

Kulübün güvenlik odasına girdiğimde Miraç'ı eşi Elif'e eşlik ederken buluyorum.

"Onu yine işinden alıkoyuyorsun," diye şaka yapıyorum monitörlerin arkasına otururken. Elif bir keresinde her şeyin nasıl çalıştığını açıklamaya çalışmıştı ama bilgisayar korsanlığı hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmayacak.

"Çalışırken dikkatimi dağıtıyor," diye mırıldanıyor Mirac.

"Doğru." Monitörlere doğru başımı salladım. "Mazur'la ilgili bir şey var mı?"

Elif başını sallıyor. "Dışarısı çok sessiz. Bir noktada yüzeye çıkacaktır. Her zaman yaparlar."

Tam o sırada cebimdeki telefonum titremeye başlıyor. Cihazı çıkardığımda ekranda Emre'nin adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"*Evet?*" Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürürken cevap veriyorum.

"Neredesin? Mazur'un adamlarından biri geldi ve seninle konuşmak istiyor."

Ofisten çıkarken sağ kaşım kalktı. "Öylece ortaya mı çıktı? Silahlı mı?" Emre'ye soruyorum. "Silahsız."

Bu hiç de garip değil.

"Ofisime yakınım. Adamı içecekleri sakladığımız dondurucuya götürün."

Arkamı dönerek tüm dondurucuların bulunduğu bölüme doğru ilerliyorum ve Emre'yle buluşuyorum.

"Yani, bu adam kapıyı çaldı ve benimle konuşmak mı istedi?" Birinin ölmek için bu kadar aptal ya da çaresiz olabileceğine inanamayarak tekrar soruyorum.

"*Evet*," diye başını sallıyor Emre. Dondurucunun kapısını işaret ediyor ve kapıyı açıyor, içeri adım atarken tetikteyim.

Bir askerden çok hastalıklı bir muhasebeciye benzeyen orta yaşlı bir adamla yüz yüze geliyorum.

Kaşlarımı çatarak, "Adın ne ve kulübümde ne arıyorsun?" diye sordum.

"Filip," diye cevap veriyor, kollarını biraz ısınmak için kendine sarmış. "Benim adım Filip. Bay Mazur beni vurduğunuz kızın ölüp ölmediğini kontrol etmem için gönderdi."

Ne?

Şaşkınlık omurgamdan aşağı süzülüyor, sonra vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. "Ne kızı?"

"Lara Nowak. Hizmetçilerden biri. Kamera kayıtları saldırı sırasında onu vurduğunuzu ve götürdüğünüzü gösteriyor."

Kaşlarımı çatarak adamı uyaran bir bakış attım. "Kulübüme girip benimle konuşmayı talep ederek ve sonra da sana bilgi vermemi isteyerek çok cesurca davranıyorsun." Gözlerimi ona dikerek bir adım daha yaklaşıyorum.

Korkudan ödü kopuyor ama buraya gelirken bir intihar görevi üstlendiğini biliyor olmalıydı.

"Mazur ölümün için ailene ödeme yapmayı garanti etti mi?" diye sordum.

Bu bilgiyi saklamaya bile zahmet etmiyor. "Sadece birkaç ayım kaldı. En azından bu şekilde ailemin durumu iyi olacak."

Yürüyen ölü adamla gözlerimi kilitliyorum. "Bir dinleme cihazı taşıyorsun," diye bariz bir şekilde belirttim.

başını sallıyor. Mazur'un bu konuşmayı dinlediğini bildiğimden, "Sonsuza kadar saklanamazsın Mazur. Seni bulacağım."

Adam boğazını temizliyor, yüz hatları yaklaşan ölümünün korkusuyla gerginleşiyor. "Bay Mazur ona neden saldırdığınızı da bilmek istiyor."

Yavaşça başımı sallayarak kara bir kahkaha attım. "Mazur bu bilgiyi istiyorsa, bana şahsen sorması gerekecek."

Adamın kaşları birbirine yaklaşıyor, gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Peki ya kız? O öldü mü?"

Mazur hayatta olup olmadığını kontrol etmesi için bir adam gönderdiyse, Lara'nın bir değeri var demektir. Ya da bana yalan söylüyor ve bunu çok iyi yapıyor.

"Kadının ölüp ölmediğini neden bilmek istiyorsun?" Sorusuna karşılık veriyorum.

"Bay Mazur sadece çalışanlarını önemsiyor."

Doğru, ben de Noel Baba'yım.

"O öldü," diye yalan söyledim. Silahımı arkamdan alarak adamla göz teması kuruyorum. "Umutsuzca aramaya geldiğin huzuru bulabilirsin." Ötede ne olduğu hakkında daha fazla düşünmesine fırsat vermeden namluyu gözlerinin arasına doğrultup tetiği çekiyorum. Umarım Mazur, onun iyiliği için, ailesine fedakârlığının bedelini öder.

Dondurucudan çıkmadan önce "Gömün onu," diye emrediyorum. "Nereye gidiyorsun?" Emre peşimden gelerek soruyor. "Lara'nın benden ne sakladığını öğrenmeye gidiyorum."

Öfkem çoktan damarlarımda dolaşmaya başlamıştı.

Bölüm 16

Lara

Hayat harika. Gülümsemeden duramıyorum.

Kalbim her gün daha fazla sıcaklıkla doluyor ve Nisa'ya o kadar bağlandım ki onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Murat da bana alıştı. Her zaman gölgelerin içinde sessiz, ama varlığı rahatlatıcı, bana ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir güvenlik duygusu sunuyor.

Nisa'nın bana öğrettiği şekilde *pide* yapıyorum ve yemek yapmayı ve pişirmeyi sevdiğimi öğrendim.

Hamur karışımını fırına yerleştirirken ellerimi hızlıca durulayıp kuruluyorum. Nisa taze ahududulardan reçel yapmakla meşgul. İnanılmaz bir şey ve onu izlemeye bayılıyorum.

"Ben *mantı* ile başlayacağım," diyorum.

Gabriel yüz hatları öfkeyle gerilmiş bir halde mutfağa girdiğinde ben bir kare hamurun üzerine az miktarda kıyma koymakla meşguldüm. Tek kelime etmeden kolumdan tutup beni mutfaktan dışarı çekti.

Ona ayak uydurmaya çalışırken neredeyse ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, kalbim bir anda çılgın bir hızda atmaya başlıyor.

Geçtiğimiz ay boyunca korkum azaldı ve gardımı düşürmeye başladım. Gabriel'den gelen ani agresif öfke ağzımın kurummasına ve vücudumun titremesine neden oldu.

Çalışma odasına çekildim, sonra kapı arkamdan kapandı.
Biz

· Gözlerim yüzünde geziniyor ve öfkesini ona yöneltiyor. neredeyse bacaklarımın uyuşmasına neden oluyor. Anında, geçmişten gelen hayatta kalma içgüdülerim geri geliyor. Bakışlarımı haliya indirip ellerimi önümde kavuşturuyorum ve her ne yanlış yaptıysam cezasını çekmeyi bekliyorum.

"Bana yalan mı söyledin?" Gabriel'in ses tonu düpedüz tehlikeli ve acımasız.

Kalbimi boğuyormuş gibi hissedene kadar korkumun katlanmasına neden oluyor.

"Hayır, Gabriel *Bey*," diye fısıldıyorum, sesim saygılı.

Cezanın daha az acı vermesi için kendimi kapatmak, tüm duygularımı bir kutuya geri tıkmak için çabalıyorum ama yapamıyorum. Hissetmeye başladıktan haftalar sonra, tekrar kapalı bir robot haline gelmek imkansız.

Gardımı almalıyım.

Gabriel bana doğru tehditkâr bir adım atıyor, bana o kadar yaklaşıyor ki odunsu tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Öfkeli nefeslerini duyabiliyorum.

Daha küçük bir hedefe doğru siniyorum, kendimi gelecek olan tokat için hazırlıyorum.

"Mazur seni neden arıyor?"

Gözlerim yukarı kayıyor ama onun öfkesini görünce hemen tekrar indiriyorum. "Bilmiyorum." Ona bir cevap verebilmek için zihnim hızla çalışıyor. "Muhtemelen beni öldürmek ya da gittiğim için cezalandırmak için?"

Gerçekten başka bir neden düşünemiyorum.

Birden Gabriel'in parmakları boğazıma dolanıyor ve beni duvara doğru itiyor. Elleri boynumdayken ona bakmaya zorlanıyorum. Gözlerim kocaman, nefeslerim sığ soluklardan başka bir şey değil.

Sert bakışları benimkilere kilitlenmişken, "Yalan söylüyorsun," diye homurdandı. Mazur olur sadece istiyorum sen Eğer sen vardı onun için bir değeri var. Benden ne saklıyorsun?"

Beni kolayca boğabilecek ya da daha kötüsü boynumu kırabilecek olmasına rağmen, tutuşu çok sıkı değil. Acıtmıyor.

Henüz.

Çalkantılı duygular göğsümde tahribat yaratıyor ve gözlerimi yaşartıyor. Ağlamayı reddederek sertçe yutkunuyorum. "Hiçbir şey saklamıyorum."

Gabriel bana uzun ve sert bir şekilde bakıyor, aramızdaki yoğun an, benimkine bu kadar yakın olan katı vücudunun her santimetresinin son derece farkında olana kadar uzanıyor. Serin parmakları boğazımda. Nefesleri tenimin üzerinde geziniyor. Gözlerinin etrafındaki altın rengi her zamankinden daha parlak parlıyor.

Hayatın sunduğu tüm iyi şeyleri deneyimledikten sonra, korkacak çok şey var. Kaybedecek çok şeyim var. Artık tehlikede olan sadece hayatım değil.

Tymon'a dönme düşüncesine dayanamıyorum. Bir gün bile hayatta kalamam.

Her şey çok fazla geldiğinde, yüzüm yalvaran bir ifadeye bürünüyor. Korku sözcüklerimi ıslatırken fısıldıyorum, "Gerçekten nedenini bilmiyorum. Söz veriyorum." Tekrar sertçe yutkunuyorum, sesim titreyerek yalvarıyorum, "Lütfen beni geri gönderme."

Gabriel beni bırakıp bir adım geri çekiliyor, gözleri hâlâ öfkeyle yanıyor.

Panik içimde alevleniyor ve düşünme yeteneğimi elimden alıyor. Sadece tepki veriyorum, kolunu tutuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ceketine yapışarak dudaklarımdan yalvarışlar dökülüyor: "Yalvarırım beni Bay Mazur'a geri göndermeyin. İstedğin her şeyi yaparım. O beni öldürür. Geri dönemem."

Gabriel kolunu tuttuğum yerden çekip kurtarıyor ve bir adım daha geri atıyor. "Ayağa kalk."

Emre itaat etmek yerine avuçlarım halıyla buluşuyor, ayaklarının dibinde feryat etmemek için gösterdiğim çabadan dolayı omuzlarım titriyor. "Lütfen," diye inliyorum, sesim korku ve panikten boğuklaşıyor.

Hayatta kalamam. Beni geri göndermeyin.

"Kalk, Lara," diye tersledi.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, kaos ve karmaşadan titreyen bir karmaşa.

"Geri dönmeyeceksin." Gözlerim onunkilere kayıyor, sözlerindeki gerçeği arıyorum, sonra ekliyor, "Evimden çıkmanın tek yolu bir tabutun içinde olman."

Tanrı yardımcım olsun.

Gabriel'in ani öfkesi ve yüzeye çıkardığı tüm geçmiş travma beni baygın hissettiriyor. Ayaklarımda sallanıyorum, sırtım duvara çarpıyor. Dengemi kaybetmemek için ellerim sıvaya çarpıyor. Dudaklarımdan çılgınca geçen nefesler beni daha da sersemletiyor, ciğerlerim havaya hasret kalıyor.

Sanki bir şey göğsümü sıkıca tutmuş, kalbim vahşî bir kuş gibi çırpınana kadar bastırıyor ve bastırıyor.

"Lara?"

Gabriel uzun bir tünelin diğer ucundan konuşuyormuş gibi geliyor, sonra siyah noktalar gözlerimin önünde dans ediyor.

Gabriel omuzlarımdan tutuyor ve noktaların arasından, artık öfke yerine endişeyle dolu olan yüzünü görüyorum. "Nefes al."

Nefes alıyorum ve hava ciğerlerime dolduğunda, göğsüne sığınıp beni asla göndermemesi için yalvarmak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. Ağlayamamaktan boğazım düğümleniyor, gözlerim sanki küçük alevler yalıyormuş gibi yanıyor.

"Bir nefes daha al," diyor sağ elini yanağıma götürürken. Bu dokunuş rahatlatıcı.

Gabriel beni dövmek ya da göndermek yerine, noktalar kaybolana ve kalp atışlarım yavaşlayana kadar nefes almamı söylüyor.

Geri çekiliyor, gözlerinde yoğun bir yanmayla bana bakıyor, sonra başını sallayarak kapıyı açıyor ve çalışma odasından dışarı çıkıyor.

Nisa aceleyle içeri giriyor ve kolları beni sardığı anda nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Allah Allah, adam bana kalp krizi geçirtcek." Bana sarılmaya devam ediyor, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sunduğu teselliye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyarak kollarımı kaldırıyor ve ona sarılıyorum.

Parmaklarım kıyafetlerinin içine giriyor ve

Yüzümü omzuna gömüp çiçekli kokusunu derin derin içime çekiyorum.

"Gitmek istemiyorum," diye sızlanıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Nisa geri çekiliyor, koyu kahverengi gözleri endişeyle dolu. "Gabriel *Bey* neden bu kadar kızgındı?"

Başımı sallıyorum, saçlarımın telleri omuzlarımın etrafında çılgınca uçuşuyor. "Bilmiyorum. Bay Mazur'un beni neden geri istediğini sordu. Buradan ayrılmak istemiyorum."

Nisa bir eliyle başımın yan tarafını okşuyor, kararlı bakışları beni hiçbir yere bırakmayacağına söz veriyor. "Siz artık ailenin bir parçasısınız Lara *Hanım*. Gabriel *Bey* seni asla geri göndermeyecek. Tamam mı?"

Tek istediğim Nisa'nın anne kucağına tekrar sarılmak ama onun yerine kolumdan tutup beni çalışma odasından dışarı çekiyor. "Hadi biraz çay içelim. Kendini daha iyi hissedersin."

Kendimi içinde bulduğum huzurlu gemi sarsıldığına göre, kendimi derinden sarsılmış hissediyorum.

Nisa'nın Gabriel'in beni asla geri göndermeyeceğini söylediğini biliyorum ama bu beni öldürmeyeceği anlamına gelmez. Dediği gibi, gitmemin tek yolu bir tabutun içinde olmak.

Geçtiğimiz ay boyunca biriktirdiğim tüm sıcaklık bu tartışmadan sonra yok oldu ve iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar ağlamak istememiştim.

Gardımı almalıydım.

Bölüm 17

Lara

Son iki gündür, sanki burada çalışmaya yeni başlamışım gibi her şey yine tuhaf geliyor.

Fazla uyumadım, dinlenemeyecek kadar endişeliydim. Gabriel tartışmadan bu yana benimle tek kelime konuşmadı ve sanki hava yaklaşan sonumla birlikte gerilmeye devam ediyor.

Su kaynarken çaydanlığa bakıyorum, Tymon beni bulmadan ya da Gabriel beni bitirmeden önce ne kadar zamanım kaldığını merak ediyorum. Ya biri ya da diğeri.

Nisa beni ne kadar teselli etmeye çalışsa da zamanımın tükendiğini hissediyorum.

Göğsümde bir hıçkırık birikiyor. Ağlama dürtüsüyle savaşmak çok çaba gerektiriyor.

Nisa, "Tencereye bakmak daha hızlı kaynamasını sağlamaz," diyor.

Başımı sallayarak, beni meşgul edecek bir iş bulmak için ocaktan uzaklaşıyorum. Mutfak zaten tertemiz ama tezgahları tekrar silmek için elime bir bez alıyorum.

Nisa iç geçiriyor, başını bana doğru sallıyor, sonra arkamdaki bir şeye bakarken yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve kapıda yaşlı bir kadının durduğunu görüyorum.

"Alya Hanım, çay neredeyse hazır," diyor Nisa.

Alya Hanım.

Oh, Tanrım.

Damarlarımdan buz akıyor. Sadece üç kural var. Doğu kanadından ve Alya Demir'den uzak dur. Gabriel hakkında kimseyle konuşma.

Korku ruhuma işlerken dudaklarım aralanıyor.

"Lara *Hanım*'la tanışmamın zamanı geldi diye düşündüm," diyor kadın. "Ben Alya Demir, Gabriel'in büyükannesiyim."

Hayır. Hayır. Hayır.

Olduğum yerde donup kaldım.

Demir Hanım yaklaşıyor, Gabriel'le aynı altın rengi gözler yavaşça üzerimde geziniyor. "Nisa senden bahsetmeden duramıyor."

Dudaklarım kuru, ayrılmayı reddediyor.

O zaman Gabriel mutfağa girdiğinde yer altımdan yarılıp beni yutabilir.

Her şey etrafımda dönüyor, korku ve panik kara bulutlar oluşturuyor. Sanki bir kasırganın içine çekilmiş gibiyim.

"*Babanne?*" Gabriel'in gözleri büyükannesiyile benim aramda gidip geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Lara *Hanım*'la tanışmaya geldim. Onu benden s a k l a m a y ı bırakabilirsin," diye cevap veriyor, bakışları hâlâ merakla üzerimde. "Nisa bana Polonyalı olduğunuzu söyledi?"

Gözlerim Gabriel'e kilitleniyor ve en ufak bir hareket yaparsam beni öldürmeye hazırmış gibi bakışlarının keskinleşmesini izliyorum.

"Gabriel *Bey*, Lara *Hanım*'a sinir krizi geçirtceksin. Git de çayımızı yudumlayalım," diye azarlar Nisa onu.

Yemin ederim neredeyse ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum. Etrafımda dönen şiddetli gerilim altında ayakta kalmama yardımcı olması için tezgâha tutunuyorum.

Gabriel, Nisa'ya saldırmak yerine mutfaktan çıkmadan önce tekrar bana bakıyor.

Nefesim kesiliyor, alnımda ter boncukları oluşuyor.

Büyükannesi etrafta olmadığına muhtemelen beni köşeye sıkıştıracak.

Tanrım, başım çok büyük belada. Sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı zonklamaya başlıyor ve dikkatimi tekrar Demir Hanım'a çevirdiğimde tenimde bir huzursuzluk hissediyorum. "Sen bakgibi sen hakkında için baygınlık." o mırıldanıyor, üzgün görünüyorsun.

Dilim gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ben iyiyim." "Ben çay koyarken otur," diyor Nisa, kolumdan tutarak ve beni bir sandalyeye oturttu.

Demir Hanım oturur, sonra başını sallar. "Torunumu affetmelisin. Anne ve babası öldükten sonra bana karşı aşırı korumacı oldu."

Az önce söylediklerini kavrarken beynim yeniden hareketlendi, sonra devam etti: "Gabriel ve Emre'yi küçüklüklerinden beri ben büyüttüm. Keşke uslansalar da ölmeden önce torunlarımı görebilsem."

Emre'nin Gabriel'in kuzeni olduğunu biliyorum. Nadiren evde oluyor, bu yüzden onunla fazla iletişim kuramadım.

Demir Hanım'ın yüzünde bir gülümseme oluşuyor. "Burada çalışmaktan keyif alıyor musunuz?"

Başım aşağı yukarı sallanmaya başladı. "Evet. Hem de çok." En azından dünyam tekrar alt üst olana kadar öyleydim.

"Bu iyi," diye mırıldanıyor. "Nisa bana yirmi iki yaşında olduğunu ve o deli adam için çalışırken hayatı neredeyse hiç deneyimlemediğini söyledi."

Kendimi garip hissederek tekrar başımı sallıyorum. Ayrıca Gabriel ve büyükannesiyile etkileşime girdiğim için ne yapacağı konusunda aklımı kaçıracak kadar endişeliyim.

Ancak o zaman sözleri kafama dank etmeye başlıyor ve onun Demir Hanım *olduğunu* anlıyorum. Karısı falan yok. Önemli değil, çünkü benim hatam olmamasına rağmen yine de kuralı çiğnedim.

Nisa çay bardaklarını yerine koyar ve oturur. "Lara Hanım'a yemek yapmayı ben öğrettim. Çabuk öğreniyor," diyor sesinde gururla.

Demir Hanım bir kaşını kaldırıyor. "Bunu duyduğuma sevindim." Bakışlarını bana çeviriyor. "Herhangi bir hobiniz var mı?"

Başımı sallıyorum. "Ama yemek yapmayı seviyorum."

"Yarın öğleden sonrayı benimle geçirmelisin, sana örgü örmeyi öğretirim. Zaman geçirmek için harika bir yol."

Bunu yaparsam Gabriel kesinlikle boynumu koparır. Cevap vermek yerine sessiz kalıyorum ve çayımı yudumluyorum,

Hala gözlerimin arkasında zonklayan baş ağrısını hafifleteceğini umuyorum.

Nisa ve Demir Hanım, Demir Hanım'ın şu anda örmekte olduğu bir desen hakkında konuşurlar ve işlerini

bitirdiklerinde

ve işe döneceğiz, endişeden kendimi hasta hissediyorum.

Gerginlikten boğazım ağrıyor ve göğsüm yanmaya başlıyor.

Aklım endişeyle dolu, Gabriel'in büyükannesiyle konuştuğum için beni ne zaman çalışma odasına sürükleyeceğini bilmiyorum.

Murat ne zaman mutfağa baksa kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Burada çalışmaya başladığımdan beri ilk kez tatsız olan akşam yemeğinden sonra yatak odama çekiliyorum.

Hızlıca duş alıp bir çift tayt ve tişört giyiyorum. Yatağa bakarak yorganın altına girip tüm endişelerden saklanmak istiyorum ama bunun yerine masaya oturup pencereden dışarı bakıyorum.

Birkaç saniyede bir kaşınan boğazımı temizliyorum ve yatma vakti geldiğinde baş ağrım o kadar kötü oluyor ki gözümü bile kapatamayacağımı biliyorum.

Nisa'da ağrı kesici olup olmadığını merak ederek kapıya bakıyorum. Sandalyeden kalkıp kapıya doğru yürürken ve kapıyı açarken dünya biraz dönüyor. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, sonra yatak odamdan çıkıyorum.

Hızla Nisa'nın odasına yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım.

Gabriel aniden, "Muhtemelen uyuyordur," dedi.

Başımı bana doğru yürüdüğü yöne çeviriyorum. Kalbim ayaklarımın dibine düşüyor, başımdaki çarpıntı anında on kat artıyor.

Omuzlarımı kamburlaştırıp duvara yaslanıyorum ve hızla kapıma doğru ilerliyorum ama daha kapıyı açmadan Gabriel bana ulaşıyor.

"Büyükannem hakkında..."

Başımı eğdim, gözlerimi kıstım.

Bakışlarını yüzümde hissedebiliyorum ve bu kaygımın sağlıksız seviyelere çıkmasına neden oluyor. Başım tekrar dönüyor ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

Gabriel kolunu kaldırıyor ve ben içgüdüsel olarak irkiliyorum, vuruş için kendimi hazırlıyorum. Bana yumruk atmak yerine, soğuk eli alnıma yerleşiyor. Tekrar irkiliyorum, buz gibi bir titreme içimi ürpertiyor.

"Tanrım," diye mırıldandı, sesi üzgün geliyordu. Kapımı açıyor, sonra kolunu belime doluyor ve beni yatak odama götürüyor. "Yatağa gir," diye emrediyor ve onu daha fazla üzmemek istemediğim için hemen itaat ediyorum.

Yorganı üzerime çekmeden önce, Gabriel kapıyı ardına kadar açık bırakarak odadan dışarı fırlıyor. Beceriksizce oturuyorum, zonklayan başımı yastığa koyabilmeyi diliyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve Gabriel'in odaya geri geldiğini duyunca irkiliyorum. Üzerinde bir bardak su ve başka şeyler olan bir tepsi taşıyor. Ancak tepsiyi yatağın başucundaki masaya bıraktığında ilaç olduğunu görüyorum.

"Ateşin için ilaçlarını al ve biraz uyu." Ses tonu hâlâ sert. İlacı elime alıyorum ve hızla yutuyorum. "Sabah konuşuruz," diye talimat veriyor.

Kafamın her zamankinden daha karışık olduğunu hissederek dikkatlice uzandım.

Gabriel başka bir şey söylemeden yatak odasından çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Bana ilaç mı verdi?

Bu bana düşündüğüm kadar kızgın olmadığı anlamına mı geliyor?

Yorgunluk beni huzursuz bir uykuya ve ateşli rüyalara sürüklemeyen önce çok uzun süre bir şeyler hakkında endişelenemiyorum.

Bölüm 18

Gabriel

Lara'nın yatak odasından uzaklaşırken suçluluk duygusu göğsüme çöküyor. Muhtemelen onu çok korkuttuğum için hastalanmıştı.

İki gün önce Lara'ya karşı kendimi kaybedinceye kadar davranışlarımı hiç sorgulamamıştım. Durumu ele alış şeklimden pişmanım ve o zamandan beri Lara'nın yine kendi gölgesinden korktuğu açık.

Benden kaçmasından ve sinmesinden nefret ediyorum. Bu beni bok gibi hissettiriyor.

Suçluluk duygusunu görmezden gelerek doğu kanadına gidiyorum. Büyükanнемin özel oturma odasına girdiğimde bana "Lara'ya örgü örmeyi öğreteceğim" dedi.

Pelüş koltuklardan birine çöküyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Bence onunla iletişim kurman için henüz çok erken."

"Allah Allah," diye homurdanıyor. "Bir aydır burada Gabriel! Doğu kanadında kalmaktan bıktım, Nisa da onu seviyor. Sen ve Emre bütün gün girip çıkıyorsunuz, işle meşgulsünüz. Yalnızlık çektiğimi biliyorsun, değil mi? Yeni bir arkadaş'a ihtiyacım var. Lara bir sineği bile incitecek gibi görünmüyor. Mazur'un günahlarını zavallı genç kadına ödetme. Nisa bana Lara'nın çok acı çektiğini söyledi."

Tanrım, bana güç ver.

"Ona güvenmiyorum," diye fikrimi belirttim.

En azından tamamen değil. Onu bir ay boyunca evimde ağırladıktan sonra o kadar temkinli değilim ve içgüdülerim hala bana onun her konuda dürüst olduğunu söylüyor. Kadın bana yalan söylemekten çok korkuyor. Kendini kurtarmak için Mazur'u lanet bir tepside sunabilir.

İçimi çekerek, "Ama sizi memnun edecekse, doğu kanadına girmesine izin vereceğim," diye mırıldandım.

Bu evdeki kadınlar söz konusu olduğunda asla kazanamayacağım.

Beni küçük parmaklarına doladılar.

Onayımı verdikten sonra büyükannem öne doğru eğiliyor, yüzünde hevesli bir ifade beliriyor. "Artık Lara'nın doğu kanadına girmesi yasak olmadığına göre, sen ve Emre evlenmeyi ve bana torun vermeyi reddettiğinize göre, ona öğretebileceğim çok şey var. Acaba bahçeyle uğraşmayı seviyor mudur?"

"Bilemem," diyorum sandalyeden kalkarken. Gecemin geri kalanını Lara hakkında konuşarak geçirmek istemiyorum. "Ben yatmaya gidiyorum. Çok geç kalma." Büyükannemin sandalyesine doğru yürürken şakağına bir öpücük konduruyorum.

"*İyi geceler,*" bana iyi *geceler* diliyor. "*Gözümün nuru.*" Bana *gözünün* nuru dediğini duyunca, oturma odasından çıkarken ağızımın kenarı kalkıyor.

Kendi yatak odama giderken aklım Lara'ya, Nisa'nın onu ne kadar çabuk kabul ettiğine ve büyükannemin bu kadını tanımak için ne kadar hevesli olduğuna takılıyor.

Murat'ın yatak odasına uğrayıp kapıyı çalıyorum.

"*Evet?*" diye sesleniyor.

Kendim girdim. Murat televizyonun sesini kısıyor. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım. "Buraya geldiğinden beri Lara'yı koruyorsun. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Patron mu?" "Onunla iyi anlaşıyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "O iyi bir insan. Çok da çalışkan." Kaşlarından biri saç çizgisine çarpıyor, sonra da saçmalıyor: "Bence o iyi bir insan. Duygu falan yok. *Öyle bir şey yok.*"

İçimi çektim. "Sakin ol. Sadece Nisa ve büyükannem ona aşık olduğu için onunla iyi geçinip geçinmediğini öğrenmek istiyorum."

"Lara her zaman saygılıdır. Ondan hoşlanmamak için hiçbir nedenim yok."

Başımı sallayarak kapıyı tekrar açıyorum. "Dinlenmene izin vereceğim."

Odadan çıktığımda sorunun bende olduğunu düşünmeye başlıyorum. Eğer evimdeki herkes Lara ile iyi geçiniyor ve onu neredeyse ailenin bir parçası olarak benimsiyorsa, belki de şüphelerimi azaltmalı ve kadına bir şans vermeliyim.

Benim için çalışmaya başladığından beri ona güvenmemem için bana hiçbir sebep vermedi.

O zaman Mazur neden hayatta olup olmadığını öğrenmek istedi?

Lara ve Mazur'un düşünceleri zihnimi doldururken, duş alıp yatmaya hazırlanıyorum. Bir çift eşofman giydiğimde, pencerenin önünde durup dışarı bakıyorum

Dışarıdaki ışıklar büyükannemin çok sevdiği bahçeyi aydınlatıyor.

Aklıma Lara'yı yatağa yatırdığım zamanki ateşi geliyor.

Onu endişelendirdiğim için mi hasta?

Yine suçluluk duygusu yüzeye çıkıyor.

Hoşnutsuz bir iç geçirdikten sonra gece yatmadan önce onu kontrol etmeye karar verdim. Dolabıma girip beyaz bir tişört aldım ve başıma geçirdim.

Yalınayak merdivenlerden zemin kata iniyorum ve Lara'yı uyandırmak istemediğim için yatak odasının kapısını yavaşça iterek açıyorum. Yatağın başucundaki lamba hâlâ yanıyor ve bana terden sıırıslam olmuş yüzünü ve saçlarını net bir şekilde görme imkânı veriyor. Kirpikleri kalkıyor ve ateş saçan gözlerle bana bakıyor, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Sikeyim.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Daha yatağın yarısına bile gelmeden Lara yorganın altından çıkmaya çalışıyor. "Özür dilerim," diye yalvarmaya başlıyor, sanki kafasına silah dayamışım gibi, sonra halıya düşüyor, çok acı veren sıkı bir öksürükten ciğerinin yarısını çıkarıyor.

Öne atıldım ve kollarımı onun altına soktum. Onu kaldırıp tekrar yatağa yatırıyorum. "Sen hastasın amına koyayım," diyorum, sanki üzerine cehennem ateşi yağdıracakmışım gibi.

"Çalışabilirim," diye zayıfça itiraz ediyor. "Hâlâ çalışabilirim."

Merhamet ve suçluluk duygusuyla yumuşamakla tehdit eden göğsümdeki atım organı mücadeleyi bırakıyor ve

bu kadın için ağrıyor. Ateşi çıksa ve hasta olduğu belli olsa bile, ona biraz şans versem muhtemelen tüm evi temizler.

Nisa'nın *'Bir insanın bu kadar korku içinde yaşaması doğru değil'* sözlerini hatırlıyorum.

"Çalışabilirim," diye yarı sayıklayarak mırıldanıyor.

Yorganı titreyen bedeninin üzerine çekiyorum ve yatağın kenarına oturup elimi alnına koyuyorum.

Şiddetli bir şekilde yanıyor.

"Yapabilirim..." nefesi boğazında düğümleniyor, ardından tüm vücudunu sarsan başka bir acı verici öksürük nöbetine tutuluyor.

Göğsüme yaslanana kadar onu hızla yukarı çekiyorum ve ciğerlerindeki sıkışıklığı gevşetmeye yardımcı olacağını umarak sırtını sıvazlıyorum.

Öksürük nöbeti geçtiğinde Lara bana yaslanıyor ve derin nefesler alırken hırıltılı bir şekilde soluyor.

Lara'ya göz kulak olması için Nisa'yı uyandırmak istiyorum ama vazgeçiyorum. Lara sabaha kadar iyileşmezse, Nisa'nın onunla ilgilenmesi gerekecek.

Lara'nın tekrar yatmasına yardım ederek, "Daha fazla ilaç almaya gidiyorum. Ben yokken sakın bu yataktan kalkayım deme."

"Özür dilerim," diye inliyor, yüzü ağlayacakmış gibi buruşuyor ama gözyaşı dökülmüyor.

Daha önce kullandığım tepsiyi alıp aceleyle odadan çıkıyorum. Mutfaktan bir kase kaynar su alıp içine bir

birkaç damla okalıptüs yağı. Nisa ne zaman hasta olsak bunu içimize çekmemizi sağlıyor ve her zaman yardımcı oluyor.

Ayrıca Lara'nın ateşten susuz kalmasını istemediğim için buzdolabından soğuk algnılığı ilacı ve bir şişe su alıyorum.

Odaya geri döndüğümde kadın çok hasta görünüyor ve onu acile götürmenin daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum.

Muhtemelen sadece uçuştur. Aşırı tepki verme.

Masayı yatağa yaklaştırıyorum ve her şeyi yerleştiriyorum. Lara'nın omuzlarına uzanarak oturmasına yardım ediyorum ve onu daha yakına çekiyorum. "Yüzünü kaseinin üzerine yerleştir ve birkaç derin nefes al."

Söyleneni yaptığı anda tekrar öksürmeye başlıyor. Kulağa ne kadar acı verici geldiğini görünce irkiliyorum ve bir elimle sırtını ovmaya başlıyorum. Her öksürükte Lara bana daha da yaklaşıyor, ta ki onu ayakta tutan tek şey ben olana kadar. Bir kolumu ona doluyorum ve su şişesine uzanıyorum. "Birkaç yudum al."

Başını sallamaya çalışıyor, saç telleri nemli tenine yapışmış. Birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi yere bırakıyorum ve bir çorba kaşığına öksürük şurubu döküyorum. Lara ilacı alıyor, vücuduna biraz güç geliyor.

Tekrar yatmasına yardım ettikten sonra banyoya gidip soğuk suyun altında bir yüz bezini ıslatıyorum. Yatak odasına tekrar girdiğim anda gözleri bana kilitleniyor.

Yatağın kenarına oturuyorum ve serin bezi kızgın yüzüne hafifçe siliyorum. "Ne zamandan beri kendini hasta hissediyorsun?"

O temizler onu Boğaz önce o fısıldıyor, "Bu sabah." Bir nefes alıyor ve hemen ekliyor: "Özür dilerim." "Özür dilemeyi kes," diye mırıldanıyorum. "Elinde değil.

hasta."

Seni maruz bıraktığım stres de muhtemelen yardımcı olmadı.

Ateşini kontrol etmek için elektronik termometreyi elime aldım. Alet yüz üç gösteriyor.

"Siktir," diye mırıldandım. İki Tylenol aldım ve içebilmesi için Lara'nın tekrar doğrulmasına yardım ettim. "Belki de seni hastaneye götürmeliyim."

Başını sallamaya başlıyor, yüzünde panik ifadesi beliriyor. "Ben iyiyim. Hâlâ çalışabilirim. Söz veriyorum."

Ne oluyor lan?

"Çalışabileceğini söylemeyi bırak. Sen hastasın."

Yüz hatları yalvaran bir ifadeye bürünüyor, yoğun panik onu daha da ateşli gösteriyor. Ateşinin daha da yükselmediğinden emin olmak için termometreye uzanıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, gözleri akmayan yaşlarla parlıyor, "iyileşeceğim."

Lara'ya bakıyorum, korkusunu ve paniğini anlıyorum, sonra da artık ona ihtiyacım olmayacağından çok korktuğunu fark ediyorum.

"Mazur, daha fazla çalışamayacak duruma geldiklerinde çalışanlarını öldürdü mü?"

Lara başını sallar, yalvaran bakışları hâlâ yüz hatlarına kazınmıştır. "Annem de böyle öldü. Nefes alamayana kadar öksürmeye devam etti ve hastaneye gittiğinde bir daha geri dönmedi."

Sözleri beni beklenmedik bir şekilde sert vurdu ve bir an için sadece Lara'ya bakabildim.

"Tanrım," diye mırıldandım. Başımı sallayarak, "Ölmeyeceksin. Bu sadece grip. Ama iyileşebilmen için dinlenmen gerek."

"Dinlenebilir miyim?" diye soruyor, gözleri üzerimde yaniyor.

Başımı sallarken kalbim sıkışıyor. "Dinlenmeni istiyorum Lara." Buharlı su dolu kaseyi yaklaşıtıyorum. "Göğsünü gevşetmek için birkaç nefes daha al."

Biraz rahatlamış görünüyor.

Buharı içine çektikten sonra, öksürük krizini atlatmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum. Bana doğru yığıldığında, kollarımı ona sarmaktan kendimi alamıyorum.

"Şşşt," diye onu yatıştırmaya çalışıyorum, tıpkı Nisa'nın kendimizi iyi hissetmediğimiz zamanlarda bizi teselli ettiği gibi. "Yakında daha iyi olacaksın."

"Kızgın değil misin?" Lara soruyor, sesi bir dünya kırılganlıkla dolu.

"Hayır, kızgın değilim."

Bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirirken diğer kolumu omuzlarına doluyorum. Lara kıpırdamadan oturuyor ve dakikalar sonra uykuya daldığını düşündüğümde onu yastıkların üzerine yatırmaya başlıyorum, ancak tamamen uyanık olduğunu görüyorum.

"Uyuyabilirsin," diye mırıldanıyorum daha fazla kaynar su getirmek için ayağa kalkarken.

"Gabriel Bey," diye fısıldıyor, bir kez daha ona dünyaları vermişim gibi bakıyor bana, "teşekkür ederim."

"Dinlen Lara," diyorum yatak odasından çıkmadan önce. Ancak mutfağa ulaştığımda ve tencereyi ocağın üzerinde

kaynatırken

Göğsümdeki garip hissi önemsememi.

Merhamet. Olması gereken bu.

Yatak odasına döndüğümde Lara nihayet uyumuştı. Yüz bezini soğuk suyun altında duruluyorum ve tekrar yatağın kenarına oturarak saç tellerini cildinden nazikçe siliyorum.

Herkesin çok seviyor gibi görüldüğü kadına bakıyorum ve dakikalar ilerledikçe ona duyduğum şefkatin su yüzüne çıkmasına izin veriyorum.

İki yana açılmış dudaklarını, her nefes verişinde hafif bir hırıltı çıkaran sığ nefeslerini alıyorum. Ayağa kalkıp büyükannemin hava kuru olduğunda kullanmayı sevdiği nemlendiricilerden birini aramak için mutfığa geri dönüyorum.

Dolapları karıştırarak nihayet bir tane buluyorum ve on dakika boyunca bu şeyin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Sonunda içinden buhar çıkınca sırtıyıyorum ve Lara'nın yatak odasına geri dönüyorum. Cihazı yatağının yanında fişe takıyorum ve buharın ona doğru yayılmasını sağlayacak şekilde konumlandırıyorum.

Umarım yardımı olur.

Ateşini tekrar kontrol ediyorum ve 100'e düştüğünü görünce koltuğa oturup ayaklarımı yatağın kenarına dayıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup gözlerimi onun uyuyan yüzüne dikiyorum. Bir öksürük nöbeti onu uyandırmadan önce bir saat dinlenmeyi başarıyor. Hemen kalkıp daha rahat nefes alabilmesi için oturmasına yardım ediyorum.

Lara s e r s e m l e m i ş görünüyor ve bana yaslanırken,
kalbimin tam ortasını yırtan bir inleme sesi çıkarıyor.
İçgüdüsel olarak kollarımı ona doluyorum ve acı veren
öksürüklerle boğuşurken onu tutuyorum.

O tekrar uykuya daldıktan uzun bir süre sonra, onu
yastıkların üzerine yatırdım ve kendim de biraz uyumaya
çalışmak için koltuğa geçtim.

Gece boyunca Lara'nın öksürmesiyle uyandığım için
ancak otuz dakika dayanabildim. Nisa odaya girdiğinde
ayakta duracak halim kalmamıştı.

"Ne oldu?" Nisa, gözleri uyuyan Lara ve benim aramda
açılmış bir şekilde soruyor.

"O hasta. Sanırım grip oldu. Ona göz kulak olma sırası
sende." Kapıya doğru yürüyorum ve ekliyorum: "İki saat
önce Tylenol ve öksürük karışımı içti. Kaynar sudaki
okaliptüs yağı göğsünü açmaya yardımcı oluyor."

Odadan çıkarken Nisa'nın "*Allah Allah*, zavallı bebeğim"
diye haykırdığını duyuyorum.

Koridorda ilerlerken bir kaşım kalkıyor çünkü Nisa'nın
Lara'yı neredeyse kendi kızı gibi benimsediği açık.

Bölüm 19

Lara

Uyandığımda Gabriel'i üst üste üçüncü sabah da koltuklardan birinde uyurken buluyorum. Ayaklarını yatağın kenarına dayamış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

Kafamdaki son uyku da dağılırken patronuma bakıyorum. Günler boyunca Nisa ve Murat beni kontrol edip durdular, ve geceleri Gabriel devralıyor.

Sanki beni yalnız bırakırlarsa öleceğimden endişeleniyorlardı.

Alya *Hanım* bile beni ziyaret etti, dikmek istediği çiçeklerden ve şu anda hangi TV programını izlediğinden bahsetti.

Göğsüm sıcaklıkla doluyor ve duygularımın üstesinden geliyorum. Özellikle de Gabriel bana karşı çok nazik olduğu için. Bir kez bile beni terslemedi ve hatta vücudumda hiç güç kalmayacak kadar şiddetli öksürdüğümde beni tuttu.

Ona yaslanabilmek iyi hissettirdi.

Kollarının beni sarması iyi hissettirdi.

Gözlerim dağınık saçlarında ve çenesindeki koyu renkli kırıklıklarda geziniyor. Kolları güçlü görünüyor, artık takım elbise değil tişört giydiği için kaslarının çizgileri görünüyor. Kumaş göğsünün üzerinde sıkıca gerilmiş.

Merak, ölmeme izin vermek yerine benimle ilgilenen bu adama duyduğum minnettarlıkla birlikte kalbime akıyor.

Şimdiye kadar hiçbir erkeğe karşı ilgi duymamıştım.

Ama Gabriel benim patronum ve ben onun evinde sadece bir hizmetçiyim.

Merakımı derinlere itiyorum ve bu tam zamanında oluyor çünkü Gabriel'in gözleri açılıyor ve beni ona bakarken yakalıyor.

Hızla doğruluyorum ve bilinçsizce bir elimle yataktaki dağınık saçlarımı okşuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, sesi derin ve uykudan boğuk.

Midemde bir sıcaklık patlaması oluyor ve hissi durdurmak için elimi hızla karnıma bastırıyorum. "Çok daha iyiyim. Bugün çalışabilirim."

Yalan söylemeyeceğim, tüm bu ilgiyi özleyeceğim. Ölüyormuşum gibi hissettiğim anlar oldu ama herkesin benimle ilgilenmesi harika bir duyguydu.

Bir ailenin parçasıymışım gibi hissettim.

Ayağa kalkarken, "Ben söylediğimde işine döneceksin," diye mırıldandı. Termometreyi eline alıp ateşimi kontrol ediyor. Sonucu okuduğunda, dolgun dudaklarının etrafında öyle bir gülümseme oluşuyor ki, sudan çıkmış balık gibi ağızım açık ona bakakalıyorum.

"Ateşin yok," diye beni övüyor, bu da benim ağızımın gülümsemesine neden oluyor, sonra da beni uyaran bir bakış atıyor. "İşe ancak Pazartesi günü döneceksin."

Bu dört gün daha demek!

Gabriel'i herhangi bir şekilde üzme istemediğimden, özellikle de her şey bu kadar iyiyken, başımı sallıyorum. "Tamam."

Dört gün boyunca yatakta ne yapacağım?

Gabriel'in kapıya doğru yürüyüşünü izliyorum, onu eşofman ve tişörtle görmeye hâlâ alışamadım. Takım elbise giydiği zamanlardan farklı görünüyor. Daha cana yakın ve Türk mafyasının başı olduğu zamanlardaki gibi soğuk değil.

Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce bana tekrar bakıyor ve midem garip bir takla atıyor.

Bu sadece minnettarlık.

Gabriel gittikten kısa bir süre sonra kapı tekrar açılır ve Nisa içeri girer. "Gabriel Bey bugün çok daha iyi olduğunuzu söylüyor," sanki bu duyduğu en mutlu habermiş gibi gülümsüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, daha Türkçe kelimeler kullanmaya çalışarak. "Güzel. Umarım iştahın yerine gelmiştir. Sen

"Aldığın tüm kiloları veriyorsun."

Midem gurulduyor ve elimi üzerine vuruyorum.

Nisa bir yastığı kabartırken kıkırdıyor. "Kahvaltıyı hazırlayıp size bir tepsi getireceğim."

Kaşlarım birbirine yaklaşıyor. "Gerçekten yatakta kalmak zorunda mıyım? Son üç gündür yaptığım tek şey bu. Sana mutfakta eşlik edemez miyim?"

Başını sallar. "Yatakta kalacaksın. Yarın hareket etmene bakarız."

İsteksizce yastıklara yaslanıyorum, gözlerim Nisa'nın odadan çıkışını takip ediyor.

Düşünmek için bolca zamanım varken, düşüncelerim olan biten her şeyle dolu. Tymon'un evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu. Annemi ne kadar özlediğimi, şimdi Nisa'nın bana bakılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattığını.

Gabriel için çalışmaya başladığımdan beri inişler ve ıkışlar. Bana ne zaman kızsas, beni asla incitmedi. Hastayken benimle ilgilendi ve beni bir çöp gibi atmadı.

Yan dönüyorum ve yüzümü yastığa gmyorum, duygularım gözlerimden akana kadar içimde dönüyor.

Sessizce birkaç damla gözyaşı döktüm çünkü son üç gündür fark ettiğim bir şey var: Gabriel Tymon değil. Hastalandığımda beni öldürmeyecek, bir hata yaptığımda beni dvmeyecek ya da sırf sadistçe zevk aldığı için beni ölümle tehdit etmeyecek.

Gabriel çalışanlarını gerçekten önemsiyor ve ben de onlardan biriyim.

Teşekkürler Tanrım.

Uzun yıllar boyunca her türlü sevgiden mahrum kaldığım için, kalbime akan tüm bu minnettarlığı nasıl işleyeceğimi bilmiyorum. Bu insanlar benim için çok önemli hale geldi ve onlarla birlikte kalmak için her şeyi yaparım.

Katlanmak zorunda kaldığım soğuk yıllar ve hayatıma giren nimetler için kendimi ağlarken buluyorum.

Gabriel Demir sayesinde artık sadece var olmak zorunda değilim. Bunun yerine, hayatın sunduğu tüm güzellikleri yaşayabiliyor ve deneyimleyebiliyorum.

Her şeyi ona borçluyum.

Hayatımda hissettiğim en yoğun duygu göğsümü dolduruyor. Bir elimi kalbime bastırıyorum ve ağlamayı durdurmayı başarıyorum. Bakışlarım geceyi geçirdiği koltuğa takılıyor ve ben

Bana yardım etmek için ayağa kalktığı zamanları, ne kadar nazik olduğunu, sesinin yatıştırıcı ve sabırlı olduğunu hatırlıyorum.

Ağzımın kenarları yavaşça yukarı kıvrılıyor.

O benim prensim olmayabilir ama kesinlikle kurtarıcım. Hayatımın geri kalanını ona teşekkür ederek geçireceğim. Ona asla itaatsizlik etmeyeceğim.

Korkudan değil, sadakatten dolayı.

Bölüm 20

Gabriel

Rahipliğin geri kalanıyla konferans görüşmesi için tam zamanında kulübe varıyorum.

Herhangi birinden haber almayalı uzun zaman oldu ve bunun onlar için işlerin iyi gittiği anlamına geldiğini varsayıyorum.

Şifreli dizüstü bilgisayarımı açarak Bratva'nın başı Viktor'un oluşturduğu uygulamaya girdim. İtalyan mafyasının başı olan müttefiki ve en iyi arkadaşı Luca'nın iş için İtalya'ya gitmesi gerekiyordu, bu yüzden her zaman yaptığımız gibi Los Angeles'ta buluşamadık.

Adamların her biri teker teker sohbete katılır. İlk olarak Viktor, ardından bir Yunan sendikasından sorumlu Nikolas, daha sonra İrlanda mafyasının başı Liam ve son olarak Luca.

"Beyler," diyor Luca bir sandalyeye oturup rahatlar.ken.

Rahipliğe sadece sağladığı barış anlaşması için katıldım. Bu adamlardan biriyle karşı karşıya gelmek isteyeceğim son şeydi ve onlarla ittifak kurmak daha iyi bir seçenektir. Ayrıca daha fazla para getiriyor, bu yüzden şikayet edemem.

"İşler nasıl?" Luca soruyor.

Liam, "Sicilyalıların icabına bakıldığına göre ortalık sakinleşti," diye cevap veriyor.

Nikolas başını sallıyor. "Evet, benim açımdan sorun yok."

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Viktor kıkırdayarak soruyor. Liam bir kulaktan diğerine sırtıyor.

"İyi."

Nikolas, "Karım beni öldürmeye çalışmadı, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum," diye şaka yapıyor.

Boş şeyler hakkında sohbet eden biri değilim, bu yüzden sadece dinliyorum.

Viktor aniden, "Tymon Mazur'a saldırdığınızı duydum?" dedi.

Gözlerim ekrandaki yüzüne kayıyor. "Ben yaptım."

Tüm erkeklerin gözlerinde ilgi parlıyor. Luca soruyor, "Neden?"

"Ona ödemem gereken bir borcum var," diye belli belirsiz cevap veriyorum, hareketlerimi açıklamak zorunda olmadığımı hissederek. "Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Hepsi başını sallıyor, sonra Viktor şöyle diyor: "Yardım edebileceğimiz bir şey olursa söyleyin yeter. Yalnız çalışmayı sevdiğini biliyoruz ama biz destek için buradayız."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Luca konuşmayı şu anda yolda olan silah sevkiyatlarına yönlendiriyor ve her şeyi tartıştıktan sonra toplantı sona eriyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken Emre ofise geldi. "Lara'nın bugün daha iyi olduğunu duydum?"

"Evet, dün gece o kadar çok uyanmadı." Kol saatime bakıp zamanı kontrol ediyorum. Saat daha öğleden sonra iki.

"Gitmen gereken bir yer var mı?" diye soruyor kuzenim.

Başımı salladım. "Rahiplikle görüşmem yeni bitti."

"Birkaç dakika içinde yeni bir alıcım gelecek. Toplantıya katılmak ister misin?"

"*Evet.*" Sandalyeden kalkıp Emre'yi toplantı odasına kadar takip ediyorum. Genelde yeni işleri onun halletmesine izin veririm, böylece daha büyük müşterilere odaklanabilirim, ama Lara'nın hastalanmasıyla rutinim berbat oldu. Bir iş toplantısının kafamı oyuna geri getireceğini düşündüm.

Masanın başına oturduğumda telefonum titriyor. Emre müşteriye karşılamaya giderken ben de Elif'ten gelen mesajı kontrol ediyorum.

Mazur Polonya'da görülmüş. Kanıt istemiştim.
Aldığımda size haber veririm.

"Bu iyi haber," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Emre toplantı odasına geri dönüyor, bu sefer yanında Daniel ve peşlerinde iki adam var. Hepsi masanın etrafında toplanırken ben oturmaya devam ediyorum.

Emre onları "Bunlar Kahire Muhammed ve Darius İbrahim," diye tanıtıyor.

Başımı salladım ve oturmalarını işaret ettim.

Daniel ayakta kalırken Emre sağıma oturuyor. İş için İsrail'de bulunduğum sırada sokaklarda yaşarken bulduğum İsrailli bir asker.

Kırık dökük şeylere karşı zaafım olduğunu fark ettiğimde neredeyse kıkırdayacaktım. Önce Daniel, şimdi de Lara.

Emre toplantıyı başlatıyor ve Mısırlıların istediği silahların sıralamasını dinliyoruz.

Her iki tarafın da memnun olduğu bir fiyat üzerinde pazarlık yapmak yaklaşık yedi saat sürer. Mısırlılar yukarı çıktığında

içki içmek için kulübe gittiğimde, eve gitmek için can atıyorum.

Emre sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi "Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"*Evet.*" Koridordan merdivenlere doğru yürüyorum.

"En azından bu gece kendi yatağında uyuyabilirsin." Kuzenimin sesindeki alaycı ton dikkatimden kaçmıyor.

Ona bakarak, "Çalışanlarımdan birinin ölmemesini sağlamak suç mu?" diye soruyorum.

Ellerini kaldırdı, gözlerinde muzip bir bakış vardı. "Ben bir şey söylemedim."

"Doğru," diye kıkırdıyorum. Merdivenlerden üst kata çıkarken, "Ayrıca, koltukta uyumayı seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Emre'nin kahkahası, kulübü dolduran nabız gibi atan ritim tarafından bastırılmadan önce kapı aralığından beni takip ediyor.

Erken gelen parti gruplarının arasından geçerken VIP müşterileri selamlamak için duruyorum ve nihayet saat ondan sonra kapıdan çıkabiliyorum.

Lara muhtemelen çoktan uyumuştur.

Mirac arka kapıyı açık tutuyor, böylece SUV'a kayabiliyorum ve bizi eve götürürken son üç günü düşünüyorum.

Lara'ya bakarken, değerli bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum.

Evet, aynen böyle, kadın seni büyüttü.

Mirac'ın dikiz aynasından bana bakmasına neden olan bir kahkaha attım.

Sonunda evime girebildiğimde ceketimin düğmelerini açıyorum ve hızlıca duş almak için yatak odamda duruyorum. Akşam yemeği için çok geç, bu yüzden Lara'nın odasına gitmeden önce eşofman altımı ve tişörtümü giyiyorum.

Uyuyor olma ihtimaline karşı kapıyı çalmadan açıyorum. Lara tişörtünü hızla başına geçirirken irkilmiş bir çığlıkla karşılaştım.

Kapıyı çekip kapatıyorum, sonra elim hâlâ kapı kolunda, olduğum yerde sabit duruyorum.

Kahretsin. Kapıyı çalmalıydım.

Birkaç saniye sonra topuz elimin altından dönüyor ve Lara kapıyı açıyor. "Özür dilerim," diyerek hatam için özür diliyor.

Odaya girdim ve gözlerimi ona dikerek, "Bunu yapmayı bırakmalısın," dedim.

Geniş bakışları benimkilere yöneldi. "Ne?"

"Her şey için özür dilemeyi bırak. Benim hatamdı. Kendimi içeri almadan önce kapıyı çalmadığım için özür dilerim."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve gerçekten bir şey söylemek ister gibi görüldüğünde mırıldanıyorum, "Çıkar ağzındaki baklayı. Aklından geçeni söyle."

Başını iki yana sallar. "Gerçekten minnettarım Gabriel Bey." Gözlerinde gerçek bir minnettarlık parlıyor. "Benim için yaptığınız her şey için."

Ağzımın kenarı hafifçe kalkıyor. "Rica ederim, Lara." Masayı işaret ediyorum. "Sanırım ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi." Yüz hatları anında gerginleşiyor ve ben de hemen ekliyorum: "Kötü bir şey değil."

"Tamam."

Ben bir koltuğa yerleşip arkama yaslanıyorum, Lara ise kendi koltuğunun kenarına tünemiş, ellerini sıkıca kucağına sarmış.

Kahretsin, çok güzel elleri var. Bunu neden daha önce fark etmedim?

Karşıya uzanarak ellerini kendi ellerimle kavıyorum ve güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Başın belada değil. Rahatla, Lara."

Onu rahatlatmak için çaba sarf etmeliyim, yoksa stres onu erken bir mezara götürecektir.

Tekrar başını sallıyor, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. Üzerinde bir çift siyah tayt ve açık mavi bir tişört var, vücudu giysilerin altında incecik.

Hâlâ çok kırılgan görünüyor, bu da kendimi ona karşı korumacı hissetmeme neden oluyor.

Mazur'un evinde yirmi iki yıl boyunca nasıl hayatta kalabildiği beni şaşırtıyor.

Lara'nın daha fazla endişelenmemesi için aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya ihtiyaç duyarak, "Her şey için özür dileme. Tamam mı?"

"Evet, Gabriel Bey," diye cevap veriyor her zamankinden daha itaatkâr bir şekilde. Türkçe konuşmak için bu kadar çabaladığını duymak beni neredeyse gülümsetiyor.

"Seni sokağa atacağımdan ya da Mazur'a geri göndereceğimden endişelenmeyi bırak."

Lara'nın gözleri rahatlarken ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüşmekle tehdit ediyor.

Şu lanet gözler.

"Ve seni öldürmeyeceğim, bu konuda endişelenmeyi bırak."

Gözleri benimkilere yapışmış durumda ve korkunun onu terk ettiği anı görüyorum. Sanki vücudundan atıyor gibi.

Kahretsin, bu konuşmayı daha önce yapmalıydım.

Son olarak, "Artık kısıtlama yok. Evin içinde serbestçe dolaşabilirsin. Murat yine yanında olacak ama sadece Emre ve ben isteyken koruma olarak."

Yüz hatlarını bir şaşkınlık ifadesi kaplıyor. "Doğu kanadına girmeme izin var mı?"

"Evet." Anladığından emin olmak için ekliyorum, "Ve evin içinde tek başına dolaşabilirsin."

Bu kez ağzı nefes kesici bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Teşekkür ederim, Gabriel Bey."

"Sadece Gabriel," diye mırıldanıyorum gülümsemesine karşılık verirken.

Sonunda ileriye doğru bir adım atmışız gibi hissediyorum. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi." Sandalyenin kenarına doğru kayıyor. "Yarın odamdan çıkabilir miyim?"

Kalbimde burkulan bir duygu var. Bu kadının sürekli benden onay istemesi bana bir şeyler yapıyor.

"Evet."

Ona verdiğim her şeye, izin verdiğim her şeye gösterdiği yoğun minnettar tepkiler bana sahip olmam gerekenden daha fazla güç veriyor.

Onun üzerinde mutlak kontrolüm var.

Lara başını eğip "Her şey yolunda mı?" diye sorana kadar ona bakmaya devam ettim.

"Evet." Sırf merakımdan soruyorum: "Sana özgürlüğünü versem ne yapardın?"

Yüz hatları anında endişe ve şaşkınlıkla geriliyor. "Ben..." dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, "Gitmek istemiyorum."

Tekrar deniyorum, "Sana ihtiyacın olan tüm parayı versem ve yapmak istediğin her şeyi yapabilsen, nereye giderdin?" diyorum.

Lara'nın nefes alışları sıkışmaya başlıyor, panik gözlerini yeniden karartıyor, sonra yalvarıyor, "Lütfen kalmama izin verin."

Uzanıp elimi sıktığı ellerinin üzerine koyuyorum. "Sakin ol. Sana gitmeni söylemiyorum. Sadece özgürlüğüne kavuşmak isteyip istemediğini bilmek istiyorum."

Başını sallıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş ve o kadar çok duyguyla dolu ki göğsümün tam ortasına çarpıyor. "Gitmek istediğim hiçbir yer yok. Burada Nisa *Hanım*'la, Murat *Bey*'le, Alya *Hanım*'la... ve sizinle kalmak istiyorum." Elleri ters çeviriyor ve ince parmakları benimkileri sarıyor. Sonra öne doğru eğiliyor ve itiraf ediyor: "Burada güvendeyim. Kendimi buraya ait hissediyorum."

Diğer kolumu kaldırarak parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum. O kadar yakınız ki, çaresizliğini neredeyse dilimde tadabiliyorum. Öne doğru eğilerek ağzımı alına bastırıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Burası artık senin evin Lara. Asla ayrılmak zorunda değilsin."

Bana minnettar bir bakış atarken gözleri parlıyor, yanakları pembe pembe kızarıyor. "Teşekkür ederim, Gabriel Bey."

"Sadece Gabriel," diye hatırlatıyorum ona. Nedense bana bayım ya da efendim demesi beni rahatsız ediyor.

Başını salladığında, hâlâ boynunu tuttuğumu fark ediyorum. Aramızda hâlâ birkaç santim mesafe var ama yine de rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Ve ben de değilim.

Üç gündür bu kadına bakıyorum ve ona bakış açım bir şekilde değişti. Onun ne olduğundan emin değilim ama kesinlikle bir yük değil.

Çok saf bir kalbi var ve bu kalp mavi gözlerinde parlıyor.

Elimi alnına götürüyorum ve ateş belirtisi olmadan soğuk hissettiğinde gülümsüyorum ama ekliyorum, "İstedliğini yapabiliyor olman, kendini tekrar ölümüne çalıştırmaya izin vereceğim anlamına gelmiyor. İşleri yavaştan almaya çalış. Tamam mı?"

"Evet."

Gülümsemem artıyor, sonra "Nisa Hanım size Türkçe mi öğretiyor?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Kelimeleri seçiyorum ve onları hatırlamaya çalışıyorum."

"Dil öğrenmek zorunda değilsin," diyorum ona, belki zorunda olduğunu düşünür diye. Sandalyeye geri yerleşiyorum, sonra soruyorum, "Lehçe konuşabiliyor musun?"

"Çok az."

"Mazur'un evinde büyümek nasıl bir şeydi?"

Lara pencereden dışarı bakıyor, gerginlik ağzının etrafındaki çizgilere yayılıyor. "Burası gibi değildi."

"Okula gidebildin mi?"

Başını sallıyor, gözleri hâlâ dışarıdaki karanlık geceye odaklanmış. "Sadece on altı yaşıma kadar."

"Yani, hiç mezun olmadın mı?"

Başını sallayarak, "Hayır." diye cevap verdi.

Bu yaptığımız en uzun konuşma oldu ve bitmesi için hiç acele etmiyorum. "Çalışmalarına devam etmek ister misin?"

Lara dikkatini bana çeviriyor, sonra başını eğiyor. "Okula geri dönmek mi? Ben çok yaşlıyım."

"İnternette çalışabilirsin."

Bunu düşünmesini izliyorum, sonra gülümsemeye başlıyor. "Bu gerçekten hoşuma gider."

Yine kendimi ona gülümserken buluyorum. "Ders çalışabilmen için Murat'a sana bir laptop aldıracağım."

"Teşekkür ederim, Gabriel Be -" Başımı salladığım anda duruyor, sonra kıkırdıyor ve "Sadece Gabriel" diyor.

"Buna alışacaksın." Kol saatime bakıyorum ve saatin neredeyse gece iki olduğunu fark ediyorum. "Kahretsin, yorgun olmalısın."

"Hayır," diye yanıtlıyor Lara hemen. "Bütün gün yatakta kalmak zorunda kaldım. Hiç yorgun değilim."

Sözlerimi sansürleyemediğim ona takılıyorum: "Sana eşlik etmemi isteme şeklin bu mu?" Korku gözlerini kararttığı anda, hızla tekrar eline uzanıyorum. "Şaka yapıyorum, Lara."

İşim başımdan aşkın ama ne olursa olsun Mazur'un ona verdiği tüm zararı bir şekilde geri alacağım.

Parmaklarım onunkileri sarıyor ve daha da yaklaşıyorum. Gözlerimi onunkilere dikerek, "Benden korkmana gerek yok. Benimle Nisa ile konuştuğun gibi konuşmanı istiyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, sonra da "Zor" diye itiraf ediyor.

"Zor olan ne?" Ses tonumu nazik tutarak mırıldanıyorum.

"Senden korkmamak."

"Neden?"

"Sen bir erkeksin. Nisa benim için bir anne gibidir." *Tanrım, düşündüğüm şeyi mi*

söylüyor? Emin olmak için soruyorum,

"Murat'tan korkuyor musun?" "Hayır, o benim korumam."

"Benim Murat'tan ne farkım var?" diye sorarken samanlıkta iğne arıyormuşum gibi hissediyorum.

"Beni kurtardın," diye verdiği basit cevap çok etkili olur.

"Seni ben kurtarmadım Lara." Her zaman açık sözlü oldum ve asla yalan söylemedim. Başlamak üzere değilim, itiraf ediyorum, "Seni vuran bendim."

Bölüm 21

Lara

Bu geceki sohbetimiz boyunca Gabriel'e karşı daha rahat hissetmeye başladım, ancak meramımı anlatmakta zorlanıyorum ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Beni kurtardın," diye tekrarlıyorum, hayatımdaki etkisini ona başka nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

"Az önce ne dediğimi duydun mu?" Başını öne eğdi. "Seni vuran bendim. Neredeyse seni öldürüyordum."

Tartışmak hâlâ yanlış geliyor ama sözlerimi tutamıyorum. "Beni vurup buraya getirdiğin için tüm hayatım değişti."

"Tanrım, Lara." Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Mazur'un evinde yaşamak ne kadar kötüydü ki vurulmayı ve neredeyse ölmeyi bir lütuf olarak görüyorsun?"

Gözlerim hâlâ elimi tuttuğu yere kayıyor. "Elimi tutan ilk erkek sensin" diye itiraf ederken sesimin titremesine engel olamıyorum.

Anında geri çekiliyor ve ben de gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Sen beni incitmeyen ilk erkeksin." Buraya geldiğimden beri hissettiğim tüm iyi duygular göğsümde havai fişekler gibi patlıyor. "Sen beni kurtardın."

Gabriel bana bakıyor ve endişenin yüz hatlarını sıkılaştırmasını izliyorum. "Yaralanmak derken neyi kastediyorsun?"

Dayak ve kırbaçlamaların travmatik görüntüleri içimi ürpertiyor.

Bir keresinde bir dayaktan sonra bütün gün baygın yatmıştım. İki hafta boyunca sağ kolumu kullanamadım ve gözlerim şişti.

Başka bir seferinde, okuldan sonra otobüs geç geldiği için çayı beş dakika geciktirdiğim için Tymon bana elli kırbaç attıktan sonra parçalanmış bluzumla birlikte bir miktar derim de dökülmüştü. Haftalarca sırtüstü yatamadım ve bir daha okula dönmedim.

Yaşadığım cehennemde o kadar kaybolmuşum ki Gabriel'in avuç içi çeneme değdiğinde irkiliyorum. "Konuş benimle, Lara."

Yaşadığım cehennemi yeniden yaşamak istemediğim için başımı sallıyorum ve "Sanırım yoruldum" diye yalan söylüyorum.

Başını eğiyor, bakışları benimkileri taradıktan sonra "O zaman dinlenmene izin vereceğim" diyor.

Aynı anda ayağa kalkıyoruz ve birbirimize ne kadar yakın durduğumuzun anında aşırı derecede farkına varıyorum. Başım geriye eğiliyor ve gözlerim onun yüzüne takıldığında midem garip bir takla atıyor.

"Belki bir gün bana ne olduğunu anlatacak kadar rahat hissedersin?" diye soruyor.

Dilimin ucunda özür dilemek var ama bunu yapmamdan hoşlanmadığını bildiğim için sadece başımı sallıyorum.

Gabriel yanımdan geçip gidiyor, sonra dönüp yatak odamdan çıkışını izliyorum, sessizce kalıp yine koltukta uyumasını diliyorum.

Bir an için masayla yatağın arasında öylece duruyorum, bu gece olanları nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum.

Sonra önemi on kiloluk bir çekiç gibi vuruyor, hava ciğerlerimden vınlayarak çıkıyor. Tam bir şok içinde yatağın kenarına yığılırken bir kolumu belime doluyorum.

Gabriel beni kabul etti. Dahası, arkadaş canlısı, anlayışlı ve hatta destekleyiciydi. Beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

Titreyen elimi ağızma götürerek gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Bana özgürlüğümü vermeye razı oldu. Onun koruması olmadan bir gün bile hayatta kalamayacağım için asla gitmeyecek olsam da, bunu bana vermeye istekli olduğu düşüncesi bile onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Gabriel bana bir erkeğin nazik olabileceğini gösterdi.

Onun evinde yabancıların aile, düşmanların da kurtarıcı olabileceğini öğrendim. İlgilenilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendim ve bir daha asla bu olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bana ne kadar çok şefkat gösterilirse, ruhum o kadar çok arzuluyor.

Asla ayrılmak zorunda kalmam ve o beni öldürmez.

Daha önce hiç yaşamadığım bir huzur kaplıyor içimi. Yanaklarımdaki yaşları hızla siliyorum ve ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açıp koridora çıktığımda ağızmda bir gülümseme beliriyor.

Gecenin bir yarısı olmasına rağmen sabahın olmasını bekleyemiyorum. Çok heyecanlıyım.

Koridorda yürüyorum ve izin verildiğini bildiğim için mutfağa gidiyorum. Sırf yapabildiğim için.

Artık ben de onlardan biriyim.

Nisa ile yemek yediğimiz masaya oturuyorum ve Gabriel ile aramızda geçen konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Artık bir mahkûm değil, ev halkının bir parçasıyım.

Son gerginlik de bedenimi terk ediyor ve neredeyse yüksek sesle güleceğim. Hissettiğim mutluluğu zapt etmek çok zor.

Burası artık benim evim.

Güneş doğmaya başlayana kadar yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkarıyorum. Kalkıp vücudumu esnettikten sonra ocağı açıyorum ve ben güne hazırlanırken suyun kaynaması için üzerine bir çaydanlık koyuyorum.

Yüzüme yayılan bir gülümsemeyle hızla odama dönüp bir kot pantolon ve sarı bir bluz giyiyorum. Bu renk benim mutlu ruh halime uyuyor.

Mutfağa döndüğümde, kiler dolsun diye Nisa'nın bana öğrettiği tarifleri pişirmeye başlıyorum. Antep fıstığını öğütüp yufka katlarının arasına yerleştiriyorum. Onlar fırındayken, Nisa'nın bazen çayın yanında yemeyi sevdiği lokumlardan yapmaya çalışıyorum.

Gabriel ve Alya *Hanım* ne yemekten hoşlanır acaba? Nisa'ya sormam lazım, böylece onlar için de ikramlar olduğundan emin olabilirim.

Nisa aniden "*Allah Allah*, kalbim" diye bağılıyor ve beni korkudan zıplatıyor. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Pişiriyorum."

"Bunu görebiliyorum." Yaklaşıyor ve fırını açıyor. *Baklavanın* neredeyse hazır olduğunu fark ediyorum. Nisa yine bana bakıyor. "Neden pişiriyorsun? Yatakta olmalıydın."

Başımı sallıyorum, gülümsemem büyüyor. "Gabriel evin içinde özgürce dolaşabileceğimi söyledi." Hiç düşünmeden Nisa'yı tutuyorum ve ona sarılıyorum. "Artık bir mahkûm değilim. Özgürüm."

Kollarını bana doladı ve sonra şöyle dedi: "Sen asla bir mahkûm olmadın Lara. Ama özgürce dolaşabildiğini duyduğuma sevindim. Bu çok gecikmiş bir şey."

Ayrıldığımızda bize çay koydu ve "Gabriel *Bey* bunu sana ne zaman söyledi?" diye sordu.

"Dün gece. Ondan korkmama gerek olmadığını söyledi ve hatta okula geri dönebileceğimi söyledi."

Nisa'nın kaşları alnında yukarı kalkıyor. "Başka ne dedi?"

Yaptığım yapışkan dağınıklığa bakıyorum, sonra burnumu kıvırıyorum. "Lokum nasıl yapılıyor?"

"Bu bekleyebilir," diye azarlıyor beni. Kolumdan tutup beni bir sandalyeye sürüklüyor. "Otur ve bana dün gece olan her şeyi anlat."

"Gabriel az önce bana rahatlayabileceğimi ve artık herhangi bir kısıtlama olmadığını söyledi."

Nisa anlamamış olmalı ki soruyor: "Bunu nasıl söyledi? Yüz ifadeleri, jestleri neydi?" diye soruyor.

Kafam karıştı, başımı salladım. "Onlar normal miydi?"

"*Allah Allah.*" Sanki dua ediyormuş gibi tavana bakıyor. "Gülümsedi mi yoksa kaşlarını mı çattı?"

"Oh." Dudaklarım anında yukarı kıvrıldı. "Birkaç kez gülümsedi." Sonra eklemeyi düşünüyorum, "Gerçekten arkadaş canlısı ve sabırlıydı. Çok hoştu."

Nisa sandalyesinde geriye doğru yığılıyor ve bir eliyle kızarmış yüzünü yelpazeliyor. "Senden bilgi almak imkânsız," diye mırıldandı. "Ben de kahvaltıdan önce ilginç bir hikâye bulacağımı sanıyordum." İç çekerek ayağa kalkıyor ve yaptığım dağınıklığa bakıyor, sonra da onu işaret ediyor. "Lokum böyle yapılmaz."

Kalkıp *baklavayı* fırından alıyorum ve soğutma rafına koyuyorum. "Bana öğretecek misin?"

"Bugün olmaz." Yine dağınıklığı işaret ediyor. "Şunu temizle de kahvaltı hazırlayalım."

İşe gittiğimde kalbim her zamankinden daha hafif hissediyor. Kahkahalarım daha kolay geliyor. Her şeyin tadı daha güzel. Güneş daha parlak parlıyor.

Ben mutluyum.

Bölüm 22

Gabriel

Lara'nın güldüğünü duyunca, dün gece onunla konuşarak doğru şeyi yaptığımı anladım.

Lara'yı dışarıda, büyükannemle yürüdüğü bahçede bulana kadar sesi takip ediyorum.

Babaanne bir çiçek çalısını işaret ediyor. "Bunlar benim en sevdiklerim. Şakayıklar. Yetiştirmesi kolay."

"Çok güzeller," diyor Lara, bir tanesini koklamak için yaklaşıyor. "Neredeyse Nisa *Hanım* gibi kokuyorlar."

Büyükannem Lara'yı gül bahçesine doğru sürüklemekten önce, "Bu onun da favorisi," diyor.

Ben doğru olanı yaptım.

Nisa ve Lara kahvaltı için bize katıldılar. Bugünden itibaren yemeklerini bizimle birlikte yemek salonunda yiyecekler.

Gözlerim sürekli Lara'ya takılıyordu ve onun yemekten ne kadar keyif aldığını görmek yüzüme bir gülümseme getirdi.

Nisa ise sanki bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi beni izliyordu. Kadına biraz şans verin, akli da onunla birlikte kaçacaktır. Ne düşündüğünü biliyorum. Bu ani fikir değişikliği neden?

İşe gidebilmek için eve dönerken, ön kapıda bekleyen Nisa tarafından köşeye sıkıştırılıyorum. Bir kaşını kaldırdı. "Peki, fikrini değiştiren ne oldu?"

Ceketimi askıdan indirip omuz silerken bir kahkaha attım. "Bir noktada Lara'yı rahatlatmak zorundaydım yoksa sen ve *Babaanne* bunun sonunu duymama asla izin vermezsiniz."

"Oh." Gözlerimin önünde sönüyor. "İşe koyulsan iyi olur."

Mutfağa doğru yürürken onu izliyorum, sonra başımı sallıyorum ve evden çıkıyorum.

Mizar beni Space Needle'ın yakınında bulunan Reckoning'e doğru götürürken mesajlarımı kontrol ediyorum. Tanımadığım bir numaradan gelen bir mesaj var ve açtığımda Lara, Nisa ve Murat'ın bir fotoğrafını görüyorum. Bir süre önce alışverişe gittiklerinde çekilmiş olmalı.

Kaşlarımı çatarak ekteki metni okudum.

Onu bana barış teklifi olarak ver, ben de saldırıyı affedeyim.

Hemen Daniel'ın numarasını çevirdim. "Patron?"

"İki adamla birlikte evime git ve Murat'ın herkesi güvende tutmasına yardım et."

"Yola çıkıyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve Emre'nin numarasını çeviriyorum.

"Yolda mısın?" diye soruyor cevap verir vermez. "*Evet.*"

Yirmi dakika. Mazur temas kurdu. Gönderdim Daniel herkese göz kulak olmak için eve geldi. Artık tek başına dolaşmayacaksın. Kerem her zaman yanında olsun."

"Tamam. Peki ya sen?" "Mizar bende."

"Mazur ne dedi?" Emre sorar.

"Lara'nın hayatta olduğunu biliyor. Bir şekilde onun, Nisa'nın ve Murat'ın alışverişe gittiklerinde çekilmiş bir fotoğrafını ele geçirmiş."

"Bunu nasıl halletmek istiyorsun?"

"Bekleyeceğiz. Mazur Lara'yı geri istiyor, bu yüzden bizim lehimize sayılabilecek acele bir karar vermek zorunda."

"Başka bir şey olursa bana haber verin."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Elif'i hatta alıyorum. Ona mesajın geldiği numarayı veriyorum ve arama yaptığımda takip etmesini söylüyorum.

Elif'in beklediğini bildiğim için numarayı tuşluyorum. Çaldığında şaşıyorum aslında, kurtulmuştur diye düşünüyorum.

"Demir," diye boğuk bir ses geliyor hattan.

Çok fazla puro içtin, ihtiyar.

"Mazur."

"Görüyorum ki mesajımı almışsın," diye mırıldanıyor küstahça. Sessiz kaldığımda, "Kadını bana geri ver" diyor.

Bir kahkaha attım. "Onun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bana önemli bir şey söylemesinden mi korkuyorsun?"

"O bir embesil," diye alay ediyor.

O zaman belki.

"Seninle bir akrabalığı var mı?"

"O tasmalı tutmayı sevdiğim bir köpekten başka bir şey değil," diye tükürdü.

Mazur'la alay etmek için, "Ondan oldukça hoşlanmaya başladım," diyorum. "Her emrimi yerine getirmeye çok hevesli." İstemek

Onu kızdırmak için, "Çok itaatkâr." diye ekledim.

"Ona ne yapacağın umurumda değil. Onu becer ve geri gönder, ben de saldırıyı affedeyim. Aynı teklifi bir daha yapmayacağım."

"Senin affını istemiyorum ihtiyar," diye homurdandım.
"Parmaklarımdan kanının damlamasını istiyorum."

"Neden?" diye soruyor.

"Yüz yüze görüştüğümüzde sana nedenini anlatacağım."
Aramayı kesip derin bir sakinleştirici nefes aldıktan sonra Elif'in aramayı takip edip edemediğini kontrol ediyorum.

"Dünyanın her yerinde ping atıyor. Polonya'ya kadar indirebildim. Kesinlikle orada. Güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol edeceğim."

"Polonya'daki bağlantınızdan kanıt aldınız mı?"

"Henüz değil. Sessizliğe gömüldü."

Hay sikeyim. Muhtemelen öldürülmüştür.

"Bir şey bulur bulmaz bana haber ver." "Evet."

Kulübe vardığımızda, telefonumdan o kadar sıkılmışım ki onu camdan dışarı atmak istiyordum. Bunu yapmak yerine, onu cebime geri sokuyorum ve SUV'den çıkıyorum. Elim ceketimin altında ve silahımın üzerinde, tetikte etrafı kolaçan ediyorum.

Artık sadece zaman meselesi.

Mazur'la ilk kez konuştuktan sonra işime odaklanmakta zorlanıyorum. Emre'yle birlikte sevkiyatları kontrol etmek için yanaşma yerlerine doğru yürüyorum.

Neden Lara'yı istiyor ki?

Kimse kendisi için değerli olmayan biri için savaşmaz.

Farkına vardığımda koridorun ortasında duruyorum - Lara için savaşmaya hazırım.

Tanrım.

Emre yürümeyi bıraktığını fark edince arkasını döndü ve "Sorun ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey.

Tekrar yürümeye başladım, düşüncelerim Lara ile doluydu.

Gülümsemeye devam edebilmesi için savaşmaya hazırım. Böylece özgür kalacak.

Yine duruyorum ve bu sefer Emre kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Seni rahatsız eden Mazur'la yaptığın görüşme mi?"

"Neden Lara'yı istiyor ki?" Bu soruyu milyonuncu kez soruyormuşum gibi geliyor. "Onunla bir akrabalığı olmalı, değil mi?"

"Ama inkar ettiğini söylemişsiniz."

Emre'ye sabırsız bir bakış attım. "Düşmanın elinde olsa bir insanın aileden olduğunu kabul eder miydin?"

"Doğru." Omuz silkiyor. "Mazur kaç yaşında? Çocuğı var mıydı?"

Kuzenimle göz göze geldik. "Onun kızı olabilir." Tekrar omuz silkti. "Ama o bir hizmetçiydi."

"Mazur'un kafayı yemiş olduğunu biliyoruz Emre. Ailesini önemseyen bir adam değil." Bir an düşünüyorum. "Sadece kızının düşmanın eline geçmesini istemiyor. Bu yaralı bir gurur meselesi, aşk değil."

"Bu mantıklı," diye katılıyor Emre.

Başımı tekrar sallıyorum. "Ama Lara'ya onun babası olduğunu hiç söylemedi mi? Bu hala mantıklı gelmiyor. En azından onu hizada tutmak için bunu kullanırdı."

Emre bulmacayı çözmeye çalışırken "Biliyorsam ne olayım," diyerek pes eder.

Sevkiyatları yola çıkardıktan sonra kulübün arka tarafında bir müşterinin gelmesini bekliyoruz. Mazur hakkında bildiğim her şeyi gözden geçiriyorum. Eminim adamın çocuğu yoktur.

Lara annesiyle birlikte Polonya'dan geldiğini söyledi. Babası hakkında ne dedi?

Bir Mercedes yanaştığında düşüncelerimi bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Ellili yaşlarının başında bir kadın iniyor, bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyor.

Para dolu bir çanta taşıyan Julia Liotta, sanki bir sonraki yemeği benmişim gibi bana gülümsüyor. Kadın acımasız. Uyuşturucu kaçakçılığı ve seks köleliği yapıyor.

"Gabriel," diye mırıldanıyor. "Uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil.

"Julia," diye başımı sallıyorum. Emre'ye çantayı alması için işaret ediyorum.

İçindekileri kontrol edip hepsinin orada olduğunu belirttikten sonra Julia bana üzerinde üç plaka yazılı bir kağıt uzatıyor.

"Kamyonlarımın Seattle'dan güvenli bir şekilde geçeceğine inanıyorum?" diye soruyor.

"Bir haftaları var," diye uyarıyorum onu. "Sadece ürünün şehrimden geçmesine izin veriliyor."

Yılan bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdikten sonra arkasını dönüyor ve korumaları yanında olduğu halde rahatça arabasına doğru yürüyor.

Mercedes uzaklaştığında, "Bu kadınla iş yapmaktan nefret ediyorum" diye mırıldandım.

"İyi para ödüyor," diye hatırlatıyor Emre. "En azından onunla sık sık muhatap olmak zorunda kalmıyoruz."

"*Evet.*" Yükleme alanından uzaklaşıp eve dönmek ve Lara'ya babasını sormak için içeri giriyorum.

Bölüm 23

Lara

Gülümsemekten yanaklarım acıyor. Alya *Hanım*'ın örgü şişlerine bakarak, tekrar denemeden önce birkaç ilmek atmasını izliyorum.

Benimkiler onunkiler kadar düzgün değil ama bana sabırlı olmamı söyledi. Pratik yapmak mükemmelleştirir.

"*Selam,*" diyor Gabriel oturma odasına girerken. Alya *Hanım*'ın şakağına bir öpücük konduruyor ve bu bana aynısını bana yaptığı zamanı hatırlatıyor.

Anında yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi hızla ellerimdeki örgü şişlerine indiriyorum.

Bu kadar hızlı atma, küçük kalp.

Gabriel'e karşı hissettiğim bu beklenmedik sevgi karşısında sarsıldığımı hissederek yünleri ve iğneleri sepete geri koyup ayağa kalkıyorum.

Ben oturma odasından çıkamadan Gabriel, "Seninle konuşmam gerek Lara," dedi.

Ayaklarım titreyerek duruyor ve tam omzumun üzerinden bakarken elimi tutup beni odadan dışarı çekiyor.

Onun güçlü parmakları benimkilere dolandığında, cazibe beni sert bir şekilde etkiliyor. Kalbim daha hızlı atarken ona bakıyorum.

Kızgın görünmüyor.

Evden yan kapıdan çıkana kadar yürümeye devam ediyoruz ve ancak havuza yaklaştığımızda duruyor.

Bana doğru dönerek, "Baban hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sorarken elini yavaşça bırakıyor.

Soru o kadar beklenmedik ki başımı sallamadan önce bir süre ona bakıyorum. "Hiçbir şey."

"Annen ondan bahsetmedi mi?"

Hafızamı yokladım. "Bana hamileyken öldüğünü söyledi." Daha fazlasını hatırlayamadığım için omuz silkiyorum. "Annem onun hakkında konuşmazdı."

"Ve annen sen doğduğundan beri Mazur için mi çalışıyordu?"

"Evet. Eğer doğru hatırlıyorsam, ben gelmeden çok önce onun için çalışmaya başlamıştı. On yıl, sanırım?"

Gabriel canını sıkkan bir şeyi düşünüyor gibi görünürken gözlerini benden ayırmıyor. "Mazur annene nasıl davrandı?"

Dün gece olduğu gibi, Tymon onu tekmelerken annemin beni bedeniyle sarmaladığı travmatik anılarla bombardımana tutuluyorum.

Yüzme havuzuna bakıyorum, su mavinin ferahlatıcı bir tonunda. "Bana davrandığı gibi."

Gabriel'in gözleri biraz yumuşar ve sonra sorar: "Ona hiç iyilik yapmadı mı?"

Başımı salladım. "Hepimize aynı şekilde davrandı."

Ama bazılarını diğerlerinden daha çabuk öldürdü.

"Beni neden öldürmediğini hep merak etmişimdir." diye itiraf ederken kaşlarım birbirine çarpıyor.

Üzerinde adımın yazılı olduđu mermiyi eline aldıđında, sonunda tehdidini gerçekleřtireceđini dűřűndűm.

Gabriel bir elini omzuma doğru kaldırıyor, dokunuşu rahatlatıcı bir jest. Başını eğiyor, gűzleri şefkatle daha da yumuşuyor. "Mazur'un seni neden geri istediğini anlamam gerekiyor. Yardımcı olabilecek bildiğin bir řey var mı?"

"Hayır." Korku anlık ve ezici bir hal alıyor ve içgűdűsel olarak Gabriel'e yaklařıyorum.

Anksiyete sert bir řekilde vuruyor ve ne olduđunu anlamadan űnce nefeslerim çok hızlı geliyor ve tűm vűcudumu ter basıyor.

Gabriel'in elleri yűzűmű çevreliyor ve kiřisel alanıma giriyor. Bařını eđerek gűzlerimi esir tutuyor ve řűyle diyor: "řřřt, geri dűnműyorsun. Burada kalacaksın. Nefes al, Lara." Bařparmakları yanaklarımı okřuyor ve nefesini yűzűmde hissediyorum.

Kalbim gűğsűmde çılgınca çarpıyor, korku ve paniğin çalkantılı duyguları kaburgalarımın arkasında bir ağrı yaratıyor. "Nefes al," Gabriel Sipariřler, ve benim Akciđerler itaat et onun emri. Benden boğuk bir ses katı, ama sonunda

Biraz hava girsin.

"Asla geri dűnmeyeceksin," diye beni temin ediyor, sesindeki kararlı ton beni rahatlatmaya yardımcı oluyor.

Onu duyduđumu gűstermek için bařımı sallıyorum ve nefes alıř veriřimi normale dűndűrmeye odaklanıyorum.

Ben sakinleşmeyi başardıktan sonra Gabriel "Daha iyi misin?" diye sordu.

Bařımı sallıyorum, hűlű yűzűmű çevreleyen serin ellerinin ařırı derecede farkına varıyorum.

Aramızdaki küçücük boşlukta garip bir şey çatırdıyor ve o kadar endişe verici ki bir adım geri çekiliyorum.

Gabriel de geri çekilir, sonra başını sallamadan önce derin bir nefes alır.

Varlığımın her zerresi az önce olanlar için özür dileme isteği duyuyor, ancak Gabriel'in bundan hoşlanmadığını bildiğimden, kelimelerin kaçmasını önlemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Ellerini ceplerine sokarak bana bakarken gözleri hafifçe kısılıyor. "Daha fazla soruyla başa çıkabilecek misin?" diye sorarken sesi nazikti.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden, neyin tetikleyici olabileceğinden emin olmasam da başımı sallıyorum. Sık sık anksiyete nöbeti geçirmiyorum ama son zamanlarda giderek daha fazla oluyor. Yine de nedenini anlamıyorum. Sonunda güvendeyim ve artık bu tür krizler yaşamayacağımı düşünüyorum.

Gabriel tereddüt ediyor gibi, ki bu daha önce tanık olduğum bir şey değil. Genelde ne isterse onu sorar.

"Mazur sana söz verdi mi?"

Ha?

Soruyu anlamadığım için başımı sallıyorum.

Gabriel elini cebinden çıkarıyor ve boynundaki kravatı gevşetiyor. Üst düğmeyi açışını izliyorum ve kravatı cebine sokmadan önce, "Mazur için bir tür değer olmalı," diye mırıldanıyor. Gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor. "Mazur asla biriyle evleneceğini söylemedi ya da..." Bir an için yüz hatlarında tiksinti dolu bir ifade belirdi, "müşterilerinden herhangi birini cinsel olarak memnun ettiniz mi?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve Gabriel'in ne sorduğunu anladığımda göz kırpmaya başlıyorum, yüzüm sanki yanıyormuş gibi alev alıyor. "Hayır." Aptalca bir utanç duygusuyla bahçenin her tarafına bakıyorum.

Gabriel sessiz kaldığında, ona hızlıca bir göz atıyorum, sadece gözlerini üzerimde buluyorum, bir şeyi fark ederken yüz hatlarını sıkılaştıran bir şaşkınlık. "Sen bakırsın. Siktir, bu olabilir."

Bakışlarımı tekrar indiriyorum ama sonra Gabriel soruyor: "Mazur seks köleliği yapıyor muydu?"

Hemen başımı sallıyorum. "Ne tür bir iş yaptığını bilmiyorum. Bazen uyuşturucu ve silah görüyordum."

"Eve hiç kız girip çıkmıyor muydu?" "Gördüğüm kadarıyla yoktu," diye dürüstçe cevap verdim.

Bir eli hâlâ cebinde olan Gabriel diğer elini yüzüne götürür ve başparmağıyla alt dudağını siler.

Yine göz kırpiyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve midemde garip bir dalgalanma hissediyorum.

Altın rengi gözleri yavaşça üzerimde geziniyor, sonra mırıldanıyor, "İçeri girebilirsin, Lara."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum ve yan kapıdan eve geri giriyorum.

Daha fazla yardımcı olamadığım için hayal kırıklığına uğradım ama Tymon hepimizi öyle bir korku içinde yaşattı ki ona karşı gelmeye asla cesaret edemedik ve başımızı öne eğdik.

Hayatta kalmanın tek yolu buydu.

Bölüm 24

Gabriel

Tamamen unuttuğum etkinlik için hazırlanırken, Lara ile yaptığım konuşmayı kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum.

Kız bakire ama Mazur'un onu geri istemesinin sebebi bu olamaz. Adam bana onu geri göndermeden önce sikmemi söyledi, yani kesinlikle bekaretini karaborsada satmak için değil.

Bir çift elmas kol düğmesi ve Rolex'imi taktıktan sonra içimi çektim. Canımın istediği son şey, umurumda olmayan insanlarla sosyalleşmek. Sadece büyükannem için gidiyorum.

Siyah smokinimi giyip yatak odamdan çıkıyorum ve merdivenlerden alt kata iniyorum. Emre zaten giriş holünde bekliyor, telefonunda video izlerken çok sıkılmış görünüyor.

Beni fark ettiğinde, "Bunu izlemelisin." dedi.

"Emre, hiç video izleyecek havada değilim," diye mırıldanıyorum bir kez daha iç çekerken. "Bu bağış toplantısına gitmek yeterince işkence."

"*Allah Allah*," diye bağırıyor büyükannem. "Bu kutup ayları için. Zavallı hayvanları kurtarmaya yetecek kadar bağışta bulunacaksın ve bunu yüzünde bir gülümsemeyle yapacaksın."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek büyükannemin elini tutuyorum ve son birkaç basamağı inmesine yardım ediyorum. Siyah bir elbise giymiş, Türk mafyasının hükümdarı gibi görünüyor. "Çok güzel görünüyorsun *Babaanne*."

Mutlu bir gülümseme dudaklarını süslüyor, sonra kaşlarını sallıyor. "Hala dokunuşum var."

"Kesinlikle öyle," diye Emre de ona iltifat ediyor. "Hazır mısın?"

"Nisa'ya gideceğimizi söyleyeyim," diyor.

Nisa ve Lara'nın yemekten sonra temizlik yaptıkları mutfağı kadar onu takip ediyorum. Lara'yla konuşmamın onu geriletmiş olabileceğinden endişelenerek yüzünde herhangi bir endişe belirtisi arıyorum.

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, büyükanneme bakarken gözleri açılıyor. "Çok güzel görünüyorsunuz *Alya Hanım*," diyor şaşkınlıkla.

"Teşekkür ederim, Lara. Çocuk çok tatlı." Büyükannem dikkatini Nisa'ya çeviriyor. "Biz gidiyoruz."

"Bunu duyurmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor Nisa. Yıllar içinde Nisa ve büyükannem iyi arkadaş ve daha çok kız kardeş gibi oldular, bu yüzden sözlerinde kötü niyet olmadığını biliyorum.

Lara bana bakıyor ve yemin ederim ki gözlerinde ilginin parladığını görüyorum, sonra hararetle tezgahları silmeye başlıyor.

Bükükannem kolumu okşayana kadar ona bakıyorum. "Hayal kurmayı bırak. Geç kalacağız."

Başımı sallayarak, anneannemin koluna girip onu evden çıkarması için kolumu tutuyorum. Direksiyonda Miraç, ön yolcu koltuğunda Kerem'in oturduğu limuzine bindiğimiz anda aklım Lara'ya gidiyor.

Sanki her fırsatta düşüncelerimi ele geçiriyor.

Pencereden dışarı bakarken, böylesine masum bir yaratığın cehennemden nasıl bu kadar uzun süre kurtulduğunu merak ediyorum. Lara her yönden saf.

İçi o kadar güzel ki, ondan parlıyor.

Kalbim sıkışıyor ve kendimi bu tuhaf histen kurtarmak için koltukta kayıyorum.

Gözlerinde kesinlikle bir ilgi vardı ve yanılmıyorsam bu benden etkilendiği içindi.

Stockholm sendromu da olabilir, Gabriel. Çok fazla anlam çıkarma.

Yüksek sesle nefes veriyorum, bu düşünce beni mutlu etmiyor. Umarım bu Stockholm sendromu değildir. İhtiyacım olan son şey Lara'nın minnettarlık hissettiği için benden hoşlanması ve bunu aşk sanması.

Gerçekten mi? Bu seni rahatsız eder mi?

Başımı sallıyorum, düşüncelerimin gittiği yoldan hoşlanmıyorum. Lara muhtemelen ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyor. Zaten bunalmış durumda, sadece normal bir hayat ve hepimizin kanıksadığı iyi şeyler arasında yolunu bulmaya çalışıyor.

Ama...

Neden onu düşünüyorum ki? O sadece başka bir çalışan.

Koltuğumda tekrar kayıyorum ve duygularımın derinliklerine inerken kalçalarım bakıyorum.

Artık beni kızdırmıyor ve kendime karşı dürüst olursam, ona karşı koruyucu hissediyorum.

Sadece çok masum olduğu için.

Sanki ona dünyayı vermişim gibi bana bakıyor, mavi gözleri safir gibi parlıyor.

Çünkü ona dünyayı verdin. Onun tüm hayatını değiştirdin.

"Beni kurtardın.

Sözleri zihnimden geçerken gözlerimi kapatıyorum, ardından ona iki kurşun sıktıktan sonra vücudunun yere düşmesi geliyor.

Yine de hikayesindeki kahramanın ben olduğuma inanıyor. Her emrimi yerine getirmeye çok hevesli.

Hastayken ona bakmanın ne kadar iyi hissettirdiğini ve nefes almasını kolaylaştırmak için bana nasıl güvendiğini hatırlıyorum. Gücü olmadığı için bana yaslandığı zamanları.

Benim merhametime kaldığında.

Minik bedenini kollarımda hissetmek. Ellerini. Gözleri. Onun lanet saf ruhu.

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş görüntüsü zihnimde canlandığında elimi kalçama vuruyorum.

Buna bayılıyorsun, seni hasta piç.

Göğsümde bir telaş var, ihtiyaç damarlarımdan akıyor ve yırtıcı tarafım canlanırken kaslarım geriliyor.

Lara'yı alabilirdim ve o bana karşı koymazdı. Beni memnun etmek için çaresizlik içinde istediğim her şeyi yapardı.

Onun masumiyeti benim olacaktı. Ona dokunacak tek erkek ben olacaktım ve o da bunun için bana tapacaktı.

Her zaman baskın oldum, itaatkâr bir partner arzuladım ama hiçbir zaman duygusal bir bağa ihtiyaç duymadım.

Şimdiye kadar.

Beni çok iyi hissettiriyor.

"Gabriel?" Emre'nin sesi beni ahlaksız düşüncelerimden koparıyor.

Başımı kaldırırken gözlerimi kırptıştırıyorum, telaş azalıyor ve ihtiyaç ruhumun derinliklerindeki karanlığa çekiliyor.

"Geldik," diye haber verdi.

Başımı salladım ve limuzinden indim. Gözlerim kalabalığı tararken kameralar yanıp sönmeye başlıyor ve güvenli olduğundan emin olduktan sonra büyükanneme elimi uzatıp araçtan inmesine yardım ediyorum.

Onu kırmızı halıya doğru götürürken yüzünde zarif bir gülümseme var. Vücudumdaki her kas bir saldırı için hazırlanıyor ve gardımı bir an bile düşürmüyorum.

Salona girdikten sonraki bir saatimi benim için hiçbir önemi olmayan insanlarla selamlaşarak geçiriyorum.

Bakışlarım bir sosyetikten diğerine geçiyor, hepsi de son moda giyinmiş. Başları dik, zenginliğin gücü bir pelerin gibi etraflarını sarmış. Kahkahaları sahte ve gülümsemeleri kendilerinden daha zengin olanları cezbetmek için mükemmelleştirilmiş.

Hepsi, zenginliklerini genç bir geline bırakmaya razı olacak yaşlı piçlerden oluşan bir kalabalık içinde uygun bir koca bulmak için buradalar.

Lara buraya asla uyum sağlayamaz. Muhtemelen şampanya servis edilmeden önce anksiyete krizi geçirirdi.

Sıkılmış bir şekilde içimi çektim ve kol saatime baktım.

İki saatim daha var. Tanrı yardımcım olsun.

"Demir Bey," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses. Emre arkasını dönüyor, dudaklarında anında bir gülümseme oluşuyor.

"Ben Madeleine Clark," diye Emre'ye kendini tanıttığını duyuyorum.

"Emre Demir," diye yanıtlıyor kuzenim, kısık sesinden bu gece bizimle eve gelmeye niyeti olmadığını anlıyorum.

Ağzımın kenarı kalkıyor ve başımı hafifçe sallıyorum.

Büyükannem kolumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve önümüzde duran bir çifti işaret ederken bana doğru eğiliyor.

"Thorne'ların evlilik sorunları olduğunu duydum. Sadece servetlerini bölüşmek istemedikleri için birlikteler."

Umurumda bile değil.

Dinlediğimi göstermek için "Hmm," diye cevap veriyorum.

Büyükannemin yanından bir kadın geliyor ve elini uzatıyor. "Ben Madeleine Clark."

Tanrım.

"Demir Hanım," diye cevaplıyor *Babanne* soğukkanlılıkla.

Madeleine'in gözleri bana takılıyor. Yeşil gözlerinde parlayan ilgiyi gizleme zahmetine bile girmiyor.

Lara'nın çarpıcı mavilerine karşı.

Selamına karşılık verme zahmetine girmeyince saçını savurarak geçiriyor. "Seattle'daki kulüplerin çoğunun sahibi olduğunuzu duydum?" Bana yaklaşıyor ve elini diğer koluma koyma cüretini gösteriyor. Bana gülümseyerek eğiliyor, sahte kirpiklerini öyle bir hızla kırıştırıyor ki her an uçabilir.

Büyükannemi hiçe sayarak açıkça flört ediyor.

Çok saçma.

Bakışlarım Emre'ye kayıyor ve başımı sinir bozucu kadına doğru eğiyorum. Kuzenim bir adım öne çıkıyor ve onu kolundan tutarak bizden uzaklaştırıyor.

Bana bakarken yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. Sonra, onun varlığını kabul etme zahmetine girmediğim için yüzü öfkeyle geriliyor.

Babaanne kolumdan çekştirerek iç geçirdi. "Bağışımızı yapalım da diğer akbabalar üzerinize üşüşmeden buradan ayrılalım." Bir masaya doğru yürürken, "Seni hiçbir yere götüremem," diye mırıldanıyor.

Bölüm 25

Lara

Sırf yapabildiğim için, Nisa gece yattığında gidip havuzun kenarında oturuyorum.

Taytımı dizlerimin altına kadar çekerek bacaklarımı dikkatlice serin suya daldırıyorum ve ayak parmaklarımı oynatıyorum.

Bu çok güzel.

Bahçe ışıklarının aydınlattığı çiçeklere bakıyorum ve geceleri her şeyin ne kadar mistik görüldüğünü düşünüyorum.

Bir kez daha göğsüm minnettarlıkla doluyor, dudaklarım ne kadar mutlu hissettiğim için kıvrılıyor.

Keşke annem de ölmeden önce bunu yaşayabilseydi.

Haklıydın anne. Peri masalları gerçek olur.

Gabriel'in yatak odasının karanlık penceresine bakıyorum ve smokin içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü düşünüyorum. O saf güç ve testosteron.

Kalbim çırpınıyor ve utangaç gülümsememi gizlemek için hızla çenemi eğiyorum.

Bana hissettirdiği duygular ve çekimle ne yapacağımı bilmiyorum ve bu konuda Nisa ile konuşamıyorum.

Gülümsediğinde yüzünün aldığı şekli seviyorum. Her zaman midemi bulandırıyor.

En çok da onu memnun eden bir şey yaptığımda gözlerinin memnuniyetle dolmasını seviyorum.

Tanrım, umarım onu hiç hayal kırıklığına uğratmam.

"Arkadaş ister misin?" Gabriel aniden sorar.

Başımı kaldırıyorum ve yaklaşmasını izliyorum. Hâlâ takım elbise pantolonunu ve gömleğini giyiyor ama ceketini çıkarmış.

Dudaklarım anında kıvrılıyor ve başımı sallıyorum.

Pantolonunu sıyırıyor ve yanıma oturup bacaklarını suya daldırıyor. Kolunu benimkine bastırıyor, sonra bana bakıyor. "Akşamın nasıldı?"

"Bir parti Türk lokumu yapmalıyım," diyorum ona, sonunda doğru anlamış olmanın mutluluğuyla.

Altın rengi gözlerine baktığımda kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Yemek yapmayı ve **pişirmeyi** sever misin?" diye soruyor, bakışları Huzurlu bir ifadeyle yüzümde geziniyor. Beni güvende hissettiriyor.

"Hem de **çok**." Gülümsemem büyüyor. "Her şeyi seviyorum Nisa

Hanim ve Elya *Hanim* bana öğretiyor."

Bir süre bana bakıyor, sonra mırıldanıyor: "Bu senin için çok zor olmalı."

Ayak parmaklarımı suyun içinde oynatarak başımı eğiyorum. "Ne?" "Her şeyi aynı anda deneyimlemek."

Öyle, ama yavaş yavaş bununla başa çıkmayı öğreniyorum. Suyu bakarak ayak parmaklarımı tekrar oynatıyorum, suyun verdiği hissi seviyorum.

Gabriel, "Yüzmelisin," diyor.

"Yapamam." Omuz silkiyorum, sonra itiraf ediyorum, "Ama bir gün öğrenmek isterim."

"Mayonuz var mı?"

Başımı sallıyorum, sonra Gabriel gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca gözlerim açılıyor. Kumaşı omuzlarından çekip çıkarıyor ve kaldırımın üzerine bırakıyor.

Vay anasını.

Kaslı göğsüne bakıyorum, gördüğüm manzara karşısında ağzım kuruyor.

Arkasından bir silah çıkarıp gömleğinin yanına bırakırken dudaklarım aralanıyor. Suya girdiğinde kollarındaki, omuzlarındaki ve sırtındaki kasların hareket edişini izliyorum.

Karnım o kadar sıkışıyor ki, hemen bir elimi karnıma bastırıyorum. Kalbim atmaya devam ediyor.

Gabriel, "Atla," diye emrediyor.

"Ne?" Çıplak göğsünü gördüğüm için hâlâ şoktayım.

"Suya gir, Lara." Ses tonu bana hiç yer bırakmadı.

komutu içimde bir karıncalanma dalgası yarattı.

Onu reddedemeyerek biraz daha yaklaşıyorum. Ellerim havuzun etrafındaki döşemeyi kavırıyor ve Gabriel belimi kavradığında bir çığlık atıyorum. İleriye doğru çekiliyorum ve vücuduna çarpıyorum, etrafımıza su sıçrıyor.

Soğuktan nefesim kesilince ellerim omuzlarını buluyor ve can havliyle ona tutunuyorum.

"Hava ısınacak," diyor bizi kenardan uzaklaştırırken.

Kendimi garip hissederek ona sıkıca tutunmamaya çalışıyorum ama sonra "Derin bir nefes al" diyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra beni suyun altına çekiyor. Başlarımız tekrar su yüzeyine çıkana kadar sadece birkaç saniye geçiyor. Hiç düşünmeden, derin bir nefes çekerken kollarımı boynuna doluyorum. Vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor ve midemin bir dizi takla atmasına neden oluyor.

Eli sırtımda aşağı yukarı gezindiğinde, neredeyse ona yapışmış olduğumu fark ediyorum. Kollarımı hızla geriye çekiyorum ve ellerimin ısınan suda sürüklenmesine izin veriyorum.

Gözlerim onun çekici yüzüne odaklanıyor, damlalar teninin üzerinde spiral çiziyor. Kalbim çılgınca bir hızla atarken, her zamankinden daha yakışıklı görünen Gabriel'e bakıyorum.

Bir kolunu belime sıkıca sarmış, fazla çaba sarf etmeden bizi suyun içinde hareket ettiriyor.

"Nasıl bir his?" Sesi alçak ve derinden geliyor, tınısı bedenimi titretiyor.

İnanılmaz.

"Güzel." Tenimi okşayan suya odaklanmaya çalışıyorum, sonra dudaklarım kıvrılıyor. "Ağırlıksız hissediyorum."

Elini saçlarının arasından geçirerek daha seksi görünmesini sağlıyor. Gözlerimi hızla başka yöne çevirip bahçenin ışıklarına bakıyorum.

Ondan ne kadar etkilendiğini fark etmeden önce sakınleşmelisin.

"Bana güveniyor musun?" diye sorarken sesi daha yumuşaktı.

Yavaşça, bakışlarımı onunkilere geri getiriyorum. Ona tutunmuyorum. Beni her an bırakabilir ve ben de boğulabilirim. Ama bunu yapmayacağını biliyorum.

Ondan hâlâ korkuyorum çünkü bana verdiği bu güzel hayatı sona erdirmeye gücüne sahip. Ama aynı zamanda onun yanında kendimi güvende hissediyorum çünkü beni hiç incitmedi.

Burada yaşamaya başlayalı sadece bir buçuk ay olduğunu ve her an çok şeyin değişebileceğini biliyorum ama hayatta kalma içgüdülerim Gabriel'in bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ciddi olduğunu söylüyor.

"Evet."

Bunu fark ettiğimde duygularım göğsümde kabarıyor. Benim için aile gibi olan bu insanlara güveniyorum.

Onlarla gerçekten güvendedeyim.

Gözlerimi indirdiğimde Gabriel'in geniş omuzları ve kaslı göğsünün bir kısmıyla karşılaşıyorum. Kalbimde çılgınca bir çarpıntı oluyor, bir çekim dalgası tekrar vururken tüm içim sıkışıyor.

Bu duyguları daha önce hiç yaşamamıştım. Beni deneyimsiz ve kafası karışık hissettiriyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesinin alçak tonu her şeyi samimi hissettiriyor, sanki beni büyülü bir büyünün altına çekiyor.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum" derken sesim yumuşak.

"Bana bak," diyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Yüzünde ciddi bir ifade var. "Neden kendini aptal gibi hissediyorsun?"

Çünkü tüm bunları senin için hissediyorum ve bunlar çok ağır geliyor. Burada kalmamı riske atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Gerçeği kabul etmek istemediğimden, "Her şey yeni ve hepsini nasıl sindireceğimi bilmiyorum" diye cevap veriyorum.

Gabriel beni vücuduna doğru çekiyor ve kolları beni sıkıca sarıyor. Aldığım her nefeste onun erkeksi kokusu var, vücudunun sıcaklığı benimkini ısıtıyor.

Tanrım, onun kollarında olmak büyüü bir his.

"Biraz zaman alacak ama her şeye alışacaksın." Boğazını temizliyor, sonra ekliyor, "Ve sen aptal değilsin, sadece masumsun. Arada fark var."

Karşı koyamayarak kollarımı tekrar boynuna doluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun kucaklayışının tadını çıkarıyorum. Rahatlatıcı, güvenli ve... mükemmel.

"Ne fark eder ki?" Parmaklarımı sıcak teninin üzerinde dikkatlice gezdirirken soruyorum. Sinir uçlarımdaki karıncalanmalar vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Masumiyet, henüz bir şeyleri deneyimleme fırsatı bulamadığınız zamandır. Aslında nadirdir." Gözlerimiz kilitlenene kadar geri çekiliyor. "Bunu sevdim."

Gözlerindeki gerçeği gördüğümde yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Ellerim omuzlarına kayıyor ve ne yaptığımı anlamadan kollarını hissetmek için pazularına doğru iniyorlar.

Tanrım, ne kadar güçlü ve altın tenli.

Damarlar. İç çekiyorum. Damarlar.

Ne yaptığının farkına varınca, yanaklarım kızararak elimi onun teninden çekiyorum.

Gabriel gözlerimi yakalamak için başını eğiyor ve ardından "Neden kızarıyorsun?" diye soruyor.

Başımı hızla sallıyorum, sırrın dudaklarımdan kaçmaması için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Lara." Sesinde bir uyarı tonu var, sonra "Söyle bana" d i y o r . Emir, hakimiyetle doludur.

Bir kez daha, ona itaatsizlik edemiyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sana dokunmak samimi hissettiriyor."

"Rahatsız mısın?" Başımı sallıyorum.

Hissettiğim son şey bu.

"Bunun yanlış olduğunu düşünüyor musun?"

Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çatarak, "Hayır, kastettiğim bu değildi," diye cevap verdim.

Gabriel bizi havuzun kenarına geri götürüyor, sonra kalçalarımdan tutuyor ve hiç çaba harcamadan beni sudan çıkarıp kaldırıma bırakıyor.

Elleri hâlâ yanlarımdayken bana bakıyor. Yırtıcı bir bakış gözlerini kapatıyor, sonra mırıldanıyor, "Gömleğimi giy."

Kuru kumaşa uzanırken aşağıya bakıyorum. Kendi gömleğimin neredeyse transparan olduğunu görünce, yoğun bir öz bilinç dalgası çarpıyor. Kollarımı hızla onun gömleğinin kollarından geçirip üzerimi örtüyorum.

Gabriel dışarı çıkmak yerine, vücudu suyun içinde süzülerek kenardan uzaklaşıyor. Ancak havuzun diğer tarafına geçtiğinde dönüp bana bakıyor. "Minnettarlığı olmadığı bir şeyle karıştırma."

Ha?

Başımı sallayarak itiraf ediyorum, "Anlamıyorum."

Gabriel kendini havuzdan çıkarıyor ve diğer tarafa oturuyor. Üzerinde parlayan ışık sayesinde kaslı göğsünü, karın kaslarını ve Tanrı yardımcım olsun, güçlü kollarını net bir şekilde görebiliyorum.

Nefes kesici.

Yanımda duran silahın farkındayım ve bunun bir test olduğunu biliyorum. Gabriel şansım olsa onu vurup vurmayacağımı kontrol ediyor.

Bu asla olmayacak.

"Seni ben kurtarmadım Lara. Bana onun hakkında bilgi verebileceğini umarak seni vurdum ve Mazur'dan çaldım."

Hala anlamıyorum.

Gabriel iç çekerek yüzündeki suyu siler. "Beni kahraman gibi gösterme, çünkü bu benim olduğum son şey. Minnettarsın ve hayatı ilk kez deneyimliyorsun. Bu duyguyu daha fazlasıyla karıştırma."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Şimdi kafam daha da karıştı."

Gabriel ayağa kalkıyor ve takım elbise pantolonunun ıslak kumaşı kalçalarına o kadar aşağı sarkıyor ki, kalçalarında aşağıya bakan bir V harfi oluşuyor. Ağzım kupkuru oluyor ve karnımda yoğun bir sıkışma hissediyorum.

Vay canına.

Havuzun etrafında yürürken gözlerimi onun güzelliğinden alamıyorum. Önümde durdu, elini uzattı

Benimkini de onunkine koyduktan sonra beni ayağa kaldırdı.

Eğiliyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Bana sanki tüm dünyanın ben oluyormuşum gibi bakıyorsun Lara. Minnettarlığı aşkla karıştırma."

Oh...

OHHHH.

Ona duyduğum aptalca aşka yakalanmış olmanın verdiği gariplik ve utanç üzerime çöküyor. Elimi onunkinden çekiyorum ve başımı sallayarak hızla arkamı dönüp eve doğru yürüyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Utançtan öleceğim. Ağzımın suyu akıyor, o da biliyor.

Öldür beni şimdi.

Göğsüm garip bir basınçla doluyor, tüm mutluluğum boş hissedene kadar içine çekiliyor.

"Lara!"

Olduğum yerde duruyorum, vücudum geriliyor.

Lütfen, l ü t f e n , l ü t f e n , utancım geçene kadar kafamı yastığın altına sokmam gerekiyor.

Arkamda Gabriel'in sesini duyuyorum ve güç toplamak için derin bir nefes alarak ona doğru dönüyorum.

Yüzünde karanlık bir çatıklık var ve bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Önümde duruyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Ben seninle konuşurken çekip gitme."

Başımı eğerek neredeyse 'evet efendim' der gibi başımı salladım.

Bir elini çeneme götürüyor ve ona bakmam için yüzümü yukarı kaldırıyor. Bu dokunuş şu anda çok fazla, alt dudağımın titremesine neden oluyor.

Hâlâ göğsümde dönüp duran utanç duygusuyla sertçe yutkunuyorum.

Gabriel başını sallıyor, gözleri bana doğru yumuşuyor. "Tanrım, bu çok zor." Elini yüzümden çekerek, bakışları tekrar benimkileri bulmadan önce bir adım geri atıyor. "Sadece bir duyguyu diğeriyle karıştırmamanı söylüyorum."

O da rahatsız görünüyor ve ben endişelenmeye başlıyorum, gerçekten aramızdaki şeyleri mahvettim. Sözlerimi tutamıyorum ve fısıldıyorum, "Özür dilerim."

Bana kuşkulu bir bakış atarak başını sallıyor. "Ne için?"

"Seni rahatsız ettiğim için. Bunu yapmak istememiştim." Omuzlarım çöküyor ve kollarımı ortama sararak gözlerimi çıplak ayaklarımın altındaki kaldırım taşlarına indiriyorum. "Niyetim bunu öğrenmen değildi."

Kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu. Bana hissettirdiği şeyleri keşfetmek için çok az zamanım oldu ve bunlardan zevk almak için hiç zamanım olmadı.

Yine çenemi yukarı itiyor. Gözleri benimkileri arıyor, sonra bir şey fark etmiş gibi görünüyor. "Benden gerçekten hoşlanıyor musun?"

Başımı sallıyorum, kollarım beni sıkıca sarıyor. "Özür dilerim. Buna bir son vereceğim."

"Yapma!" Sert tepkisi karşısında gözlerimi kırıştırırken, "Bunda yanlış bir şey yok Lara. Hissetmeye hakkın var

Ne istersen. Sadece duygularını olmadıkları bir şeyle karıştırmanı istemiyorum."

"Bu gerçekten yeni," diye itiraf ediyorum.

Eli omzuma gidiyor ve beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. Bana sarılırken hissettiğim o güzel duyguyla gözlerim kapanıyor. Çenesi başımın üstünde duruyor. "Eğer emin değilsen, benimle bu konuda konuşabilirsin."

Başımı sallıyorum, yanağım onun sıcak tenine değiyor.

Gabriel geri çekildiğinde kendimi daha iyi hissediyorum ve o kadar utanmıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Elimle evi işaret ediyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet." Gabriel bir adım geri çekilerek çıplak göğsünü ve güçlü bacaklarına yapışan nemli pantolonunu tamamen görmemi sağlıyor.

Ona karşı hissettiğim çekimin gücünü göremeden önce hızla arkamı dönüp evin içine daldım. Yatak odamın güvenliğine ulaşana kadar durmuyorum ve bir elimi kalbimin üzerine koyarak çılgın organı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Onu sevmeye iznim var mı yok mu?

Bölüm 26

Gabriel

Kot pantolon ve kömür rengi bir kazak giyerek kahvaltı için yemek salonuna doğru yürüyorum.

Sanırım dün gece bir hata yaptım ve sadece Lara'nın kafasını karıştırmayı başardım.

Sadece Emre'nin oturduğu odaya girerken "*Selam*," diye mırıldanıyorum. Masanın başına oturuyorum ve önümdeki tabağa bakıyorum.

"Berbat bir gece geçirmiş gibi görünüyorsun," diyor Emre. "Bu arada, takım için bir tane aldığın için bana borçlusun."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "O kadınla eve mi gittin?"

"Hayır. Bir otele gittik. Otelden ayrılmak daha kolay. sabah."

Başımı sallıyorum ve büyükannemiz odaya girdiğinde konuşma orada bitiyor.

"*Selam*," diyor yüzünde parlak bir gülümsemeyle.

"Bir şeylerden mutlu görünüyorsun," diyor Emre.

Gözlerinde bilmiş bir bakışla bana bakıyor. "Bakıyorum. Dün gece bir şey gördüm ve umarım bu yakında harika haberlerin geleceği anlamına geliyordur."

Hay sikeyim. Lara ve beni gördü ve muhtemelen lanet düğünü planlıyor.

"Ne?" Emre kafası karışmış bir halde soruyor.

"Sadece bir şey." Bir elini havada sallıyor. "Nisa'nın yemeği getirmesi neden bu kadar uzun sürdü?"

"Nisa'nın sadece iki eli var," diye mırıldanıyor Nisa bir tepsi dolusu yemeği masaya taşıırken. Lara da başka bir tepsiyle onu takip ediyor.

Her şeyi masaya koyarlar, sonra Nisa "Hepiniz açlıktan ölmeden önce yiyin" der.

Nisa ve Lara yerlerine otururken Murat içeri girdi. Bana doğru başını sallıyor ve Lara'nın yanına oturarak "*Selam*" diye mırıldanıyor.

Lara'ya bakışlar fırlatırken bir yandan da kayıtsızca kahvaltımı karıştırıyorum.

Onu havuzun kenarına bıraktığım ve göğüslerine yapışan ıslak kumaşı gördüğüm andan itibaren her şey ters gitti.

Kahretsin, göğüsleri enfes.

Başımı sallıyorum, ağızma biraz yumurta atıyorum.

Lara ile yüzmek benim için de yeni bir deneyimdi. Onun arkadaşlığından keyif aldım. Onu kollarımda tutmak garip hissettirmedi ve bana güvendiğini öğrenmek beni memnun etti.

Sonra bana ilgiyle baktı ve vücuduma bakışlar atmaya devam ederken gözlerindeki takdiri görebiliyordum.

Onu bana karşı tutmak ve ellerinin üzerimde olması kendimi hazırlayamadığım bir telaştı. Çok sertleşmişim ve neredeyse o anda ona sahip olacaktım.

Ama geri kalan her şey boktan bir gösteriydi. Ona duygularını karıştırmamasını söyledikten sonra, yüzündeki reddedilmiş ifade

Yüzü bana pek iyi gelmedi.

Gözlerim Lara'ya takılıyor, o kadar hızlı yiyor ki hazımsızlık çekmesi kaçınılmaz.

"Yavaşla Lara," diye emrediyorum, ses tonum sert.

Isırığı sertçe yutuyor ve başını eğerek itaatkâr bir şekilde "Evet efendim" diye mırıldanıyor.

Yüce İsa.

Peçeteyi yere atarak ayağa kalktım ve masanın etrafında yürüdüm. Lara'nın elini tutup yukarı çekiyorum ve onu peşimden sürüklüyorum.

"Ne kaçırdım?" Yemek odasından çıkarken Nisa soruyor.

"Susun ve yiyin," diyor *Babaanne*'nin sesi arkamızdan.

Lara'yı çalışma odasına çekiyorum ve yüzünü ona dönmeden önce kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Gözlerini bana dikmişti.

"Dün gece işler ters gitti," diyorum. "Seni reddedilmiş hissettirmek istememiştim."

Başını sallıyor, tüm dikkati benim üzerimde.

Nefes veriyorum ve elini bırakıyorum. Gözlerimi tekrar ona kilitleyerek devam ediyorum: "Ne istersen hissetmekte özgürsün."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Sadece emin olmak ve başımın belaya girmemesi için, senden hoşlanmamın bir sakıncası var mı?"

Sorusu kalbime bir yumruk indiriyor.

"Evet, Lara. Ne istersen onu hissedebilirsin. Sadece bunun yanlış nedenlerle olmadığından emin ol."

"Tamam." Ağzının köşesi kalktı. "Teşekkür ederim."

"Tanrım, bana teşekkür etme," diye mırıldandım. Onu tutuyorum

ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Kollarımı sararak

Ağzımı saçlarına bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Çok iyi hissettiriyor.

Lara bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama beni parmağında oynatıyor.

Ona karşı uzun zamandır hissetmediğim şeyler hissetmeye başladım. Aileden olmayan biri için koruyuculuk.

Onun masumiyetini bencilce talep etmeme neden olan sahiplenme.

Bu kadının sadece bana itaat etmesini istiyorum. Her isteğimi yerine getirmek için yaşamasını istiyorum. Ona hükmetmek istiyorum.

Berbat bir durum.

Taze kokusundan derin bir nefes çekerken kollarım ona daha sıkı sarılıyor.

Lara ile tanıştığımda kesinlikle çok güzel bir kadın değildi. Ama geçtiğimiz bir buçuk ay boyunca her şey değişti. Onu tanıdıkça güzelliği ortaya çıktı.

Hiç tecrübesi yok. Geçmişte çıktığım sosyetiklere hiç benzemiyor. Ama altın gibi bir kalbi var ve iç güzelliği parlıyor. Canlandırıcı biri ve ona sahip olma isteğinin içimde büyümesine engel olamıyorum.

Masumiyeti sarhoş edici ve beni çıldırtmaya başladı.

Yavaşla biraz. Bunu düşünmen gerek.

Onu bırakıp aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, "Git kahvaltını bitir," diye mırıldandım.

Gitmesini bekledim, sonra kapıyı arkasından kapattım.

Sinirli bir şekilde iç çekerek pencereye doğru yürüyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve arka bahçenin manzarasını seyretmeden duygularımı irdelemeye başlıyorum.

Merhamet olduğunu düşündüğüm şey başka bir şeye dönüştü.

Bu onun saf kalbi ve masumiyeti.

Tanrım, içimdeki her bir zerreyi yutabilmek için onu teslimiyete zorlamak istiyorum. Lara, baskın tarafımın başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar canlanmasını sağlıyor.

Peki bunu ne için yapacaksın? Bir parmak şıklatmasıyla, ayaklarınızın dibinde diz çökmesini sağlayabilirsiniz.

Benim istediğim bu değil.

Korkudan beni memnun etmesini istemiyorum. Bu bana bir şey kazandırmaz.

Onun hevesini istiyorum.

Dokunuşlarımın altında erimesini ve kollarımda güç aramasını istiyorum.

Ve tüm bunlar zaman alacaktır.

Öncelikle hazır olması gerekiyor ve bunun ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Bu arada sabırlı olmam gerekecek ve fırsat buldukça onu teşvik edeceğim, böylece onun için mümkün olduğunca doğal hissedecek.

Yani bunu gerçekten yapıyor musun? Lara'yı mı takip ediyorsun?

Bu konuda fazla seçeneğim olmadığını düşünerek mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardım.

Kalp, kalbin istediğini ister.

Bölüm 27

Lara

Hastalandıktan ve Gabriel'le yaptığım yoğun konuşmalardan sonra işler sakinleşmiş gibi görünüyordu.

Ondan hoşlanmam için bana izin vereli bir hafta oldu ama onu pek göremedim.

Nisa her gün bana bir şeyler yapmayı öğretiyor ve öğleden sonraları ya Alya *Hanım*'la oturup örgü örüyoruz ya da bahçede yürüyüş yapıyoruz.

Artık evi olabildiğince hızlı temizlemek için acele etmiyorum, her odaya zaman ayırıyorum.

Gabriel'in odasında durup tüm yüzeylerin tozunu alıyorum. İşim bittiğinde, çamaşır sepetini alıp aşağıya götürüyorum. Sepetten odunsu tıraş losyonu yayılıyor. En üstteki gömleği tutuyorum ve yüzüme götürüp derin bir nefes alıyorum.

Çok güzel kokuyor.

Sanki hayal gücüm onu yoktan var etmiş gibi, kapıda belirdi ve beni gömleğini koklarken suçüstü yakaladı.

Tanrım, şimdi de sapık gibi görünüyorsun.

Gömleği sepete geri itiyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Gabriel yolumdan çekilmiyor ve ben onu sıkıştırırken gözlerim yüzüne kayıyor.

Parmakları kolumu sararak hızlı bir kaçış yapmamı engelliyor.

"Burada bekle." Beni bırakıp dolabına doğru yürüyor ve askıdan bir elbise gömleği çıkarıyor. Tıraş losyonunun bir kısmını kumaşa fışkırtmasını izliyorum, sonra gömleği bana getiriyor. Ağzının kenarında cehennem gibi sıcak bir gülümseme var. "En azından bu temiz."

"Ah..." Gömleği alıyorum, kumaşı göğsüme doğru kıvrıyorum. "Teşekkür ederim."

Omzunu kapı pervazına yaslıyor ve ben koridorda yürürken beni izliyor.

Bu etkileşimden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. *Değil mi?*

Odama uğrayıp gömleği yatağımın üzerine koyduktan sonra sepeti çamaşır odasına bırakıyorum ki yarın sabah ilk iş çamaşırları yıkayabileyim.

Nisa'nın akşam yemeği için her şeyi hazırlamasına yardım ederken Gabriel'in gülümsemesini görmeye devam ediyorum. Tepsileri yemek odasına taşıırken aklıma bir düşünce geliyor: Gabriel benden hoşlanıyor mu?

Kafam karıştı.

Böyle bir şey söylemedi. Hep benim duygularımdan bahsediyor.

Kaşlarımı çatarak bulaşıkları masaya boşaltıyorum. "Neden kaşlarını çatıyorsun?"

Nisa soruyor.

Hemen başımı sallıyorum. "Sebebi yok." *Alya Hanım* ve Emre *Bey* yerlerine oturmak için geldiklerinde tepsileri bir kenara bırakıyoruz.

"Gelin karşıma oturun Lara," diyor *Alya Hanım*.

Onu sorgulamadan sandalyeyi çekiyorum. Gabriel yemek odasına girip masanın başına oturduğunda, artık onun yanında oturduğumu fark ediyorum.

Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum ve tabağıma biraz koymadan önce herkesin yemeğini almasını bekliyorum.

"Örebileceğimiz yeni bir desen buldum," diyor Alya *Hanım*. "Bebek çorapları. Çok şirinler."

Gabriel az önce aldığı ısılıkla neredeyse boğuluyordu ve ben de hemen onun su bardağını yaklaştırdım.

Bir yudum alıp boğazını temizledikten sonra dikkatimi yüzünde geniş bir gülümseme olan büyükannesine çeviriyorum. "Onları örmeyi denemek için sabırsızlanıyorum."

Bana meraklı bir bakış attı. "Hiç evlenmeyi düşündün mü?"

Ha?

"*Babanne*," diye mırıldanıyor Gabriel, kelimenin içinde bir uyarı saklı.

Nisa mutfak eşyalarını yere bırakıyor. "Benim bilmediğim neler oluyor?"

Emre bir kıkırdama çıkarır.

Bu çok garip.

"Ah... hayır," diye cevaplıyorum Alya *Hanım*'ın sorusunu. Gözlerim ne olup bittiğini anlamak için masanın etrafında geziniyor.

Nisa bana sorgulayan bir bakış atıyor, ben de hiçbir fikrim olmadığını göstermek için omuz silkiyorum.

Yemeğin geri kalanında Alya *Hanım* bahçede yapmak istediği değişikliklerden bahsediyor ve ben o anki tuhaf gerilimi unutuyorum.

Nisa'nın mutfağı temizlemesine yardım ettikten sonra nihayet odama çekilebiliyorum. Hızlı bir duş alıyorum ve kurulandıktan sonra ayağa kalkıp Gabriel'in gömleğine bakıyorum.

Onu bana verdi, böylece onunla istediğimi yapabilirim.

Kumaşı üzerime geçirip düğmelerini ilikliyorum, sonra aynadaki yansımama bakıp gülümsüyorum. Aptal gibi görünüyorum, neredeyse gömleğin içinde boğuluyorum ama etrafım onun kokusuyla çevrili, bu yüzden umurumda değil.

Yatak odasına geri dönerken kolları sıvıyorum ve yorgani açarak yatağa giriyorum. Mutlu bir iç geçirdim çünkü bugün yine güzel bir gündü.

Gabriel'in odunsu tıraş losyonu etrafımda dolaşırken, düşüncelerim ona yöneliyor. Başucu lambasını kapatıyorum ve odaya karanlık çöktüğünde ona karşı olan hislerimin su yüzüne çıkmasına izin veriyorum.

Uykuya dalana kadar onu düşünmek bir alışkanlık haline geldi ve bu çok hoşuma gidiyor.

Yüzme havuzunu ve tişörtsüz ne kadar güzel göründüğünü düşünüyorum. Kaslı teninin verdiği hissi ve beni su üstünde tutarken vücudundaki gücü hatırlıyorum.

Ve kalçasından aşağı doğru inen V.

Kapım çalındığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Doğrudum ve ışığı açtım. "Evet?"

Gabriel içeri girip kapıyı arkasından kapattığında şaşıyorum. Gözleri üzerimdeki tişörte takılınca ağzının kenarından bir gülümseme geçiyor.

"Gömleğimle uyuyup uyumayacağını merak ediyordum." Yaklaşıyor ve yatağın kenarına oturuyor. "Hoşuma gitti."

Bir elimi kumaşın üzerinde gezdiriyorum, içinde uyumayı seçtiğim için üzülmediğine seviniyorum.

Gabriel bir süre bana baktıktan sonra, "Büyükanne adına özür dilerim. Bizi havuzda gördü ve şimdi hayal gücü onunla birlikte kaçıyor."

"O yanlış bir şey yapmadı."

Vücudunu bana doğru çeviriyor ve yaklaşmamı işaret ediyor. İtaat ederek yorganın altından çıkıyorum ve ondan birkaç santim uzakta diz çöküyorum.

"Daha yakına," diye mırıldanıyor. Dizlerim kalçasının yan tarafına bastırana kadar hareket ediyorum, sonra gülümsüyor. "Bu daha iyi." Gözleri yüzümde geziniyor. "Geçen hafta çok meşguldüm, bu yüzden seni kontrol edemedim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Her şeyi."

Omuz silkiyorum, onunla sohbet edebildiğim için mutluyum. "Ben iyiyim."

Gabriel başını eğiyor, gözleri bana dikiliyor. "Benim hakkımda ne hissettiğini daha fazla düşündün mü?"

Başımı sallıyorum, sonra gözlerimi indirip itiraf ediyorum:

"Senden hâlâ hoşlanıyorum." "Ne kadar?"

Bunu ona nasıl açıklarım?

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken derin bir nefes alıyorum. "Her zaman seni düşünüyorum." *Her zaman.*

A memnun gülümseme formlar üzerinde onun yüz. "Ne nazik düşüncelerin?"

Yanaklarım kızarıyor ve ellerime bakıyorum. Gabriel bir tanesini tuttu ve başparmağını elimin arkasına

Benim. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Başımı kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Havuz kenarında olanları düşünüyorum. Üzerinde tişört olmadan gerçekten iyi görünüyorsun."

Göğsünden bir kıkırdama yükseliyor. "Gördüğünüzü beğendiğinizi bilmek güzel."

"Hem de çok."

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor, sonra soruyor: "Öpüldün mü Lara?"

Başımı sallıyorum, sinirlerim midemde dönmeye başlıyor. "Seni öpmemi ister misin?"

Hiç şüphesiz. "Evet."

Başını sallıyor ama bir şey yapmıyor. Onun yerine ayağa kalkıp beni yataktan çekti. Önünde durduğumda elimi bıraktı.

"Gözlerini kapat."

Ona itaat ediyorum ve ne yaptığını merak edecek zamanım olmuyor çünkü nefesini dudaklarımda hissetmeden hemen önce elleri yüzümü çevreliyor.

Kalbim göğsümden patlıyor, midem deli gibi çırpınıyor.

Gabriel dudaklarını dudaklarımda üzerinde gezdiriyor, bir, iki kez, sonra başını kaldırıyor. Üç saniyelik bir öpücüğün ne kadar yoğun hissettirdiğine hayret ederek, gözlerinin yüzümde gezinmesini izliyorum.

Sonra kıkırdıyor, "Nefes al, Lara. Seni iyice öpmeden bayılmana izin veremem."

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum, bu beklenti beni bunaltıyor.

Başparmağı yanağımlı okşuyor, gözlerindeki ifade hem yırtıcı hem de şefkatli. Tekrar aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bu sefer ağız benimkiyle buluştuğunda, dudaklarını dudaklarımla üzerinde gezdirmekle kalmıyor. Dili ağızımın kenarını yalıyor ve sonra "Beni içeri al" diyor.

Dudaklarımı aralıyorum ve dili benimkine sertçe vurduğunda bedenimden ayrılıp bulutların üzerinde süzölüyormuşum gibi hissediyorum.

Bölüm 28

Gabriel

En saf tatlılık dilimin üzerinde patlıyor ve tüm mantıklı düşüncelerimi kaybederek Lara'yı nefes nefese kalana kadar yutuyorum.

Dilim onunkiyle oynaşüyor, okşuyor ve nefesini içime çekiyorum. Dişlerim dudaklarını şişene kadar okşuyor.

Kafam çok iyi çünkü kontrol tamamen bende.

Çok hızlı hareket edip onu olduğundan daha fazla travmatize etmeden önce kendimi yakalıyorum, öpücüğünü kesiyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyorum, kendi nefeslerim benden hızla uzaklaşıyor. "Beni çıldırtacaksın."

Lara'nın göğsü benimkine karşı yükselip alçalıyor, göğüslerinin kabarıklığı dikkatimi çekiyor ve daha da sertleşmeme neden oluyor.

Başımı kaldırarak kızarmış yüzüne, şişmiş dudaklarına ve merak dolu gözlerine bakıyorum.

Mağara adamı gibi, "İlk öpücüğün nasıldı?" diye soruyorum.

"Mükemmel."

Göğsüm gururla kabarıyor ve başparmağımla pembe yanağını okşuyorum. "Umdüğün her şey oldu mu?"

"Çok daha fazlası." Kolumu indirerek elini tutuyorum ve avucunu göğsüme bastırıyorum. "Bana dokunabilirsin."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ yıldız gibi parlıyor.

Başımı eğerek ona bakıyorum. "Masumiyetinle beni büyüledin."

Ağzı yukarı kıvrılıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bana her şeyi sorabilirsin."

"Sen de benden hoşlanıyor musun?"

"Öyle olmasaydı seniöpmezdim."

Yüz hatları rahatlamıştı. Bunun onun endişelendiği bir şey olduğunu fark etmemiştim. Belli ki kendi duygularım konusunda net değilmişim. Hiçbir zaman çok konuşan biri olmadım, daha çok izleyen biriydim.

Gözlerim yüzünü okşuyor. "Beni çok etkiledin, Lara Nowak. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama bu işin nereye varacağını görmek istiyorum."

Şaşkınlık yüzünde dalgalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi kaldırarak birkaç ipeksi saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Kural falan yok. Bu her neyse tadını çıkaralım."

"Tamam."

Bu konuyu onunla konuşmam gerektiği için "Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Bir doğum kontrol yöntemine başlamak ister misin, yoksa prezervatif mi kullanacağım?"

Yanakları alev alev yanıyor, beklemediği bu doğrudan soru yüzünden gözleri şokla doluyor.

"Aramızdaki ilişki gelişmeye devam ederse, sonunda birlikte yattığımızda seni hamile bırakmayacağımı bilmek isterim," diye açıklıyorum, ses tonum daha yumuşak.

"Sen seç," diye mırıldanıyor.

Her gün hap yutmakla uğraşmasını istemediğimden,
"Doktoru çağırayım da sana doğum kontrol implantı
versin" diyorum. Birkaç saç telini kulağının arkasına
sıkıştırıyorum. "Ama birlikte yatmadan önce birbirimizi daha
iyi tanımak ve birbirimizden zevk almak için zaman
ayıracağız." "Tamam," diye kabul etti, bu kararı verdiğim
için rahatlamıştı.

Onu.

Onun üzerinde ne tür bir güce sahip olduğumu görmek
istiyorum, "Öp beni." diyorum.

Lara ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dengesini
korumak için parmaklarını boynumun arkasına doluyor. Ona
yardım etmek için başımı eğiyorum ve o da hiç tereddüt
etmeden ağzını ağızıma bastırıyor.

Yoğun tatmin, sikimin kırılma noktasına kadar
sertleşmesine neden oldu.

Öpüşmeyi kesiyorum ve kalçalarını tutarak oturuyorum
ve onu kucağıma çekiyorum, böylece bana sarılıyor.

"Bu daha iyi," diye mırıldanıyorum açlıkla tekrar ağzını
talep etmeden önce. Dilim onunkine çarpıyor ve her şey
üzerinde tam kontrolüm olmasını seviyorum çünkü bana
meydan okuyacak bir deneyimi yok.

Lara kollarını boynuma dolayarak vücudunu benimkine
bastırıyor ve bu onu tam sikimin üstüne yerleştiriyor. Nefes
alış verişi kesiliyor ve karşı koyamayarak onun sıcaklığına
doğru itiyorum.

Soluk soluğa kaldığında nefesleri kesiliyor.

Ağzımı onunkinden çekip gözlerimi yüzüne dikiyorum ve tekrar yukarı doğru iterek tepkisini yakından izliyorum.

Gözleri kapalı kalıyor ve yüz hatlarında saf bir coşku ifadesi beliriyor.

"Seni boşaltmamı ister misin Lara?"

Doğrudan sorduğum soru gözlerini açtı. Utançtan yüz hatlarının gerildiğini görüyorum ve buna bir son vermesini bekliyorum.

"Evet."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken baskın tarafım "Gömleğin düğmelerini aç" diye emrediyor.

Titreyen parmaklarıyla bir düğmeyi açıp diğerini kapatıyor. İşini bitirdiği anda, göğüslerini görebilmek için kumaşı yana doğru itiyorum.

Onun bana itaat etmesi beni tatmin ediyor. Ödül olarak başımı eğiyorum ve dilimi zaten çakıllı olan meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Vücudu sarsılıyor ve onu ağzıma aldığımda, kendini hevesle bana sunarak sırtını dikleştiriyor.

Mükemmellik.

İniltisini duymak isteyerek elimi karnından aşağı kaydırıyorum ve külotunun kumaşını hareket ettirerek parmaklarım yumuşak buklelerinin üzerinde geziniyor. Onun kaygan sıcaklığını buluyorum ve parmağımı girişinin etrafında döndürüyorum.

Göğsünü ağzımdan kurtararak orta parmağımı yavaşça içine sokarken Lara'ya bakıyorum. Dudakları bir solukta ayrılıyor ve kalçaları yanlarıma doğru sıkışıyor.

"İyi mi?" Onu incitmediğimden emin olmak için soruyorum.

Çabucak başını sallıyor.
"Dokun bana Lara," diye
emrediyorum. "Nereye?"
"Nereye istersen."

Ben parmağımı yavaşça daracık deliğine sokup çıkarırken
o ellerini omuzlarıma kaldırıyor.

Bu gece onun içine sığmamın imkanı yok. Onu kötü bir
şekilde incitmeden olmaz.

Kendi yanan ihtiyacım yerine Lara'nınkine
odaklanıyorum. Başparmağımla klitorisine masaj yapıyorum,
ta ki nefesleri dudaklarında kısa patlamalardan başka bir
şey olmayana kadar.

Gözlerini dolduran zevki gördüğümde elimi çekiyorum ve
"Kendini bana sür" diyorum.

Kalçalarını döndürmek için mücadele ederken
deneyimsizliği ortaya çıkıyor. Yatağa geri uzandım ve
külotunu yoldan iterek, horozumun ana hatlarında yukarı ve
aşağı hareket etmesine yardım ettim.

"İşte böyle," diye övüyorum onu. "Daha sert, bebeğim."

Ellerini göğsüme koyuyor, parmakları gömleğimin
kumaşını kazıyor, sonra nihayet ritmini buluyor.
Taşaklarımda zevk birikiyor ve ellerim kalçalarını daha sıkı
kavriyor.

"Benim için gel, Lara. Bırak ilk orgazmını ben yaşayayım."

Vücudu kasılmaya başlar, yüz hatları gerilirken gözleri
kapanır, ağzı sessiz bir 'O' ile açılır.

Etrafında gevşekçe sallanan gömleğimin görüntüsünü
içiyorum, göğüsleri sergileniyor. Külotu kenara itildiğinde,
sert uzunluğumun üzerinde ovuştururken şişmiş klitorisini
görebiliyorum.

Onu görünce e ofmanımın içinde patladım. Bir şekilde do rulmayı ba ardım. Elimi aramıza sokuyorum ve parma ımı onun sıkan sıcaklığının içine sokuyorum, orgazmını uzatmak için hızlı hareket ediyorum.

Lara bir iniltiyle yüzünü boynuma gömüyor.

Diğer kolumu ona doluyorum, tüm dikkatimi ona verirken kendi zevkimi unutuyorum.

Ancak parma ımı sıkmayı bıraktı ında hareketsiz kalıyorum, odadaki tek ses acele nefeslerimiz.

  imde yoğun bir tatmin duygusu dalgalanıyor. Elimi kurtarıyorum ve saçlarından tutarak yüzünü görebilmek için boynumdan çekiyorum.

Gözlerinde ya lar parlıyor, çenesi titriyor. Yüzünde çok fazla duygu var, hiç  u anki kadar canlı g r nmemi ti.

"Seni incittim mi?"

Hemen ba ını sallar.

"Neden a lamak istiyormu  gibi görünüyorsun?"

Başını e emiyor, bakışlarını benden kaçırıyor ve her ne hissediyorsa sertçe yutkunuyor.

"Lara." Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Hiçbir  ey." Sesi bir dünya kırılганlık taşıyor, sonra teslim oluyor ve itiraf ediyor, " ok fazla duygu var."

" yi olanlar mı?"

Başını sallıyor, tekrar zorlukla yutkunuyor.

O sadece duygusal.

"Ağlaman sorun değil," diye cesaretlendiriyorum onu, belki faydası olur diye.

Başını tekrar sallıyor ve hissettiği her şeyi dizginleyişini izliyorum.

Bundan hiç hoşlanmıyorum ve içine atmasından nefret ediyorum. Hayal kırıklığı göğsüme doğru kayıyor, ama bu anı onun için mahvetmek istemediğimden sessiz kalıyorum.

Üstünü örtmek için gömleğe uzandığında başımı sallıyorum. "Sakin buna cüret etme."

Gözlerini benimkilere dikti. "Şimdi ne olacak?"

"Konuşuruz." Saçlarını bırakıyorum ve elimi yüzüne götürüyorum. Yanağını kavrayarak, "İlk orgazmın nasıldı?" diye soruyorum.

Bir süre düşündükten sonra "Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum" diye cevap veriyor.

"Dene."

Nefes alışını, göğüslerinin inip kalkışını izliyorum. Elimi indirip parmak uçlarımı çakıllı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum.

"İçimde bir şey patlamış gibi hissettim."

Ona dokunmaya devam ederken ağzımın kenarı kalkıyor, tüylerimin diken diken olmasını seviyorum. "Ve?"

"Çok yoğundu."

Bir kahkaha attım. "Beklediğin gibi mi?"

Parmaklarım kurşunlardan birinin bıraktığı yara izinin üzerinde geziniyor ve pişmanlık göğsüme damlıyor.

Neredeyse bir meleği öldürüyordum.

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum."

Kaşlarım kalktı. "Kendini orgazm etmedin mi?"

Biraz mahcup görünerek başını sallar.

Dudaklarım memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tüm ilklerin bana ait olacak." Ellerimi boynunun yanlarına doğru kaldırarak onu daha yakına çekiyorum. "Ne zaman orgazm olmak istersen bana gel. Sana sadece ben dokunabilirim. Anladın mı?"

"Evet."

"Evet, kim?"

Gözlerinde bir dünya mutlulukla, "Evet, Gabriel," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum, yoğun sahiplenme duygusu varlığımın her köşesini dolduruyor.

Ruhuma lanet olsun, ama bu meleği kendim için alıyorum. "Sen bana aitsin, Lara."

Bölüm 29

Lara

Gabriel'in bana ona ait olduğumu söylediğini duyduğumda, ruhumun derinliklerinde bir şeyler açığa çıkıyor. Duygularımı kanatlandırıyor, onları inanılmaz derecede yükseğe çıkarıyor.

O benim patronum ve tehlikeli bir adam. Yine de bu ona ait olmak istememe engel değil.

Tymon'ın yaptığı gibi canımı yakmak yerine, Gabriel bana zevk verdi. Bu şimdiye kadar yaşadığım en tatlı işkence.

Beni orgazm ettiğinde ve vücudum tüm zevkten uyuştığında, ağlamak istedim. O kadar yoğundu ki tüm duyularımın kontrolünü kaybettim.

Onu sadece görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Koklayabiliyordum.

Sadece Gabriel vardı ve sanki cennete dokunuyormuşum gibi hissediyordum.

Bana bakarken gözlerini huşu dolduruyor gibi görünüyor. "Seni ödülüm olarak alıyorum."

"Ne için?"

"Bu gece bekaretini talep etmeyeceğim." Merakımdan, "Neden yapmadın?" diye sordum.

Ağzının kenarından bir sırıtma geçiyor. "Beni alamayacaksın. Çok acıtacak."

Eşofmanının üzerinde, erkekliğinin üzerindeki ıslak lekeye bakıyorum. "En azından hoşuna gitti mi?"

"Hem de çok." Sesinde alaycı bir ton var, "Kanıtı görebilirsiniz."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Bu beni mutlu ediyor." "Beni memnun etmeyi seviyorsun," diyor.

Gözlerimi onunkilere diktim. "Evet." *Bunun için yaşıyorum.* Elleri aşağıya, köprücük kemiklerimin üzerinden göğüslerimi kavrayana kadar iniyor. "Çok güzelsin *Ödülüm.*"

Bunu bana daha önce kimse söylememişt i ve Gabriel'den bu sözleri duymak bana bunun gerçekten doğru olabileceğini düşündürüyor.

Belki de düşündüğüm kadar sade görünmüyordumdur.

Merakla, "Bu kelime ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Benim ödülüm." Avuç içleri karnımda bir sıkışma hissedene kadar bana masaj yapıyor. Gözleri gözlerime kilitlenmişken, altımda sertleştiğini hissediyorum, sonra beni uyarıyor, "Şimdi gitmezsem, kontrolü kaybedeceğim."

Dokunuşuna doğru eğiliyorum, ama ellerini kalçalarım a indiriyor, beni kaldırıyor ve yanına oturtuyor. Ayağa kalkıp önümde duruyor ve gömleğimin düğmelerini ilikliyor.

İşi bitince yatağa doğru başını sallıyor. "Atla."

Yorganın altına giriyorum, gözlerim ondan hiç ayrılmıyor.

Gabriel bir elini başımın yanına koyuyor ve eğilerek dudaklarım a şefkatli bir öpücük konduruyor. Ayak parmaklarım a kadar hissediyorum.

Doğrulup mırıldanıyor: "Fikrimi değiştirip seni becermeden önce uyu."

Göz kırpıyorum, ilgimi çekiyor çünkü onun müstehcen sözlerini ateşli buluyorum.

Onunla ilgili her şeyi seksi buluyorum.

Kapıyı çekerek yatak odamdan çıkışını izliyorum ve sonra düşüncelerimle ve keşfettiğim tüm yeni duygularla baş başa kalıyorum.

Gabriel ve benim aramda böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Biz dünyalar kadar farklıyız. O Türk mafyasının başı, güçlü bir adam ve ben sadece bir hizmetçiyim.

Bu gece kendimi hizmetçi gibi hissetmediğim kesin.

Ona olan tutkum kontrolden çıkmaya başlamış olabilir ama duygularıma karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim. İlişkiler hakkında fazla bilgim yok ama iki kişi gerektiğini biliyorum.

Ve bu gece, Gabriel bana arzuladığı bir kadınmışım gibi davrandı. Bana sanki onun için gerçekten güzelmişim gibi baktı. Sanki bana doyamıyormuş gibi beni öptü.

Orgazm oldu.

Tanrım, onun sertliğini üzerimde hissetmek inanılmazdı. Yeterince hızlı hareket edemiyordum ve onu içime almak için içimde ağrıyan bir özlem vardı.

Her şeyin ne kadar harika hissettirdiğinin tadını çıkararak tavana bakıyorum. Beni öptüğünde, tamamen onun tarafından emildim. Bana dokunduğunda, vücudum eridi.

Başka bir insanla böylesine yoğun bir bağı paylaşmak beni huşu ile dolduruyor.

Ben ona aidim.

Yüzümde geniş bir gülümsemeye yan dönüyorum ve ışığı kapatıyorum. Yastığıma sarılıyorum, mutluluktan kahkaha atacak gibi hissedene kadar her dokunuşu yeniden yaşıyorum.

Gabriel Demir'e aitim.

Alya *Hanım*'ın doğum günü partisine katılacakların listesinin bir sayfayı doldurana kadar uzamasını izliyorum.

Bu çok fazla insan demek.

"Sanırım herkes bu kadar," diye mırıldanıyor isimleri okurken. "Gabriel'in anne tarafından ailesi yarından sonraki gün gelecek. Misafir odalarının hazır olduğundan emin olmalıyız."

"Tamam."

"Ne kadar kalacaklar?" Nisa sözlerine sinirlenerek soruyor.

Alya *Hanım* bir iç çeker. "Bir hafta. En azından onlardan ne kadar nefret ettiğinizi gizlemeye çalışamaz mısınız?"

"Hiçbir şey için söz veremem. Sanki onlar kralmış da ben köylüden başka bir şey değilmişim gibi bana emir vermeye başladıkları an, bir hanımefendi olduğumu unutup onları tokatlayabilirim."

İhtiyatlı bir şekilde, "İyi insanlara benzemiyorlar," diyorum. "Öyle değiller," diye homurdanıyor Nisa. "Sen sadece benimle kal. buradalar."

"Evet," diye onaylıyor Alya *Hanım*. "Bırakalım onlarla Nisa ilgilensin."

Başımı sallayıp "Hangi misafir odalarını hazırlayalım?" diye soruyorum.

Ben daha cevabımı alamadan Gabriel oturma odasına giriyor. "*Selam*," diye mırıldanıyor.

Onu gördüğümde kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve dün gece ne yaptığımızı hatırladığımda yanaklarım kızarıyor.

"Kahvaltıyı kaçırmak zorundayım," diyor bize. "Emre çoktan işe gitti." Büyükannesinin şakağına bir öpücük kondurduktan sonra dikkatini bana çeviriyor. "Bana bir dakika izin ver Lara."

Sandalyeden kalkıyorum ve onu çalışma odasına kadar takip ederken kelekleri kontrol altına almak için elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve gözlerinin yüzümde gezinmesine izin veriyor. "Dün gecedен sonra nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyorum. "İyi uyudun mu?"

Bana bir adım daha yaklaşırken başını sallıyor. "Senin düşüncelerin beni uyanık tuttu."

Gülümsemem genişliyor. "Ben de."

Gabriel bir kolunu belime doluyor ve ağzı ağzıma değene kadar başını yavaşça eğiyor. Dün geceki gibi değil ama yine de vücudumda karıncalanmalar yaratıyor.

Bu beni özel hissettiriyor.

Başını kaldırdığında gözleri yüzümü okşuyor. "Doktor sana implantı vermek için burada. Hazır mısın?"

Endişeli hissetsem de başımı sallıyorum.

Gabriel, "Burada bekle," diye talimat verir. Ofisten çıkar ve birkaç dakika sonra yaşlı adamla birlikte geri döner. "Dr. Bayram'ı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gülümseyemeyecek kadar gerginim.

Gabriel doktorun işe koyulmasını işaret ediyor. Pencereye doğru bakıyorum ve doktorun yaklaştığını duyuyorum.

Gabriel gelip sağımda duruyor ve bana cesaret verici bir gülümseme vererek elimi tutuyor.

Birden sanki iğne oluyormuşum gibi bir batma hissediyorum ama bu his geçiyor. Sol koluma bakıyorum, sonra doktor "Bitti" diyor.

Gabriel doktora, "Teşekkür ederim," diye mırıldanır. "Gidebilirsiniz."

Gabriel beni kucağına çekerken Dr. Bayram ofisten çıkıyor. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bir şey değil."

"İşe gitmem gerekiyor," diyor geri çekilirken.

"Umarım iyi bir gün geçirirsin."

"Sanmam," diye mırıldanıyor benden uzaklaşıp kapıyı açarken. "Doğum günü partisine kadar meşgul olacağım. Beni göremezsen endişelenmeni istemem."

"Tamam." Paylaştığımız özel geceden sonra bana güven vermesini seviyorum ve bu kalbimin sevgiyle genişlemesine neden oluyor.

Bana yürümemi işaret ediyor ve birlikte ofisten çıkıyoruz. Merdivenlerin başında, ön kapıya doğru inmeden önce parmakları benimkilere değiyor.

Ayağa kalkıp Gabriel'in ardından bakıyorum, aramızdaki şeylerin ne kadar değiştiğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum.

Oturma odasına dönüp yerime oturduğumda Nisa, "Gabriel seni ne için görmek istedi?" diye sordu.

Oh, kahretsin.

Hızlıca düşünüp yalan söyledim, "Geçmişimle ilgili soruları vardı."

Alya *Hanım* başını sallıyor. "Mazur'un kaçmasından nefret ediyorum."

"*Allah Allah*. Biz senin doğum günü partini planlarken o adamdan bahsetmeyeceğiz," diye haykırıyor Nisa.

Alya *Hanım* konuk listesini tekrar eline alır. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?"

"Aile için hangi odaları hazırlamalıyız?" Ona hatırlatıyorum.

"Doğu kanadının birinci katındaki üç kişi. Böylece sana ve Nisa'ya yakın olmazlar ve ben de onlara göz kulak olabilirim."

Başımı sallayarak, "Bugün her şeyi hazırlayacağım" dedim.

Yapacak çok işimiz olduğu için yollarımızı ayırdık. Ben çarşafı değiştirip odaları havalandırırken, Nisa mutfakta fırtınalar koparıyor.

Bu katıldığım ilk doğum günü partisi olacak ve Alya *Hanım* için bir hediyem olmadığını düşünerek dişlerim alt dudağımda endişeleniyor.

Gabriel istediğim gibi gelip gidebileceğimi söyledi ama yine de ondan izin almam gerektiğini hissediyorum.

Belki ben uyumadan önce evde olur, o zaman ona sorarım.

Bölüm 30

Gabriel

Emre ve ben, sevkiyattan önce tüm silah sevkiyatlarını kontrol etmekle meşguldük.

Normalde bunu adamlarıma yaptırırdım, ancak sevkiyatlar yüksek değerli müşteriler için olduğundan, bir şeylerin yanlış gitmesi riskini almak istemedim.

Alıcılarıma siparişlerinin yolda olduğunu bildirmek için oturduğum anda telefonum titriyor.

Bilinmeyen bir numaradan bir mesaj var. Açıp metni okudum.

Sabırım tükeniyor.

"Sabrını sikeyim," diye mırıldanıyorum, anında agresifleşiyorum.

Cevap vermediğimde, aynı numaradan bir arama geliyor. Cevap veriyorum ama sessiz kalıyorum.

"Piç kurusu. Orada mısın?" Mazur havlıyor.

"Ses tonuna dikkat et," diye uyarıyorum onu, sözlerimi zalim bir ölüm vaadiyle süslüyorum.

"Kız için ne istiyorsun?"

"Lanet olası kalbin avucumun içinde," diye homurdanıyorum, keşke adam karşımda olsaydı da onu boğabilseydim.

"Ben sana ne yaptım ki? İş söz konusu olduğunda yollarımız hiç kesişmedi."

"İkimizin de sırları var, yaşlı adam. Önce sen başla. Lara'yı neden istiyorsun?" Sorusuna karşılık veriyorum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez. Bana ait olanı aldın ve onu geri istiyorum."

İçimde yoğun bir öfke alevleniyor ve ayağa kalkarken sesim sahip olduğum tüm güçle doluyor. "Lara senin malın değil. Onu sahiplendim. Ona dokunursan, yemin ederim derini yüzer ve sana yediririm."

"Ona sahip çıkmaya hakkın yok!" diye bağılıyor kulağıma.

Derin bir nefes alıyorum, sesim son derece sakin, "Bana diz çökerek yalvardı. Hayatını bağışladım ve bu bana her türlü hakkı verdi. O artık *benim*. Bir daha arama. Yüz yüze görüşene kadar sana söyleyecek bir şeyim yok."

Aramayı sonlandırıyorum ve lanet telefonu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Göğsümde biriken öfkenin bir kısmını boşaltma ihtiyacı duyarak yumruğumu masaya vuruyorum ve masanın üzerindeki her şey takırıyor.

"Siktiğimin piçi."

"Kim?" Emre kapı aralığında belirirken soruyor.

"Mazur."

"Onunla yine mi konuştun?" Kuzenim içeri girdi ve telefonumu aldı. "Ne dedi?"

"Aynısı. Şerefsiz Lara'yı istiyor."

Emre oturur ve cihazı masanın üzerine koyar. "Onu saklandığı yerden çıkarmak için mükemmel bir yem."

Mantıksız öfke damarlarımda yeniden alevleniyor ve kendimi sakinleştiremeden bağııyorum, "O benim! O benim!

onu benden almaya alışıyor."

O kadar zgnm ki, vücudum titriyor.

Az önce kuzenime itiraf ettiğim şeyi fark etmem bir anımı alıyor. Sinirli bir elimi saçlarımın arasından geçirerek Emre'ye sırtımı dönüyor ve pencereden dışarı bakıyorum.

fkem göğsümde kaynayana kadar derin nefesler alıyorum.

"O senin mi?" Emre soruyor, sesi ihtiyatla dolu. "Ne zaman oldu bu?"

Başımı sallayarak mırıldandım, "Son iki hafta. Bunun olacağını tahmin bile edemezdim."

"Onu önemsiyor musun?"

"Bir şeyler hissediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Az önce tanık olduğum güçlü tepkiden kesinlikle *bir şey çıktı*," diye mırıldanıyor.

Lara'ya olan hislerimi hafife almışım.

Hay sikeyim.

şimdiye kadar her şey ona sahip olmak, onu irademe boyun eğdirmekle ilgiliydi.

"Lara hakkında konuşmaktan bıktım," diye ıkışıyorum. Masamın arkasına oturup telefonu elime alıyorum ve ekran kilidini açıyorum. En azından kırılmamıştı. "Bundan kimseye bahsetme," diye uyarıyorum Emre'yi.

"Dudaklarım mühürlü."

"Bu numarayı not al ve Elif'e baktır," diye emrediyorum, ekranı Emre'ye geçiriyorum ki görebilsin.

İşi bittiğinde Petro Ramirez'in numarasını geçiriyorum. "*Hola*," diye cevap veriyor Meksikalı.

"Ben Gabriel. Sevkiyatınız gönderildi," diye bilgilendiriyorum onu.

"Güzel. Paranın geri kalanını sınırı geçer geçmez transfer edeceğim."

"Emre sizi bilgilendirmeye devam edecek."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz, sonra Emre'ye "Takip cihazlarının aktif olup olmadığını kontrol ettin mi?" diye soruyorum.

"*Evet.*" Telefonunu çıkarıp bana şehrin içinde güneye doğru yavaşça ilerleyen noktaların olduğu haritayı gösterdi.

Diğer telefon görüşmelerini yapıyorum ve ancak o zaman kulübün yasadışı kumar bölümünü kontrol edecek zamanım oluyor. O günkü işimi bitirdiğimde saat gece ikiyi geçmişti.

Yorgunluktan ölmek üzereyken Mirac'a eve gitmeye hazır olduğumu işaret ediyorum. Yol boyunca başımı koltuğa yaslıyor, iş için tekrar uyanmadan önce üç saat uyuyacağımı hesaplıyorum.

Mirac cipi evin önünde durduruyor ve ben kapıyı iterek açarken bir iç çekiyorum. Ön kapıdan içeri adım attıktan sonra ceketimi omuzlarımdan çıkardım.

Tam merdivenlere ulaştığımda, solumdaki gölgelerde bir hareket oluyor, sonra Lara ortaya çıkıyor.

"Neden uyanıksın?" Baş etmek zorunda kaldığım onca şey yüzünden sesim hâlâ gergin, soruyorum.

"Sana bir soru sormam gerekiyor."

Yavaşça nefes veriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Ne?" "Alya *Hanım*'a hediye almak için şehre inebilir miyim?" "Evet, Murat'ı da yanına al yeter."

Sert ses tonum karşısında sinmek yerine bir adım daha yaklaşıyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Sen iyi misin?"

"Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu." "Umarım iyi uyursun."

Yumuşak sesi bedenimdeki gerginliğin bir kısmını alıp götürüyor ve bir anda ona yaklaşıp alnına bir öpücük konduruyorum. "Özür dilerim *Ödülüm*. İşyerinde işler sakinleştiğinde daha iyi bir ruh halinde olacağım."

"Anlıyorum."

Yatak odasına dönmesi için elimle işaret ediyorum. "Biraz uyu."

Koridorda gözden kaybolana kadar onu izliyorum, sonra duş almak için yatak odama çıkıyorum.

Ancak yorganın altına girip başımı yastığa koyduğumda Lara'nın evden ayrılması konusunda endişeleniyorum. Başına bir şey gelmemesi için Murat'ın korumasına fazladan adam vereceğim.

Bölüm 31

Lara

Sabah üçte yatmış olmama rağmen, misafirler gelmeden önce bugün yapacak çok şey olduğunu bilerek altıda uyanıyorum.

Yorganın altına uzanıyorum ve başımı çevirdiğimde Gabriel'in koltukta oturduğunu, işe gitmek için çoktan giyinmiş olduğunu görüyorum.

Üç parçalı, gece mavisi takım elbisesi içinde yürek parçalayıcı derecede çekici görünüyor.

Çabucak doğruldum. "Hiç uyudun mu?"

Yatağımdaki saçlarım ve sabah nefesim konusunda kendimi mahcup hissedene kadar bana bakıyor. Sonunda ayağa kalkarken başını sallıyor. "Bugün sana eşlik etmeleri için ekstra muhafızlar ayarlayacağım. Söyledikleri her şeyi yap ve her zaman tetikte ol. Alışveriş gezisini mümkün olduğunca çabuk yapmaya çalış."

"Tamam."

Yatağın yanına geliyor ve elini bana doğru uzatarak yanağımlı okşuyor. Gözleri endişeyle bana bakarken dokunuşu şefkatli.

"Gitmek zorunda değilim," diye mırıldanıyorum, onun stresini arttırmak istemiyorum.

Başparmağı tenimi okşuyor. "Bir mahkûm gibi yaşamamı istemiyorum. Yirmi iki yıldır buna sahipsın ve ben bunu daha da arttırmayacağım." Üzerime eğildiğinde, hemen elimi tutuyorum.

Nefes al. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra geri çekiliyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Bunu nasıl yaptın Lara?"

Elimi kaldırıp onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ne yapacağım?" "Beni nasıl büyüledin?"

Keşke bilseydim çünkü o zaman yapmaya devam ederdim.

"Bilmiyorum ama bunu yaptığım için mutluyum" derken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı gidiyor ve başımın üstüne bir öpücük kondurmak için tekrar öne eğiliyor. "İyi günler, Ödülüm."

Bana ödülüm demesini seviyorum. Kalbimi eritiyor.

"Sen de."

Yataktan kalkıp güne hazırlanmadan önce Gabriel'in odadan çıkışını izliyorum.

Siyah kot pantolon ve krem rengi ipek bir bluz giydim ve kıyafetime uygun olarak siyah babetler giydim.

Yatak odamın kapısını açtığımda Murat duvara yaslanmış beni bekliyor. Bir kaşını kaldırıp bana bakıyor. "Duyduğuma göre bugün alışverişe gidiyormuşuz?"

Başımı sallıyorum, ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Çabuk olacak. Söz veriyorum."

Benimle mutfığa kadar yürüdükten sonra "Ne zaman gitmek istersin?" diye sordu.

"Kahvaltıdan sonra mı?"

"Ben adamları hazırlayayım."

Murat gidince bizi izleyen Nisa, "Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor.

"Alya *Hanıma* bir hediye almak istediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Gabriel izin verdi."

"Bunu ne zaman yaptı? Adam eve gelmedi."

Ne diyeceğimi şaşıırıyorum ve yalan söylemeye devam etmek istemediğim için "Bu sabah" diye mırıldanıyorum.

Yüz hatlarında şaşkınlık dalgalanıyor. "Evde miydi?"

"Yine de hiç uyumadı," diye endişemi dile getiriyorum.

"Gerçekten çok çalışıyor."

Bütün gün oturup insanlara zarar verirken ve öldürürken emir yağdıran Tymon'un aksine.

Aklıma geldiği anda bu anıyı bir kenara itip işe koyuluyorum. Tymon'ı ve bana yaptıklarını düşünmemek için bilinçli bir çaba sarf ediyordum.

Geçmişimi değiştiremem ama bu her zaman onu düşünmem ve geleceğimi karartmasına izin vermem gerektiği anlamına gelmez.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Murat benimle birlikte kullanacağımız cipe doğru yürüyor. Bizi bekleyen dokuz adamı görünce şaşıırıyorum.

Bir ya da iki koruma bekliyordum, koca bir kalabalık değil. "Bu kadar çok muhafız mı?"

Nefes nefese kaldım.

"Gabriel *Bey* sadece güvende olduğunuzdan emin olmak istiyor. Orada olduklarını bile anlamayacaksınız," diye bilgi veriyor Murat.

On muhafız. Gerçekten değerli olduğunu düşündüğünüz bir şeyi korumak için sadece çok fazla sayıda muhafızınız var.

Farkına varmanın göğsümde uyandırdığı duyguyla sertçe yutkunarak cipin arkasına tırmanıyorum. Mülkten dört

araçlık bir maiyetle ayrılıyor, bu da bana önemli biri olduğumu hissettiriyor.

Murat dikiz aynasına bakar. "Alya *Hanım*'a ne almak istiyorsunuz?"

"Oturma odasında çiçek bulundurabilmesi için bir vazo mu?" Başını sallıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Diğer muhafız Daniel sessizliğini koruyor ama sürekli etrafımızda bir tehdit olup olmadığını araştırıyor ve bu beni tedirgin ediyor.

Murat arabayı alışveriş merkezinin girişine yakın bir yere park ediyor ve ben araçtan inip binaya öyle hızlı giriyorum ki nefes nefese kalıyorum.

Yanımda Murat, önümde Daniel ve etrafımıza yayılmış diğer korumalarla birlikte banka bakiyemi kontrol edebilmek için en yakın ATM'ye doğru yürüyorum.

Üzerinde bilgilerin yazılı olduğu küçük kâğıdı aldığımda kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu doğru olamaz."

"Ne?" Murat yaklaşarak soruyor.

Ona kâğıt parçasını gösterdim. "Çok fazla para var."

"Kartınızı tekrar takın."

Dediğini yapıyorum ve bir düğmeye daha basarak makinenin başka bir kâğıt üretmesini izliyorum. Kâğıda bakarken Murat bana işlemleri gösteriyor. "Bak, burada Demir Grup Int'ten gelen transfer var."

Gözlerim açıldı. "Bütün bu parayı bana Gabriel mi verdi?"

"Evet." Murat bana fişi uzatıyor, sonra belimi dürtüyor. "Hadi hareket edelim. Bir yerde çok uzun süre kalamayız."

Gabriel'in bana yirmi bin dolar vermesinin şaşkınlığı içinde, Murat beni bir arabaya çekene kadar şaşkın şaşkın yürüyorum.

mağaza.

"Peki ya bu vazo?" diye soruyor.

Dikkatimi, mozaik desenleri on köşeli bir yıldız oluşturan güzel lacivert, turkuaz ve kırmızı vazoya odaklıyorum.

"Bence Alya *Hanım* bunu beğenecek. Değil mi?"

"Kesinlikle. Maviyi çok sever," diye katılıyor Murat.

Bir mağaza görevlisini yanına çağırıyor ve vazonun paketlenmesini istiyor. Satın aldığım ürünün ücretini ödemek için kasada durduğumda, Gabriel'e benim için yaptığı her şeye teşekkür etmek için bir hediye almak istediğimi düşünerek etraftaki tüm güzel eşyalara bakıyorum.

Murat'a bakarak, "Sence Gabriel ne ister?" diye soruyorum.

Bir kıkırdama çıkarır. "Burada bir şey yok." "Kravat mı?"

Başını sallıyor. "Nisa'dan bunlardan bolca alıyor *Hanim* ve Alya *Hanim*."

Vazonun parasını ödedikten sonra Murat çantayı taşıyor ve Gabriel'in hoşuna gidebilecek bir şeyler bulmak için mağaza mağaza dolaşıyoruz.

Bir butiğin önünden geçerken vitrindeki bir elbise gözüme çarpıyor. Parıldayan gümüş elbiseye hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. Düşük yakalı elbisenin kumaşının ön kısmı yumuşak bir şekilde katlanmış. Arkası açıkta ve tam popomun üzerinde duruyor.

Keşke böyle bir şey giyebilsem ama sırtımdaki yaralar yüzünden buna cesaret edemiyorum.

"Beğendin mi?" Murat soruyor.

Başımı salladım. "Ama asla böyle bir şey giymeyeceğim. Yine de çok güzel."

Aramaya devam ederken, sonunda erkeklere hitap ediyormuş gibi görünen bir mağaza buluyorum. Kaçındığım puro kutuları var.

Bir vitrinin önünde duruyorum. Ahşap kutular içinde birbirinden güzel kalemler var. Bir tanesi dikkatimi çekiyor ve tezgâhın arkasındaki adama "Altın dolma kalemi görebilir miyim?" diye soruyorum.

Dikdörtgen kutuyu vitrinin üstüne yerleştiriyor ve ben de kalemin ortasındaki minik saat mekanizmalarına bakıyorum.

"Bu hoşuna giderdi," diye katılıyor Murat.

Fiyat etiketine bakıyorum ve neredeyse küçük dilimi yutacağım.

Vay anasını.

Murat'ın telefonu çalıyor, o cevap verirken ben dolmakaleme bakıyorum.

Beş bin dört yüz doksan dokuz dolar.

Bu çok para. Dişlerim alt dudağımda endişeleniyor.

Hesabımdaki para Gabriel'den geldi, bu yüzden onun için harcamak kötü bir şey olmaz. Değil mi?

Murat'a bakıyorum, ciddi bir telefon görüşmesi yapıyor gibi görünüyor, o yüzden tavsiyesini soramıyorum.

Kaleme tekrar bakıyorum ve Gabriel'e gerçekten bir şey vermek istediğim için onu almaya karar veriyorum. "Ben alırım," diyorum adama.

Mağaza görevlisinin kalemin içinde geldiği güzel ahşap kutuyu kapatmasını izlerken midem deli gibi dönmeye başlıyor. Ödeme yapmam gerektiğinde ellerim titriyor.

Gabriel için.

Murat tekrar yanıma geldiğinde kartı okutup şifremi giriyorum. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Kasiyerden paketi dikkatle alırken, onu hayatım pahasına korumaya hazır bir şekilde göğsüme bastırıyorum.

Çabucak başımı salladım. "Evet, acele edelim."

Böylece hediyeği Gabriel'e verene kadar yatağımın altında güvenle saklayabilirim.

Bölüm 32

Gabriel

Lara için endişelendiğimden işime odaklanamıyorum.

Murat mesajıma cevap vermeyince, iyi olup olmadıklarını sormak için numarasını tuşluyorum.

İki kez çaldıktan sonra hemen cevap veriyor,

"Evet?" "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Önümüzdeki on dakika içinde eve dönüyor olmalıyız."

"Lara büyükannem için bir hediye buldu mu?" Aşağıdaki sokağa bakan pencerenin önünde duruyorum.

"Evet, bir vazo buldu." Duraklıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Lara banka bakiyesini gördüğünde şok oldu. Bunun bir hata olduğunu düşünüyor."

"Ona endişelenmemesini söyle. Zaten bir hediye bulduysa neden hala alışveriş merkezindesiniz?"

Murat duraksıyor, sonra "Lara... ah... bir elbiseye bakıyor" diyor.

"Ne tür bir elbise?"

"Pırıltılı bir tane... Kahretsin, bilmiyorum. Kadın kıyafetleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Davetlerde giydikleri türden," diye saçmalıyor, sesi rahatsız edici geliyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Onun için al," diye emrediyorum.

"Ne?" diye karşı çıkıyor.

"Lara için şu lanet elbiseyi getir."

"Ama Gabriel *Bey*... böyle bir şey giymeyeceğini söyledi."

Onunla tartışacağından korktuğunu düşünerek, "Onu eve bıraktıktan sonra geri dön ve lanet olası elbiseyi al" diyorum.

"Bedenini bilmiyorum."

"O bir dört," diye bilgilendirdim onu. "Bunu görmediğinden emin ol ve odama koy."

"*Evet*." İcini çekti. "Elbiseyi getireyim."

Görüşmeyi sonlandırıp kol saatime bakıyorum. Saat 10'a kadar evde olmalı. Rahat bir nefes alarak Emre'yi bulmak için ofisten çıkıyorum.

Monitörlerin arkasında oturmuş, Elif'le birlikte verileri kontrol ediyor. "Herhangi bir güncelleme var mı?" diye soruyorum.

Elif bana heyecanlı bir bakış attı. "New York'ta görülmüş." Mazur ve koruması Dudek'in bir otelden çıkarken çekilmiş görüntülerini getiriyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyorum yaklaşırken. Yaşlı adama bakıyorum, son nefesini ondan alma ihtiyacı göğsümde yükseliyor. "Onu kaybetme."

"*Evet*," diyor Elif. "Kaybetmediğimizden emin olmak için onu takip edecek birini bulacağım."

Saldırıp onu tamamen ortadan kaldırmak için büyükannemin doğum gününü beklemem gerekiyor.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Emre sorar.

"Adamlara hazır olmalarını söyle. Partiden sonraki gün bu işi bitiriyoruz."

Vengeance'daki işlerin çoğunun bitmesiyle Emre'yle birlikte Retribution'a gidiyoruz ve orada kulübü yenilemekle meşguller. Ana binanın üzerine başka bir kumar bölümü ve ofisler yapabileceğim ekstra bir alan inşa ettiriyorum.

Bunu tüm kulüplerle birlikte yapıyorum, böylece tüm işlerimi Vengeance'dan yapmak zorunda kalmıyorum ve rutinlerimizi değiştirebiliyoruz. Şu anda düşmanın bize karşı bir saldırı planlamasını çok kolaylaştırıyoruz. En azından beş kulüp arasında gidip gelirsek, hangisinde olacağımızdan asla emin olamazlar.

Emre ve ben günü kat planlarını gözden geçirerek ve sipariş ettiğimiz her şeyin gelip gelmediğini kontrol ederek geçiriyoruz.

"Üç yanaşma bölmesinin yeterli olacağından emin misin?" Emre soruyor.

"Evet." Gözlerim planları tekrar tarıyor, sonra açıklıyorum: "Retribution, Vengeance'tan daha küçük. Daha fazla yanaşma yeri olması dikkat çekecektir."

"Doğru."

"Eymen gelmeden önce biraz uyuyalım" diye mırıldandığımda saat gece yarısını geçmişti.

Binadan çıkarken Emre bir inilti çıkarıyor. "Eymen'i seviyorum ama lanet olsun, Ayesenur *Hanım* ve Eslem beni deli ediyor."

"Sadece bir haftalığına."

Bana acı çeken bir ifade veriyor. "Lütfen Eslem'in benim kuzenim olmadığını hatırlamaya çalış. O kadın hiçbir şeyi kabul edemez.

bir cevap için."

Bir kahkaha attım. "Onu becermen konusunda endişelenmeme gerek olmadığına sevindim."

"İğrenç." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Ona bir metrelik sopayla bile dokunmazdım."

Ben de onların ziyaretini dört gözle beklemiyorum ve büyükannemin sırf onlar ziyaret edebilsin diye parti verme geleneğini yeniden gözden geçirmesini diliyorum. Aileden olduklarını biliyorum ama onlarla hiç yakın olmadım.

Eymen'le ilişkim bile daha çok işle ilgili, o benim için Türkiye'yi kontrol ediyor.

Eve vardığımızda ve yatak odama girdiğimde, yatağımın üzerinde büyük kare bir kutu vardı. Kapağını kaldırıyorum ve parıldayan gümüş kumaşı görünce elbiseyi çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Benim kadınımla zevk sahibidir. Bunun içinde çok güzel görünecek.

Elbiseyi dikkatlice kutuya geri yerleştirdikten sonra kırtasiye çekmecemden bir parça kağıt alıp kısa bir not yazıyorum. Kağıdı ikiye katlayıp kapaktaki gümüş fiyonkun altına yerleştiriyorum ve kutuyu kaldırırken gülümsüyorum.

Yatak odamdan çıkıp alt kata iniyorum ve Lara'nın kapısını dikkatlice açıyorum, böylece onu uyandırmamış oluyorum. Lanet bir hırsız gibi gizlice odaya giriyorum ve kutuyu her zaman oturduğum koltuğa yerleştiriyorum.

Yatağın kenarına geçip uyuyan yüzüne bakıyorum. Kolları bir yastığa sarılmıştı ve keşke onun yerine ben olsaydım.

Eğilip şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Çaresizce biraz dinlenmeye ihtiyacım varken, kalbimin derinliklerine kadar işleyen kadına bir kez daha bakıyorum ve onu asla çıkaramayacağımdan korkmaya başlıyorum.

Yatak odama dönüp, yatağıma girmeden önce duş alıyorum. İçimi çekerek tavana bakıyorum, düşüncelerim Lara'ya ve aramızdaki şeylerin ne kadar hızlı değiştiğine dönüyor.

Artık sadece ona hükmetmekle ilgili değil.

Onu önemsiyorum.

Duygularımı kendime itiraf etmek kolay bir iş değil. Hiçbir zaman duygusal bir insan olmadım. Kahretsin, hiçbir zaman hiçbir şeyi önemseyen biri olmadım, gerçekten. Benim için her şey gerçekler ve parayla ilgili.

Ailemi seviyorum ama hiçbir zaman romantik bir ilişkiye yatırım yapmadım. İhtiyacım olan bir şey değildi.

Ama kendimi Lara'ya ihtiyaç duyduğum yabancı bir bölgede buldum. Bu kesinlikle seksle ilgili değil, onu sikmediğime göre.

Henüz.

Aramızdaki bağ çok daha derin bir seviyede. Benim kontrol etme ihtiyacıma karşılık onun kontrol edilme ihtiyacı. Benim günahkârlığıma karşı onun masumiyeti.

Beni dengeliyor.

Büyükannem başımın etini yese de kendimi hiçbir zaman yuva kuracak biri olarak görmedim. Otuz sekiz yaşındayken, kendimi yuva kurarken görebileceğim bir kadın olmadı.

Kendimi Lara'yla birlikte görebilir miyim? Bu onun hazır olduğu bir şey mi?

"Tanrım, Gabriel. Biraz uyu," diye homurdanıyorum yan döndüğümde. Yastığı yumrukluyorum ve bir of çekiyorum. "Her seferinde bir gün al. Şu anda tüm geleceğini planlamak zorunda değilsin."

Bölüm 33

Lara

Kutunun önünde durup ona bakıyorum.

Hediye mi?

Belki de Alya Hanım içindir?

Notu kurdelenin altından dikkatlice çekerek açıyorum.

o.

Ödülüm,

Bunu partide benim için giy. Gabriel.

Gözlerim kutuya kaydı ve kalbim çarpmaya başladı.

Daha hızlı.

Benim için bir hediye.

Yatağa oturup güzel kutuyu inceledim. Üzerinde yaprak desenleri olan siyah bir kutu. İlk hediyemi almanın heyecanını sindirmem bir anımı alıyor.

Tekrar ayağa kalkıyorum ve koltuğun önünde diz çöküyorum. Titreyen parmaklarımla kapağı çıkarıyorum ve sonra nefesim boğazımda düğümleniyor.

Aman Tanrım. Bu vitrindeki elbise.

Kutudan parıldayan kumaşı dikkatlice kaldırıyorum ve güzel elbiseyi önümde tutuyorum. Gözlerim buğulanmaya başlıyor ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum.

Ayağa kalkarak hızla soyunuyorum ve elbisenin içine giriyorum. Banyoya koşuyorum ve nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

aynada yansımamı gördüğümde.

Sindirella gibi görünüyorum, hizmetçi gibi değil.

Ama...

Duygular göğsümde patlıyor ve dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. Yüzümü kapatarak çömeliyorum, hıçkırıklar içimi parçaladıkça omuzlarım titriyor.

"Allah Allah," diye haykırıyor Nisa. Beni kollarının arasına aldı. "Lara, sorun ne?"

"Elbise," diye hıçkırarak omzuna yaslandım. "O kadar güzel ki."

"Allah Allah, bu ağlanacak bir şey değil."

Ondan uzaklaşarak arkamı dönüyorum. "Bunu giyemem," diye ağlıyorum, bir partide bu kadar güzel bir şey giyme şansım varken sırtımdaki yara izleri bunu mahvettiği için kahroluyorum.

"Oh." Nisa bir elini sırtıma koyuyor ve yanıma geliyor. Bana rahatlatıcı bir bakış atarak, "Şallarımdan birini ödünç alabilirsin. Elbisene uygun gümüş ve siyah bir şalım var."

Bakışlarım ona kayıyor, göğsümde bir umut belirliyor. "Gerçekten mi?"

"Elbette." Nazikçe yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. Çenesi titriyor. "Sana katılmadan önce ağlamayı kes, o zaman hiçbir iş yapamayız."

Gözyaşlarımı yutuyorum ve aynadaki yansımama bakmak için dönüyorum. Kumaş vücudumun etrafına yumuşak bir şekilde düşüyor ve her hareketimde parıltıyor.

"Elbiseyi dün mü aldın?" Nisa da elbiseye hayranlıkla bakarken soruyor.

Başımı salladım. "Bu bir hediye." Ağlamamanın baskısıyla boğazım kapanma tehlikesi geçirirken zorlukla yutkunuyorum. "Gabriel verdi onu bana."

Nisa'nın gözleri benimkilere kaydı, yüzünde şaşkınlık ve umut vardı. "Öyle mi yaptı?"

Başımı sallıyorum ve artık ondan bir şeyler saklayamayacağımı itiraf ediyorum: "Ondan gerçekten hoşlanıyorum Nisa *Hanım*." Elimi pahalı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım ilk kez aşık oluyorum."

Nisa'nın yüzü çöküyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyorlar. "Duygularına karşılık veriyor mu?"

Omzuna yaslanıp başımı sallıyorum. "Sanırım öyle."

"*Allah Allah*, bu büyük bir nimet." Beni omuzlarımdan geriye doğru itiyor. "Yarın saçına şekil vereceğim ve makyajına yardım edeceğim. Partideki en güzel kadın sen olacaksın."

Başımı sallıyorum ve dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. "Sabırsızlanıyorum."

Beni yatak odasına geri itti. "Üstünü değiştir ki işe gidebilelim. Aile sabah onda gelecek. Her şeyi hazırlamamız gerek."

Nisa'nın odadan çıkmasını bekliyorum, sonra dikkatlice elbisemden çıkıyorum. Elbiseyi dolabımın kapısına asıyorum, böylece odaya girdiğimde onu görebiliyorum.

Hızlıca açık mavi bir kot pantolon ve yumuşak krem rengi bir kazak giyiyorum, ardından tekrar siyah babetlerimi giyiyorum. Mutfağa gitmeden önce sabah rutinimi aceleyle yerine getiriyorum.

Çok meşgulüm, zaman uçup gidiyor. Bir tepsi *baklavayı* soğutma rafına yerleştirirken Nisa mutfağa giriyor, "Şimdiden beni delirtmeye başladılar" diye homurdanıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, onlarla buluşmak için acelem yok.

"Nisa *Hanım*, bu. Nisa *Hanım*, şu" diye homurdanıp duruyor.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bana yalvaran bir bakış attı. "Onlara çay götürecekt misin? Alya *Hanım*'la birlikte oturma odasındalar."

"Elbette." Hızlıca tepsiyi hazırlıyorum ve Nisa'ya bir fincan veriyorum, böylece ben misafirlerle ilgilenirken o da dinlenebiliyor.

Doğu kanadına girdiğimde bir kahkaha patlaması duyuyorum. Türkçe konuştukları için ne söylendiğini anlamıyorum.

Oturma odasına girdiğim anda sohbet kesiliyor. İki kadına bakıyorum, yüz hatlarının Alya'nınkinden çok daha koyu olduğunu fark ediyorum. Kıvırcık siyah saçları, koyu kahverengi gözleri var ve günlerdir güneşin altında kalmış gibi görünüyorlar.

"*Bu kadın kim?*" Yaşlı kadın sorar.

"Bu Lara," diye cevap veriyor Alya *Hanım*. "Lara, bunlar Gabriel'in teyzesi ve kuzeni, Ayesenur *Hanım* ve Eslem."

"Türkçe yok mu?" Ayesenur *Hanım* soruyor. "Hayır, Lara Polonyalı."

"*Allah Allah. Neden Polonyalı bir hizmetçi tuttun?*" Ayesenur *Hanım* hakarete uğramış gibi bakarak haykırıyor.

"İngilizce, Ayesenur. Lara Türkçe anlamıyor," diye yaşlı kadını azarlıyor Alya *Hanım*. "Ve ben kimi işe alırsam

Lütfen." Dikkatini bana çevirdi. "Tepsiyi yere koy, Lara."

Oh. Doğru.

Otuzlu yaşlarının başında olduğu anlaşılan genç kadın, sanki kirliymişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyor. Sonra da "Bir hizmetçi için çok genç" dedi.

"Allah Allah! Lara hizmetçi değil. Sadece Nisa okula başlayana kadar ona yardım ediyor," diye tersliyor Alya Hanım.

Sanırım gitmeliyim. Varlığım herkesi üzüyor gibi görünüyor.

Alya Hanım'a belli belirsiz bir gülümseme vererek hızla odadan çıkıyorum ve aceleyle mutfığa gidiyorum.

"Nasıl geçti?" Nisa soruyor.

Gözlerimi açtım. "Sanırım varlığım onları üzdü."

Bir el sallıyor. "Bu ikisi drama için yaşıyor. İnan bana, senin yaptığın bir şey değil."

Şimdi biraz nefes alabildiğimize göre, "Sence Gabriel'i arayıp elbise için teşekkür edebilir miyim, yoksa eve gelene kadar beklemeli miyim?" diye soruyorum.

Hiç tereddüt etmiyor. "O eve gelene kadar bekle. İşle meşgul."

Bize çay koyup masaya oturdum.

Nisa bana meraklı bir bakış attı. "Ona sadece ilk ismiyle hitap etmen gerektiğini mi söyledi?"

Başımı salladım, sonra çayımdan bir yudum aldım.

Öne doğru eğiliyor, yüz ifadesi bana her şeyi bilmek istediğini söylüyor.

Tereddüt ediyorum, neyi paylaşmaya iznim olduğundan emin değilim. Gabriel'in çok özel biri olduğunu öğrendim ve onu üzmem istemiyorum.

"*Allah Allah*, bana her şeyi anlat!" diye haykırıyor sabırsızlıkla.

Ona özür dileyen bir bakış attım. "Neyi paylaşmaya iznim olduğundan emin değilim."

Heyecandan gözleri büyür. "Seni öptü mü?"

Yüzüme yayılan utangaç bir gülümseme Nisa'nın mutluluktan neredeyse sandalyesinden fırlamasına neden oluyor.

Eslem mutfağa girerken aniden, "Demek yardımcının gün içinde yaptığı şey buymuş," diyor. "Sen sohbet etmekle meşgul olduğun için tepsiyi geri getirmek zorundayım."

Hemen kalkıp tepsiyi elinden alıyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme," diye tersliyor Nisa. "Eslem'in iki eli var."

Eslem Nisa'ya ters ters bakınca gözlerim açılıyor. "Bu ne cüret? *Alya Hanım* sana istediğini yapmana açıkça izin veriyor ama sen benimle böyle konuşamazsın. Haddini bil *hizmetçi*."

Nisa ayağa kalkarken bir damarı patlamak üzere gibi görünüyor. Elimdeki tepsiyi hızla yere bırakıp Nisa'nın önüne geçiyorum. Ses tonumu Tymon'la konuşuyormuşum gibi saygılı tutarak, "Özür dileriz Eslem *Hanım*. İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Bana bir çöpmüşüm gibi bakıyor, sonra çenesini kaldırıyor ve mutfaktan çıkıyor.

Çabucak arkamı döndüm. Nisa'nın yüzü kıpkırmızı, elleri titriyor. Onları tutuyorum. "Bir şey yok. Şşş." Bilmeden

Başka ne yapabilirdim ki? Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Özür dilerim."

İnsanların benimle bir hiçmişim gibi konuşması bir yana, Nisa'nın bunu yaşamak zorunda kalması kalbimi kırıyor.

Derin nefesler alıyor ve geri çekildiğimde başını sallıyor. "Gabriel *Bey* bunu duyacak," diyor sesi titreyerek.

Oh, canım.

"Sadece birkaç günlüğüne buradalar," diyerek durumu yatıştırmaya çalışıyorum.

Nisa tekrar başını sallar ve mırıldanır: "Nankör yılanlardan biri tekrar mutfağıma girmeden önce onlara öğle yemeği hazırlayalım."

"Onlara hizmet edeceğim," diyorum, Nisa'yı tekrar üzmelerini istemiyorum. Zalim insanlarla uğraşmaya alışkınım. Nisa tartışmak istediğinde başımı sallıyorum. "Hayır, Nisa *Hanım*. Onlara hizmet edeceğim." Sesimde daha önce hiç duymadığım bir kesinlik var.

"Teşekkür ederim." Yemek yapmaya başlamadan önce bana bir kez daha sarıldı.

Bir saat sonra bulaşıkları yemek odasına taşıırken başıma gelebileceklerle karşı kendimi hazırlıyorum. Odaya girdiğimde masada sadece Ayesenur *Hanım* ve Eslem oturuyor.

Tepsiyi yere koyuyorum ve tabakları dikkatlice boşaltıyorum. Eslem yemeklere bakıyor, sonra bir kase *Şakşuka*. Patlıcanlı, kabaklı, sarımsaklı, domatesli ve acılı bir tarif.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye soruyor, sesi nefretle dolu.

İnsanların nefret etmek için bir nedene ihtiyaç duymadıklarını öğrendim, sadece nefret ediyorlar.

Mutfağa geri götürüp götürmeyeceğimi sormadan Eslem kaseyi yavaşça deviriyor ve tabağı ayakkabılarımın üzerine döküyor.

İçgüdüsel olarak, o ayağa kalkarken başımı eğiyorum.

Bluzumun kumaşını parmaklarının arasına sıkıştırıyor. "Bir hizmetçi böyle giyinmez. Anneme saygısızlık ediyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum saygıyla, Nisa'nın burada olmamasına çok seviniyorum.

Eslem bir Türk salatası olan *Kisir'in* kasesini alıyor ve içindekileri bluzumun üzerine döküyor.

Bu bir leke bırakacak.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Gabriel'in sesi havada bir kırbaç gibi şaklıyor.

Anında halının üzerine düştüm ve yiyecekleri bir kaseye toplamaya başladım. Vücuduma iğneler ve iğneler yayılıyor, kalbim dakikada bir mil atıyor.

Birden bileğim sıkıca kavranıyor ve ayağa kaldırılıyorum. Gabriel kuzeninin kişisel alanına girerken bedenimi onun arkasına doğru çekiyor. "Sana lanet bir soru sordum."

Daha önce hiç görmediğim bir adam da yaklaşıyor. "Eslem? Bunun anlamı ne?"

Şimdiye kadar sessiz kalan Ayesenur Hanım ayağa kalkıyor. "*Sakin olun, Gabriel Bay.*"

Gözleri teyzesine kayıyor, yüz hatları öfkeyle geriliyor. Öfkesinin bana yönelmesini istemediğim için arkasına saklanıyorum. "Bana sakın olmamı söyleme" diye hırlarken sesi ölümcül geliyor.

Birdenbire onun yanına çekildim. "Lara kötüye kullanabileceğiniz ve keyfinize göre patronluk taslayabileceğiniz bir hizmetçi değil."

"Peki o ne?" Eslem kaşlarını kaldırarak soruyor.

Gabriel'in onu boğmasına bir saniye kalmış gibi görünüyor. Eslem ya çok cesur ya da aptal.

"Neler oluyor?" Alya *Hanım* yemek odasına girerken soruyor.

Ayesenur *Hanım* bir dizi Türkçe kelime söylüyor ve birkaç dakika boyunca ne söylediklerine dair hiçbir fikrim yok ama yoğun görünüyor.

Herkes üzgündür, sonra Gabriel bağırır,

"Sessizlik!" Oda bir anda sessizleşir.

Eslem'e tehlikeli ve karanlık bir bakış fırlatıyor. "Lara'dan özür dileyeceksin."

"Gabriel *Bey*," diye nefes nefese kalıyor Ayesenur Hanım.

"Sessiz olmanı söyledim. Bıktım senden" diye uyarıyor teyzesini. Dikkatini tekrar Eslem'e çevirerek, "Çıktığım kadından özür dile, yoksa seni evlatlıktan reddederim," diye emrediyor.

Ne?

Nefes nefese, gözlerim yüzüne kaydı. Çıplak elleriyle birini öldürebilecekmiş gibi görünüyor.

Benim yüzümden.

Gabriel beni kendi ailesine karşı savunuyor.

Eslem derin bir nefes alıyor, sonra benimle göz göze geliyor. "Özür dilerim. Kuzenimle çıktığınızı bilmiyordum."

Gabriel bir elini kaldırıp burnunun kenarını sıkıyor. "Eslem."

"Özür dilerim. Tamam mı? Tanrım." Bir of çekti, sonra sesine samimiyet kattı. "Size saygısızlık ettiğim için özür dilerim Lara *Hanım*."

Teyzesi ve kuzenine son bir uyarı bakışı atarak, "Nisa ve Lara'ya da bana gösterdiğiniz saygıyı göstereceksiniz. Onlar bu evde hizmetçi değiller. Onlar sizden daha çok benim ailem."

Kalbim öyle bir sıcaklıkla doluyor ki patlamak üzere.

Bu kadar muhteşemken bu adama nasıl aşık olmayabilirim?

Elimi sıkıca tutmaya devam eden Gabriel, "Yaptığın pisliği temizle Eslem!" diye emrederken beni yemek odasından dışarı çekiyor.

Bölüm 34

Gabriel

Çıktığım kadın mı?

Lara'yı yatak odasına sürükledim ve "Kıyafetlerini değiştir." dedim.

Göğsümde kaynayan kontrol edilemez öfkeyle, temiz kıyafetler alıp banyoya koşmasını izliyorum. Kapı arkasından kapandığı anda sakinleşmek için derin bir nefes çekiyorum.

Tanrım, neredeyse Eslem'i tokatlayacaktım.

Yemek odasına girip Lara'ya bir pislikmiş gibi davrandığını gördüğümde kendimi kaybettim.

Çıktığım kadın mı?

Bu sefer yemek odasına bıraktığım bombayı görmezden gelemem. Görünüşe göre aklım yetişemedi kalbim Lara'nın kız arkadaşım olduğuna karar vermiş.

Neyse o. Artık bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

Büyülenmenin canı cehenneme, Lara'ya aşık oluyorum.

Elbiseyi fark edince kızgınlığımın bir kısmı dağılıyor. Tepkisinin ne olduğunu merak ediyorum.

Banyo kapısı açılır ve Lara odaya geri döner. Elbiseyi işaret eder. "Hediye için çok teşekkür ederim."

"Bunu benim için takacaksın." Bir soru olması gerekiyordu ama bir emir gibi çıktı.

"Evet." Sonra aniden dizlerinin üzerine çöküyor ve yatağın altından ince bir kutu çıkarıyor. Ayağa kalkarken utangaç bir gülümseme dudaklarını süslüyor. "Sana da bir hediye aldım." Ahşap kutuyu bana uzatıyor. "Teşekkür etmek için."

Ona bakarken yüzümde bir gülümseme oluşuyor. Kutuyu çevirip açıyorum ve altın dolma kaleme bakıyorum. "Bayıldım buna."

"Öyle mi?" Yanıma yaklaşıyor ve bir saatin içinde bulunan dişli çarkları gösteriyor. "Bunu gerçekten sevdim."

"Ben de öyle. Eşsiz bir şey." Boynunun arkasından tutarak eğiliyor ve ağzına bir öpücük konduruyorum.

Geri çektiğimde, büyüleyici mavi gözlerinde mutluluk parlıyor. Kadınım teyzem ve kuzenim tarafından aşağılandı ve bu onu üzmüş gibi görünmüyor.

"İyi misin?"

Başını sallıyor.

"Evet."

"Eslem'in sana davranış biçimine kızgın değil misin?"

Lara omuz silkiyor. "Önemli bir şey değildi ve özür diledi."

"Hiçbir şey, kışımın kenarı. İnsanların sana böyle davranmasına izin vermeyeceğim," diye çıkışıyorum. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak devam ediyorum: "Bir daha kimsenin sana saygısızlık etmesine izin verme."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Kutuyu yatağın üzerine bırakıp ellerimi yüzüne götürüyorum ve yanaklarını çerçeveleyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde, "Kendini savun Lara. Sen benimsin ve birinin sana bok gibi davranmasına izin veremem. Bu sadece beni kötü etkilemekle kalmaz, aynı

zamanda buna katlanamam."

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, bana bakarken gözleri şefkatle yumuşuyor. "Bu hoşuma gitti."

"Hangi
parçası?"

"Ben
seninim."

Başparmağım yanağını okşuyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ben sana aidim."

Başımı sallıyorum ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, ben de ona şu açıklamayı yapıyorum: "Bu aramızdaki şeyin ciddi olduğu anlamına geliyor. Eğer bir ilişkiye hazır değilsen, bunu bana şimdi söylemelisin. Ya her şey ya da hiçbir şey." Ona doğru eğilerek, "Senin minnettarlığını istemiyorum, Lara. Kalbini, ruhunu ve bedenini istiyorum."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Bunu düşünmek için zaman ayır," diye ekliyorum, onu hiçbir şeye zorlamak istemiyorum. Lara'nın benimle birlikte olmak için bilinçli bir karar vermesini istiyorum. Bana isteyerek boyun eğmesini istiyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyor.

Başımı eğerek, yakıcı bir öpücükle dudaklarına yapışıyorum. Tüm duygularımı - öfke, ne hissettiğimi anlamaya çalışırken son iki haftadır yaşadığım kafa karışıklığı ve onu kaybetme korkusu - ağzına boşaltıyorum.

Bir kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim.

Lara'nın elleri omuzlarımda gezinirken dillerimiz masaj yapıyor, dişlerimiz birbirini ısıyor ve nefeslerimiz bir oluyor.

İhtiyaçtan aklımı kaybediyormuşum gibi geliyor, ellerim hevesle vücudunda gezinmeye başlıyor. Kalçalarının kıvrımlarını, kaburgalarını, göğüslerini keşfediyorlar.

Meme uçlarını sıkıp sert tomurcuklar haline getirdiğimde öpücük düpedüz iğrençleşiyor. Lara muhtaç bir inilti çıkarıyor, elleri enseme buluyor ve saçlarımı çekiştiriyor.

Kapısının çalınmasıyla ağzımı onunkinden ayırdım ve "Ne?" diye bağırdım.

Kapı açılır ve Nisa içeri bakar, sonra kaşları saç çizgisine doğru uçuşur. "Bir şey yok. Merak etmeyin." Kapıyı çekip kapatmaya başlar. "Ah... devam et."

Kapı kapanırken kıkırdayarak başımı sallıyorum. Lara'ya baktığımda nefesi kesilmişti, dudakları güzelce şişmişti.

"Her ne kadar buna devam etmek istesem de, işe geri dönmem gerekiyor."

"Tamam."

Elimi kaldırıyorum ve başparmağımla alt dudağına dokunuyorum. "Ben yokken yapmanı istediğim bir şey var."

"Ne?"

"Bu gece yatak odama git. Komodinin sağ çekmecesinde bir vibratör bulacaksın. Çarşafların arasına girmeni ve kendini boşaltmanı istiyorum ama çok derine inme. Sadece ucunu kullan, böylece bekaretin bozulmamış olur."

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, utançtan gözleri kararmış ve yanakları renklenmiş.

"Anladın mı?" "Evet."

Başparmağımla tekrar dudaklarına götürerek açıklıyorum: "Beni kaldırabilmen için esnemene yardımcı olacak."

"Tamam."

"Sadece vibratörün ucu. Sakın daha derine sokayım deme."

Başını sallıyor.

Dudaklarım kulağına değene kadar öne doğru eğiliyorum.

"Ayrıca klitorisine sürt. Daha çabuk boşalmanı sağlayacaktır."

"Tamam," diye nefes alıyor, tek kelimeyi arzu dolduruyor.

Doğrudum ve pantolonumun içindeki sik gibi sertleşmiş sikimi düzelttim. "Para için yaptığım şeyler." Ona hızlı bir öpücük verip kapıya doğru yürüyorum. "İşe dönsem iyi olacak."

"Seni özleyeceğim."

Sözleri üzerine ona döndüm ve onu tutarak, her zamanki gibi onu öptüm. "Kendini boşaltırken seni becerdiğimi hayal et."

"Ah... tamam."

Lara'nın bana verdiği dolmakalemi almayı unutmadan, açlığıma yenik düşmeden odadan çıkıyorum. Eymen'i bulmak için doğu kanadına doğru ilerliyorum ki işimize geri dönebilelim.

Yemek odasına girdiğimde ortalık bir anda sessizleşiyor. Eymen'e bakıyorum. "Yemeğini bitirdin mi?" "*Evet.*"

Büyükannem ayağa kalkıyor ve kolumdan tutarak beni odadan dışarı çekiyor. "Lara iyi mi?" diye sorarken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Başımı salladım. "Kutsal olan her şey aşkına, bu onların son ziyareti olsun."

"*Evet,*" diye kabul ediyor. "Bu konuyu tekrar zorlamayacağım."

Eymen dışarı çıkarken alnına bir öpücük konduruyorum. Bana zr dileyen bir bakış atıyor. "Davranışları için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Evden ıkarken Murat'la karşılaşıyorum. "Git Lara'ya bir telefon al. Yatağımın zerine bırakmadan önce kur ve şarjının dolu olduğundan emin ol."

"*Evet, Gabriel Bey.*"

alışmak zorunda kalabilirim ama onu dinlemek için kesinlikle zaman ayıracağım.

Bölüm 35

Lara

Gabriel'in odasına gizlice girmeden önce evin sessizleşmesini bekliyorum.

İçeri girdiğimde kapıyı usulca arkamdan kapatıyorum. Yataktan bir ışık parlıyor ve yaklaşıncaya bunun bir telefon olduğunu görüyorum.

Gabriel'in adı ekranda yanıp sönüyor. Cep telefonuyla fazla haşır neşir olmadığım için ekrana üç kez dokunduktan sonra nihayet aramayı cevaplayabiliyorum. "Alo?"

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Herkesin yatmasını bekledim."

"Çekmeceyi aç ve vibratörü çıkar," diye talimat veriyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Çekmecedan vibratörü çıkarıp sıcak pembe şaftına bakıyorum.

"Pembe."

"Amin gibi *Ödülüm*," diye mırıldanıyor Gabriel, sesi alçak.

Vay anasını.

Yüzüm alevler içinde kalıyor ama onun iğrenç sözlerinden vücuduma sıcaklık yayılıyor.

"Çırılçıplak soyun ve yatağıma uzan," diye emrediyor, arzusu kelimeleri geriyor. Sonra çabucak ekliyor, "Yatağa

telefonun

hoparlörü açık."

"Nasıl?"

"Küçük bir hoparlör simgesi var. Ona bas."

Ekranda arıyorum ve başparmağımı üzerine bastırıyorum.

"İşe yarayıp yaramadığını nasıl bileceğim?"

"Bileceksin," sesi odayı dolduruyor.

"Diğerleri seni duymayacak mı?"

"Hayır. Benim yatak odam onlarınkinden çok uzak, o yüzden orgazm olduğunda çığlık atmaktan çekinme."

Telefonu yastığın üzerine koyuyorum ve hızlıca kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yatağa sürünerek girdiğimde, "Yataktayım" diyorum.

"Sırt üstü uzan ve bacaklarını iyice aç."

Emri yerine getirirken kendimi mahcup hissediyorum. Kalbim kaburgalarımın çarparken vibratöre uzanıyorum. Daha önce hiç kullanmamıştım ve bir düğmeye basıp elimde kısa süreli titreşimler verdiğinde gülmeye başlıyorum.

"Titreşimler sürekli hale gelene kadar düğmeye tekrar basın."

Sekiz kez basmam gerekiyor, yoğun titreşimden gözlerim açılıyor.

"Hazır mısın, Lara?"

Hayır. Uzun bir atışla değil. "Ah... Sanırım öyle."

"Rahatla Ödülüm. İyi hissettireceğine söz veriyorum." Bir kıkırdama çıkarır. "Benim sikim değil ama işimi görecektir."

Yüce İsa. O konuşmaya devam etsin, ben de orgazm olayım.

Tekrar konuştuğunda sesi derin ve baştan çıkarıcıdır. "Yavaşça klitorisinin üzerine sür."

Vibratörü bacaklarımın arasında hareket ettiriyorum ve bana dokunduğunda sarsılıyorum. Zevk anlık, benden bir nefes koparıyor.

"İşte böyle bebeğim, seni duymama izin ver. Yavaşça girişine doğru bastır, sonra tekrar klitorisinin üzerine sür."

Karnım kasılıyor, hisler o kadar iyi ki daha hızlı hareket etmeye başlıyorum.

"Nasıl

hissettiriyor?"

"Gerçekten iyi."

"Sadece ben izin verdiğimde boşalacaksın. Açıklığını germek için vibratörün başını kullan."

Kontrolümü kaybedip orgazm olmadan önce cihazı klitorisimden hızla çekiyorum. Nefeslerim dudaklarımın üzerinde patlıyor, sonra başını yavaşça açıklığının etrafına sürüyorum, biraz içeri itmeye çalışıyorum ama sığmıyor.

"Ah... Gabriel?"

"Evet."

"Sığacağını sanmıyorum." "Bu yüzden bunu yapıyoruz." "Sen değil. Vibratör."

Bir kıkırdama çıkarır. "Biliyorum Lara. Uyana kadar kendini esnetmeye devam etmen gerekecek."

"Oh." Açıklığının etrafına masaj yapmaya devam ediyorum, her birkaç saniyede bir içime itmeye çalışıyorum. İhtiyaçtan ateşim çıkmaya başlıyor ve kığım yataktan kalkıyor. Başı içeri giriyor, ödüm bokuma karışıyor.

"Nefes nefese kaldın. Zevk gibi gelmedi. Ne oldu?"

"İçeri girdi." Çabucak çıkardım ve oturdum.

"Kan var mı?" diye sorarken sesinde karanlık bir ton var. Hiç görmeyince rahat bir nefes alıyorum. "Hayır. Tanrı'ya şükür."

"Tanrı'ya şükretsen iyi olur. Kendi bekaretini alma."

"Gelmeyeceğim." Alt dudağımı ısıyorum, sonra itiraf ediyorum, "Burada olmanı tercih ederim. Bu düşündüğümden çok daha zor."

"Arkana yaslan ve rahatla, Lara. Bu gece geleceksin."

Kendimi yatağa bırakıyorum, gerçekten burada olmasını diliyorum.

"Gözlerini kapat ve sadece sesimi dinle." Gabriel'e odaklanarak onları kapattım. "Klitorisine masaj yap bebeğim. Hemen yanında olduğumu hayal et. Aletimin sana sürtündüğünü hayal et."

Cihaz sinir demetinin üzerinde titreşir.

Çok iyi.

"Nefes alışının kesilmesine bayılıyorum. Beni çok sertleştiriyor." Hareket ettiğini duyuyorum, sonra devam ediyor. "Sikimi avucumun içine aldım, parmaklarının etrafıma sarılıp beni okşamasının nasıl bir his olduğunu merak ediyorum." *Yüce Tanrım.* "Dizlerinin üzerine çökmeni, masum gözlerin bana bakarken sikimi gırtlığına kadar emmeni istiyorum."

Vücudum kasılıyor ve "Gabriel" diye inlerken sırtım kamburlaşıyor.

"Gel, bebeğim. Orgazmının seni parçaladığını duymama izin ver."

Dünya saf bir coşku içinde parçalanıyor ve Gabriel'in kendi kurtuluşunu bulmuş gibi inlediğini duyuyorum. "Sikmem gerek

seni çok istiyorum. İçine girmek için sabırsızlanıyorum."

Benim uyluklar sıkmak birlikte olarak ve cihaz klitorisime karşı titreşiyor ve ben zevkin yoğunluğundan ağlıyorum.

"Tanrım, Lara," diye hayret dolu bir sesle nefes alıyor. "Boşaldığını duymak hayatımda duyduğum en güzel ses."

Vücudum uyuşuyor ve nefes nefese kalıyorum. "Bu... çok... yoğundu."

"Sana vurduğumda böyle çığlık atsan iyi edersin," diye homurdanıyor.

"Oldukça eminim." Yan dönüyorum ve yastığına sarılıyorum. "Eve geliyor musun?"

"Hayır. Los Angeles'tayım. Partiden önce dönerim." "Senin odanda uyuyabilir miyim?"

"Evet, *Ödölüm*."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Gabriel?" "Evet?"

"Sen de benim ödölümsün."

Görüşme bittikten kısa bir süre sonra huzurlu bir uykuya dalıyorum. Güneş doğmadan uyanıyorum ve giyindikten sonra vibratörü temizleyip çekmeceye geri yerleştiriyorum. Gizlice dışarı çıkıp yatak odama geri dönmeden önce odanın tertemiz olduğundan emin oluyorum.

Hızlı bir duş alıyorum, gün için giyiniyorum, sonra çay yapmak için mutfağına gidiyorum.

Bugün Alya *Hanım*'ın doğum günü ve hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum.

Nisa mutfağına giriyor, ardından Murat geliyor. Telefonu masanın üzerine koyar ve "Bu senin telefonun,

Lara. Gabriel *Bey* bunu her zaman üzerinizde taşımanızı söyledi."

"Oh." Cihazı elime aldığımda yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor. "Cevap v e r m e n i z gereken mesajlar var," dedi Murat.

ekler.

"Ekran kilidini nasıl açabilirim?"

Murat yardım etmek için yanıma geliyor ve mesajlar açıldığında, "Çay içmeden önce görmek istediğim şey bu değildi," diye mırıldanarak uzaklaşıyor.

Gabriel'in gönderdiği iki mesajı okudum.

Boşaldığını duyunca çok zorlandım bebeğim.

Yatağımı kısıkanıyorum.

Bir kahkaha atıyorum, yanaklarım kıpkırmızı oluyor ve sırtımı Nisa ve Murat'a dönerek bir cevap yazıyorum.

Gerçekten rahattı.

Tam cihazı cebime koymak üzereydim ki bip sesi duydum.

Seni elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle işe koyuldum. Bu gece için çok heyecanlıyım. Kendimi Sindirella'nın baloya gitmesi gibi hissediyorum ve benim de orada olacak bir prensim var.

Bölüm 36

Gabriel

Eve döndüğümde, parti başlamadan önce duş alıp temiz bir takım elbise giymek için ancak yeterli zamanım oluyor.

Eve daha erken gelemediğim ve büyükannemin doğum gününün çoğunu kaçırdığım için nefret ediyorum.

Eğlence salonuna doğru aceleyle ilerlerken, çoktan gelmiş olan konukların seslerinin uğultusunu duyuyorum. Odaya girdiğimde, konuklar konuşmalarına devam etmeden önce duyulabilir bir duraklama oluyor.

Bakışlarım tüm insanları tarıyor ve Lara'yı göremeyince anneannemin Emre'nin yanında durduğu yere doğru yürüyorum.

Yanına vardığımda onu kucaklıyorum. "*Mutlu Yıllar, Babaanne,*" diyerek doğum gününü kutluyorum.

"Gelemeyeceğinden endişeleniyordum," diye azarlıyor beni.

"Tüm misafirlerden nefret ediyorum ama bunu hayatta kaçırmazdım." Arkamı dönüp kalabalığa bakıyorum. "Lara nerede?" "Emin değilim," diye söze başladı büyükannem ama sonra

"Orada, kapının yanında." diye bağıırır.

Gözlerim Lara'nın durduğu yere kayıyor ve nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Vay anasını.

Saçlarını yumuşak dalgalarla şekillendirmiş ve makyajı elmacık kemiklerini ve dudaklarını öne çıkarıyor. Bu lanet elbise ona ikinci bir deri gibi oturuyor, her kıvrımını

gösteriyor.

Vücudunu. "Tanrım," diye mırıldanıyorum ona doğru yürürken, omuzlarındaki şal için şükrediyorum.

Belli ki ona elbise alırken bunu hiç düşünmemiştim.

Lara bir tanrıça gibi görünüyor ve Mazur'dan çaldığım hizmetçiye hiç benzemiyor.

Diğer erkeklerin onu bu elbiseyle görmesinden nefret ediyorum. Ona ulaştığımda çenesinden tutup yüzünü yukarı kaldırıyorum,

ve dudaklarına sahiplenici bir öpücük konduracağım ki herkes onun benim olduğunu görsün.

Geri çekilerek, "Nefes kesici görünüyorsun *Ödülüm*," diyorum. Geriye doğru bir adım atarak gözlerim vücudunda geziniyor. "Güzelliğini başka erkeklerin görmesinden nefret ediyorum." Gözlerimi tekrar ona kilitleyerek, "Bu gece sakın yanımdan ayrılayım deme," diyorum.

"Tamam." Gülümsüyor ve neredeyse durması için havlayacağım çünkü gözleri yıldızlar gibi parlıyor.

Muhtemelen ona bakan ilk pisliği öldüreceğim.

Tanrım, bana yardım et.

Elini tutup parmaklarımızı birleştiriyorum ve onu yanıma çekiyorum. "Bu partiye katılmaktansa seni yatak odama götürüp o elbiseden soymayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum yanıımızdaki konuklar duymasın diye nefesimin altında.

Lara'ya baktığımda, dekora, yemeklere ve konuklara bakarken yüzündeki heyecanı görüyorum.

Bu onun ilk partisi, pislik. Bırak tadını çıkarsın.

Onu büyükanneme götürdüm.

"Lara, çok güzel görünüyorsun," diyor büyükannem. Gözleri aramızda geziniyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesi.

Tek istediğim buydu."

"Çok güzel bir parti," diyor Lara, yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan.

"Pfft." *Babaanne* Lara ile benim aramda bir işaret yaptı. "Ben sen ve Gabriel'den bahsediyorum. Bir çift olduğunuz için mutluyum."

Mutluluk Lara'dan parlıyor ve onu bir elmas gibi ışılatıyor. "Ben de."

"Ben kadeh kaldıracığım." Lara'ya sert bir bakış atarak, "Anneannemin yanında kal" diyorum. Emre'ye bakıyorum. "Kimse onun yanına yaklaşmasın."

Lara'nın arkasına geçerken "*Evet*," diye mırıldanıyor.

Küçük podyuma doğru yürüyorum ve mikrofona dokunuyorum.

Herkes sessizleşiyor ve yüzünü bana dönüyor.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Büyükannemin seksen dördüncü doğum gününe katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Kırk sekiz yaşından bir gün bile büyük görünmüyor, değil mi?" Koro halinde bir onaylama var.

Bir garson bana bir flüt şampanya getiriyor, ben de kaldırıyorum. "Emre'yi ve beni yetiştiren en muhteşem kadına. Doğum günün kutlu olsun *Babaanne*."

Misafirlerden alkış sesleri yükseliyor. Köpüklü sıvıdan bir yudum aldıktan sonra Lara'nın yanına dönüyorum.

"Kısa ve tatlı," diye şaka yapıyor Emre.

Kuzenime kaşlarımı çatıyorum. "Bir dahaki sefere kadeh kaldırdığında."

"Bir dahaki sefer yok, unutma," diye kıkırdıyor.

Müzik devam ediyor ve bardağı yakındaki bir masaya bırakarak elimi büyükanneme uzatıyorum. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Elbette." Avucunu benimkinin içine yerleştiriyor ve ben de onu odanın ortasına götürüyorum. Onu kollarımın arasına alarak, göz yaşlarımı silen ve bu hayatta bana rehberlik eden kadının gözlerine bakıyorum. Kelimeleri söylemem nadirdir ama onunla birlikte yerde ilerlemeye başlarken, "*Seni çok seviyorum*" diye mırıldanıyorum. (Seni çok seviyorum.)

Elimi sıkıyor. "*Gözümün nuru.*"

Bana gözünün nuru dediğini duyunca ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşiyor.

Lara'yı Emre'nin gözetiminde bıraktığım yere bakıyorum ve zengin bir işadamı olan Arnold Forbes'un onlarla konuştuğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Şarkı biter bitmez babaannemi Emre'ye geri götürüyorum ve Lara'yı yanıma çekiyorum.

Arnold elini bana uzatarak, "Gabriel, seni görmek çok güzel," diyor.

Sıkıca kavırıyorum. "Ben de öyle. Umarım partiden keyif alırsınız."

Lara'yı piste çekerek, "Dans edebilir misin?" diye sordum. "Hayır."

"Sadece beni takip et." Onu göğsüme çekiyorum, sonra yüzündeki gergin ifadeye gülümsüyorum. "Tökezlemene izin vermeyeceğim."

"Tamam."

Ben hareket etmeye başladığımda gözleri benimkilere kilitleniyor, vücudu benimkilere itaat ediyor.

Onu dans pistine doğru yönlendirirken Lara'nın gülümsemesi şaşkınlıkla doluyor ve sonra mutlak bir huşu içinde mırıldanıyor, "Dans ediyorum."

Müzik bir kreşendoya dönüşüyor ve onu kendimden uzaklaştırıyorum. Şal yere düşmeden önce havalanıyor. Lara aniden tökezliyor ve düşmemesi için onu omuzlarından yakalamak için ileri atıyorum.

"Seni yakaladım," diye kıkırdıyorum.

Lara donmuş gibi duruyor, dudakları ayırık, yüzü solgun. Başımı eğerek gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Lara?"

Bir sonraki an soluk sesleri duyuyorum, gözlerim açılıyor ve misafirlerin dehşet dolu ifadelerle Lara'ya baktıklarını fark ediyorum.

Ne oluyor lan?

Vücudunda bir titreme hissediyorum ve dikkatimi tekrar ona çekiyorum. "Lara, iyi misin?"

Yavaşça başını sallıyor.

Nisa kalabalığın arasından beliriyor, şalı eline alırken yüzü endişeyle geriliyor. "Lara?"

Ne haltlar dönüyor burada?

Herkesin Lara'nın sırtına baktığını fark ederek etrafından dolaşıyorum, sonra şok bir tsunami şiddetiyle içimi titretiyor.

Aman Tanrım.

Kalın yaralar cildini gelişigüzel desenlerle kaplıyor.

Kırbaç izleri.

Kendim de insanlara işkence ettiğim için, bu tür izler bırakmak için ne tür bir güç gerektiğini çok iyi biliyorum. Metal sivri uç deriyi yırtarken derinin nasıl yarıldığını.

Şiddetli bir öfke görüşümün etrafında kırmızı bir pus oluşturuyor.

Katlanmak zorunda kaldığı dayanılmaz acı.

"İyisin," diye fısıldıyor Lara, sanki kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi, sesi duygudan yoksun. "Sen iyisin. Önemli değil. Sen iyisin."

"Siktir," diye çıkışıyorum ve ceketimi hızla omuzlarımdan sıyrıp onun omuzlarına sarıyorum.

"Gidin," diye bağıriyorum, mırıldanan konuklara ters ters bakarak. Eğlence salonu ışık hızıyla boşalıyor.

Kollarımı Lara'ya doladım ve başımı eğerek, "Herkes gidiyor," dedim.

Cevap vermiyor. Sadece ailem ve biz olduğumuzda geri çekiliyorum ve onun solgun yüzünü çerçeveleyorum. "Lara?"

Gözlerinde sanki tüm yaşamı çekilmiş gibi boş bir bakış var.

"İyisin," diye fısıldayıp duruyor. "Daha kötülerini de atlattın. İyisin." Kelimeler o kadar yumuşak ki neredeyse kaçırıyorum.

Kalbim. Kendini kapatıyor.

"Sakın beni dışlamaya cüret etme." Onu omuzlarından tutup sertçe sarsıyorum. "Bana bak, Lara!"

"Allah Allah," diye mırıldanıyor Nisa, endişeden perişan bir halde.

Benim Büyükanne hamleler daha
yakın, a titriyor eliyle ağzını kapattı.

Sonunda Lara'nın gözleri benimkilere odaklandı ve yüzünü tekrar çerçeveleyerek yalvardım, "Beni içeri al. Bunu benden saklamayın."

Yüz hatları kalp acısıyla buruşuyor. "Partiyi mahvettim."

"Öyle bir şey yapmadın." Kaybetmek istemediğim için eğildim.

Onun dikkatini.

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldamaya başlıyor ama ağlamamak için çenesini sıkıyor.

"Tanrım, Lara, beni öldürüyorsun. Bırak çıksın. Bunu taşımana yardım edeyim."

Başını sallıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Sakin buna cüret etme!" Tersliyorum.

Aniden durdu, sonra bana yalvaran bir bakış attı, çenesi titriyordu.

Kafasının içine girmeye kararlıyım. Alnımı alnına bastırarak, sahip olduğum tüm hakimiyetle emrediyorum, "İzin ver. Beni. İçeri."

Yüzünde o kadar büyük bir acı var ki, kalbim tam ortasından çatlıyor. Aniden bir hıçkırık patlıyor ve göğsüme çarparak yüzünü bana gömüyor.

Sonunda pes edip kırıldığında kollarım onun etrafında çelik bantlar oluşturuyor.

Aileme bakarak, "Bizi bırakın." diye mırıldandım.

Teker teker odadan çıkıp bizi yalnız bırakıyorlar.

Başımı eğiyorum ve diyorum ki, "Seni tuttum bebeğim. Bırak içindekileri döksün."

Hıçkırıkları tam bir işkence. Ceketini ondan çekip yere bırakıyorum. Elimi ona götürüyorum

sırtında, o lanet olası deli adamın teninde bıraktığı izleri nazikçe okşuyorum.

"Bunu sana Mazur mu yaptı?"

Başını sallıyor, bana olabildiğince yaklaşıyor.

Lara'nın yüksekliğinden sırtının bir kısmını görebiliyorum ve bazı yaraların hâlâ iyileşmekte olduğunu fark ediyorum.

"En son ne zaman kırbaçlandın?"

Cevabı zaten bildiğimi düşünüyorum ama o, "Yemeği... geciktirdiğimde..." dediğinde kendimi zamanında hazırlayamıyorum.

Boğucu bir pişmanlık dalgası vururken gözlerimi kapatıyorum.

Benim yüzümden bir hayvan gibi dövüldü.

"Çok özür dilerim" diye fısıldarken sesim boğuk çıkıyor. Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum, sonra yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum. Gözyaşları yanaklarında parıltıyor, her biri ruhumu kesiyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Katlanmak zorunda kaldığın tüm acılarda oynadığım rol için özür dilerim," diye tekrarlıyorum. Aramızda sadece bir nefeslik mesafe kalana kadar eğilerek, "Seni daha önce bulamadığım için özür dilerim," derken sesim titriyor.

Lara kollarını boynuma dolayarak bana olabildiğince sıkı sarılıyor. "İzler umurunda değil mi?"

Hıçkırıklar arasında hıçkırması kalbimi parçalıyor.

"Tabii ki umurumda ama düşündüğün sebepten değil." Bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum ve bunların onun hakkındaki hislerimi değiştirmedeğini bilmesini istiyorum. "Acı çekmenden nefret ediyorum. Yemin ederim Mazur'u ölene kadar kırbaçlayacağım, böylece senin hissettiklerini hissedebilecek."

Sakinleşmeye başlıyor ama beni bırakmıyor. İhtiyacı olduğu sürece onu tutuyorum ve geri çekilmesini bekliyorum.

Bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra boş odaya göz gezdiriyor. "Partiyi gerçekten mahvettim."

"Sen yapmadın. O insanlar beni çok sinirlendiriyordu. Sen sadece onlardan kurtulmam için bir bahane verdin." Başparmaklarımı yanaklarında gezdiriyorum. "Hazır olduğunda parti devam edecek."

"Şala ihtiyacım var."

Çömeliyorum ve ceketimi alıp omuz silkerek geri giyiyorum ve "İhtiyacın yok" diyorum.

"Ama..."

Başımı salladım. "Saklayacak bir şeyin yok Lara. Çok güzelsin, bu yüzden çeneni kaldır ve yaralarını gururla taşı." Yüzünü tekrar çerçeveleyiyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Onlar için kanını akıttın ve onlar senin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Onları asla gizleme."

"Peki ya diğer insanlar?"

"Hepsinin canı cehenneme." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sadece ben önemliyim ve senin her santimini seviyorum."

Kelimeler ağzımdan çıktığında ikimiz de donakalıyoruz. Lara'nın gözleri benimkilere dikiliyor, dudakları aralanıyor.

Zamanlaman berbat, Gabriel.

Kıkırdarak geri çekiliyorum. "Eh, bu açıkta."

Lara tamamen inanamayarak sorar, "Beni seviyor musun?"

Öyle mi?

Kalbimi yokluyorum ve sadece bir cevap bulabiliyorum. "Evet."

Duygularını ifade etmekten hoşlanmayan bir adam için,
bu kelimeleri bir gecede iki kez söyledim.

Ve ikisinde de ciddiymdim.

Bölüm 37

Lara

Vurulduğumda ölüp ölmediğimi merak etmeye başladım ve burası cennet çünkü gerçek olamayacak kadar iyi.

Gabriel'e bakarken, onun aşk ilanı çelik bir zırh gibi etrafımı sarıyor. Bana daha önce hiç sahip olmadığım bir güven duygusu veriyor.

Kalbimi daha önce hiç dolmadığı kadar dolduruyor.

Prens bir hizmetçiyi seviyor.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrılıyor. Çenemi kaldırıyorum ve omuzlarımı geriye çekiyorum, bana verdiği sevgi varlığımın her santimini dolduruyor.

Bu kelimeleri duymadan on yıl geçirdim. On yıl boyunca mutlak bir korku içinde yaşadım.

Ama bu benim geçmişim ve önümde de geleceğim duruyor.

"Beni seviyorsun," diye nefes alıyorum. Bu şaşırtıcı anın etkisi beni o kadar sert vuruyor ki, gözlerim anında yaşlarla doluyor.

Gabriel titreyen dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Evet, seni seviyorum."

Beni kollarıyla sarıyor ve ben sözlerinin anlamını düşünürken bana sarılıyor.

Ben onunum, o da benim.

Gabriel bana ait.

Geri çekilerek başını eğiyor, gözleri yüzümün her santimini inceliyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum ve hâlâ çok bunalmış olduğum için ne söylemem ya da yapmam gerektiğinden emin olamadan mırıldanıyorum: "Parti devam etmeden önce makyajımı düzeltmem gerekiyor."

Ağzının köşesi kalkıyor. "Aferin kızıma. Sen temizlenirken ben de aileyi toplayayım."

Kapıya doğru yürüyebilmek için ona sırtımı dönmekte tereddüt ediyorum ve Gabriel bunu hemen fark ediyor. "Git, Lara. Sonunda elbisenin içindeki o seksi kıcını görmeme izin ver."

Yavaşça yanından uzaklaşırken ağzımda bir gülümseme titriyor.

"Tanrım, sana o elbiseyi alırken ne düşünüyordum ki?" diye mırıldanıyor kuşkuyla. "Onu sadece benim için giyeceksin."

Sözleri kendime güvenimi artırıyor ve çenemi kaldırıyorum. Kıcımı oynatmaya bile cesaret ediyorum.

"Çok cesursun *Ödülüm*. Seni bu yerde becermek benim için sorun değil."

Omzumun üzerinden bakarken kıkırdıyorum ve Gabriel'e bir öpücük göndererek kapıdan çıkıyorum.

Anında Nisa ve Alya *Hanım*'ın endişeli yüzleriyle karşılaşıyorum.

Nisa öne atılarak şalıyla beni örtüyor. "Lara'm, iyi misin?"

Alya *Hanım* kolunu benimkinin içinden geçirip elimi okşuyor. "Parti için endişelenme."

Benimle uğraşıp duruyorlar ve ben tek kelime bile edemiyorum. Yatak odama götürüldüm ve ancak o zaman çekilmeyi başardım.

"Ben iyiyim." Sevdiğim kadınlar bana öylece baktıklarında, "Ben gerçekten iyiyim" diye tekrarlıyorum. Parti devam edecek. Sadece makyajımı tazelemem gerekiyor."

"Allah Allah, Lara parti devam ediyor diyorsa devam ediyordur." Nisa beni bir sandalyeye oturtuyor ve makyajımı düzeltmeye başlıyor.

Alya Hanım diğer koltuğa *çöküyor* ve yorgun bir nefes veriyor. "Partiler için çok yaşlandım."

Uzanıp elini tutuyorum. "Henüz sana hediyeni vermedim."

Elimi okşadı. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kıpırdamadan otur," diye azarlıyor beni Nisa. "Neredeyse yüzüne bir rimel çizgisi çizecektim."

Artık palyaço gibi görünmediğimde, nihayet ayağa kalkabiliyorum. "Ödünç verdiğin için teşekkür ederim ama artık ihtiyacım yok" diyerek şalı omuz silkiyorum.

Nisa'nın yüzüne gururlu bir gülümseme yayılıyor, sonra başını sallıyor ve kumaşı yatağımın üzerine atıyor. "Hadi dans edelim." Kapıya doğru yürürken küçük bir iki adım atıyor, Alya Hanım'ı ve beni güldürüyor.

Eğlence salonuna geri döndüğümüzde müzik çalıyor. Gabriel, Emre, Murat ve diğer korumalarla birlikte duruyor. Gabriel'in teyzesi ve kuzenlerinden iz yok.

"Umarım üçünüz de gece boyunca dans etmeye hazırsınızdır," diye takılıyor Emre.

Gabriel bana doğru bir adım atamadan Emre beni kollarının arasına alıyor ve herkesten uzaklaştırıyor.

"Bu gece ölmek istiyorsun," diye sesleniyor Gabriel arkamızdan.

Etrafımızda kahkahalar kopuyor ama ben ayaklarıma takılmamaya odaklanmış durumdayım. Gabriel'le dans etmekle aynı şey değil ve sürekli yere bakıyorum.

Emre bizi geniş bir daire çizerek yönlendiriyor ve grubu geçmek üzereyken Gabriel'in kolu belime dolanıyor ve Emre'den uzaklaşıyorum.

Kulağımın altına bir öpücük kondurmadan önce şakacı bir şekilde "Benim," diye homurdanıyor.

Emre kaşlarını Nisa'ya doğru sallıyor. "Hadi güzelim, seni bir tur attırayım."

Bir dizi Türkçe kelime mırıldanıyor ama mutlu bir şekilde Emre'nin kollarına giriyor.

Kocaman bir gülümsemeye onları izliyorum ve kollarımı Gabriel'in kollarına dolayarak onun sert göğsüne yaslanıyorum.

Emre gece boyunca dans edeceğimizi söylerken yalan söylemiyordu. Ayaklarım ağrımasın diye topuklularımı çıkarıyorum çünkü artık duramayacak kadar çok eğleniyorum.

Bir noktada, ben bile Nisa ile dans etme şansı buluyorum. Hepimizin ayakları tökezliyor ve kıkırdıyoruz ama hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Geç olduğunda herkes iyi geceler diliyor. Gabriel elimi sıkıca tutuyor ve beni yatak odasına götürüyor. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni kollarının arasına alıyor ve sallanmaya başlıyor.

"Eğlendiniz mi?"

"Evet, harikaydı," diye mırıldanıyorum yanağımı göğsüne yaslarken.

"Yorgun musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

Gabriel ellerini yanlarıma indirerek bırakıyor.

"Senden istediğim bir şey var."

"Ne?"

"Bekaretin."

Oh.

Anında midem sinirden dönmeye başladı.

"Tabii hazır değilsen. Bunu bana kendi özgür iradenle vermeni istiyorum. Kendini zorlanmış hissetme."

"Sana ne istersen veririm," diye itiraf ediyorum.

Elleri omuzlarıma ulaşana kadar vücudumda ilerliyor.

"Canın yanacak Lara, ama söz veriyorum, bu seni bir daha incitmeyeceğim."

Kalbim daha hızlı atıyor, yaklaşan acı yüzünden değil, onun sözleri yüzünden.

"Sana güveniyorum." Ona bir adım daha yaklaştım.

"Bedenim senindir, Gabriel."

"Peki ya ruhun?"

Başımı salladım.

"Peki ya kalbin?" diye sorarken sesi alçalıyor.

Nasıl hissettiğimi açıklayacak kelimeler olduğunu sanmıyorum. Gabriel kelimenin tam anlamıyla benim hayatım. Beni vurduğunda, beni ölüme terk edebilirdi ama yapmadı. Hayatımı kurtardı ve bana sahip olmayı hayal edebileceğim her şeyi verdi.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Vücudu bedenime çarpıyor, ağzı şiddetli bir öpücükle beni ele geçiriyor. Elbisenin askılarını omuzlarımdan aşağı indiriyor ve kumaşın ayaklarımın etrafında toplanmasına izin veriyor.

Birkaç saniye içinde adam beni çırılçıplak bıraktı, kendisi ise hâlâ giyinikti.

Kravatını gevşetmeye çalışırken öpücüğe karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum. Birden havalanıyorum ve yatağa fırlatılıyorum. Bir kez zıplıyorum, sonra Gabriel'in kravatı boynundan çekişini izliyorum.

Yüz hatları ihtiyaçla gergin, gözleri katıksız şehvetin ikiz alevleri, midemde yoğun bir beklentinin dönmesine neden oluyor.

O soyunurken gözlerim vücuduna yapışıyor. Kaslı göğsünü, karın kaslarına oyulmuş çizgileri görerek bayram ediyorum, sonra pantolonunu indiriyor.

Yüce Tanrım. Bu çok acıtacak.

İlk defa bir erkeğin o kısmına bakıyorum, kızgın ve güzel görüldüğünü düşünüyorum.

Gabriel dizini yatağın üzerine koyuyor ve bacaklarımı tutarak onları açıyor. "Yorganı tut bebeğim. Desteğe ihtiyacın olacak."

Yorganı ellerimle avuçluyorum ve bacaklarımın arasına girip kalçamın iç kısmına bir öpücük kondurduğunda utanmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum.

Burnunu buklelerin arasından geçiriyor, sonra dili klitorisime saldırıyor.

Nefesim kesiliyor, dilinin hassas sinir demetini yalamasının verdiği haz, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Parmaklarım yorganın içinde sıkışıyor ve dişleri üzerimde gezindiğinde popom yataktan kalkıyor ve bir inilti çıkarıyorum.

Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

Gabriel her birkaç saniyede bir dilini içime sokarak klitorisimi yalayıp yutmaya başlıyor. Birkaç dakika içinde karnım geriliyor ve vücudum titremeye başlıyor.

"Gabriel," diye inliyorum, umutsuzca emrini bekliyorum.

Vücudumda yukarı doğru hareket ederek bir parmağını içime sokuyor, sonra "Gel bebeğim" diye homurdanıyor. Beni parmaklamaya devam ediyor, avuçları bana masaj yapıyor.

Gözlerimin arkasında ışıklar parlıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor ve vücudum elektrik çarpmış gibi kasılıyor. Zevk yoğun, tüm duyularımı benden alıyor.

Gabriel içime girip çıkmaya devam ediyor, orgazm oluşumu izlerken gözleri yüzümde yanıyor.

Aşağı indiğimde, beni parmaklamayı bırakmıyor. "Benim için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. Acısı ne olursa olsun, onu inkar etmeyeceğim. Gabriel'e verebileceğim ve onun parayla satın alamayacağı tek şey bu. Benden bir parça. "Ben hazırım."

Sert uzunluğunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve girişime bastırmadan önce kayganlığımı aşağı yukarı ovuyor.

"Derin bir nefes al."

Nefes alıyorum, gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Nefesimi verirken, sonunda içimde bir inç zorlayana kadar bana karşı sallanıyor.

Acı keskin, kaslarımı geriyor. Yorganı daha sıkı kavriyorum. Daha derine inmek yerine, tekrar çekiyor ve sadece

İyi hissetmeye başlayana ve vücudum gevşeyene kadar sikinin başını içime sokuyor.

"Bu kadar mıydı?"

Kıkırdayarak başını sallar. "Bekaretini aldığım da ve tamamen içine girdiğimde anlayacaksın."

Tamam. Derin nefes al.

Tam göğsüne dokunabilmek için yorganı bırakmayı düşündüğümde, içime daha da giriyor.

Bu sefer ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyorum ve bir çığlık atıyorum.

Gabriel çeneme nazik bir öpücük konduruyor. "İyi misin?" Başımı sallıyorum, acı hâlâ konuşamayacak kadar yoğun.

"Derin nefes al, bebeğim."

Yapamıyorum. Nefeslerim sığ kalıyor.

Biraz dışarı çekiyor ve irkiliyorum, sonra kendini içime gömerken benden bir çığlık kopuyor.

"Çok özür dilerim," diye inliyor. Ellerini yukarı kaldırarak yüzümü çerçeveleyiyor ve ağzıma öpücükler konduruyor. "Keşke acıtmak zorunda olmasaydı."

Yorganı bırakıp kollarımı boynuna doluyorum ve ağlıyorum.

Gabriel kollarını altıma sokuyor ve ben acıya dayanmaya çalışırken beni sıkıca kendine bağlıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi endişeyle gergin. Hayır. Çok kötü acıyor. "Uh-huh," diye yalan söylüyorum.

Ağzıma bir öpücük konduruyor ve ben yavaş yavaş onun büyüklüğüne uyum sağlamaya başladığımda acım azalıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor tam kulağımın dibinde.

"Evet. Sanırım hareket edebilirsin."

Beni bırakmıyor, bunun yerine yavaşça çekilirken bana olan tutuşu sıkılaşıyor. Yanma geri dönüyor ve ikinci kez içime girdiğinde, omzuna doğru bir çığlık atıyorum.

Gabriel tarafından çalındıktan sonra, büyük acının ardından saf mutluluğun geldiğini öğrendim. Bu acının, ardından gelecek her şeye değeceğini biliyorum.

Kollarını altımdan çekiyor ve bir elini başımın yanına koyarak bana bakıyor. "Daha fazla dayanamayacağım. Birden ona kadar derecelendirirsen, acın nasıl?"

"Katlanılabilir bir durum. Endişelenmene gerek yok."

Başını sallıyor. "Tanrım, Lara, bana sadece seviyeyi söyle." "Dört mü?"

"Bununla yaşayabilirim," diye homurdanıyor, sonra çok daha hızlı bir tempoda hareket ederken tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Vücudu benimkine karşı sallanıyor ve kısa süre sonra sert uzunluğunun içimde hareket ettiğini hissettiğimde acıya aldırıyorum.

Artık bir parçam hep Gabriel'e ait olacak.

Yüz hatları gerginleşirken ve hamleleri düzensizleşirken göğsümde duygular kabarıyor. "Siktir, bebeğim," diye inliyor. Kendini içime boşaltırken vücudum onun itişleriyle sertçe sarsılıyor. "*Benim.*" İtiş. "Hepsi." İt. "Lanet olsun." İt. "Benim."

Üstüme yığılıyor, nefesleri dudaklarında yarışıyor. Tüm ağırlığıyla beni yatağa bastırdığını hissetmek hoşuma gidiyor.

Nefes almayı başardıktan sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Çok sıkısın amına koyayım. Tanrım, önümüzdeki birkaç gün canın yanacak."

Gabriel yavaşça içimden çıkıyor ve ben de yanık yüzünden irkilmemek için dişlerimi sıkıyorum.

Kıçımın altından bir sıcaklık yayılıyor ve gözlerim açılıyor. Oturur pozisyona geçip kan ve Gabriel'in salgısının karışımına bakıyorum.

"Kan normal," diye beni temin etti. "Ilık bir banyodan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Duygular göğsümden fırlıyor ve onları yutmaya çalışıyorum.

Gabriel beni kucağına çekiyor ve sıkıca sarılıyor. "Duygusal hissetmekte sorun yok, *Ödülüm*."

Göğsüne gömülüyorum, vücudunun sıcaklığı benimkine sızarken o da bana az önce paylaştığımız samimi anı düşünmem için gereken tüm zamanı veriyor.

Gabriel bir erkeğe verebileceğim en değerli şeye sahip. O olduğu için çok minnettarım. Sevdiğim adam.

Bölüm 38

Gabriel

Lara'yı ılık bir banyoda rahatlamaya zorladıktan sonra, yaptığım çayı içişini izliyorum.

Şimdi çıplak vücuduna bakacak vaktim olduğu için daha fazla yara izi fark ediyorum. Bazıları silikken, diğerleri açıkça görülebiliyor.

"Sağ kolundaki yara izi nasıl oldu?"

Dirseğinin altındaki ize bakıyor. "Kolumu kırdım."

"Nasıl?" Talep ediyorum.

"Tymon kırılana kadar üzerinde tepindi."

Göğsümde yoğun bir öfke alevleniyor. Kendimi kaybetmemek için gözlerimi kapatıp ona kadar sayıyorum.

Lanet olası piç.

Acımasız duygularımı kontrol altına aldıktan sonra ona tekrar bakıyorum. "Peki ya kalçandaki yara izi?"

Bu sefer omuz silkiyor. "Ne zaman aldığımı hatırlamıyorum."

Kurşunların bıraktığı izlere bakıyorum ve ayağa kalkarak ona yaklaşıp önünde diz çöküyorum. Lara bardağı masaya bırakıyor ve ben öne doğru eğilirken beni izliyor. Her iki yara izine de bir öpücük konduruyorum.

"Sevdiklerim sadece bunlar," diye mırıldanıyor. Bir elini kaldırarak parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Onu eğiyor

Başını kaldırdı, gözlerinde şefkat parlıyordu. "Beni sana getirdiler."

Kalbim.

Ayağa kalkarken ona doğru eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum. "Yeni bir şeyler öğrenmeye hazır mısın?"

Dudakları anında yukarı kıvrıldı. "Ne?"

Parmaklarımı sertleşen sikimin etrafına sararak kendimi okşuyorum. "Ağzının sıcaklığını hissetmek istiyorum."

Lara'nın gözleri erkekliğime kayıyor, sonra sandalyeden kalkıp dizlerinin üzerine çökerken dudaklarını yalıyor. Başını arkaya eğerek ağzını açıyor ve gözleri benimkileri buluyor.

Vay anasını. Mükemmellik.

Yaklaşmadan önce kendimi bir kez daha okşuyorum. Bir elimi başının arkasına koyarak beni ağzına alması için onu dürtüyorum. Dudaklarının bedenimin etrafında gerilmesini izliyorum, damarlarımda katıksız bir memnuniyet dolaşıyor. "İşte böyle bebeğim, beni alabildiğin kadar derine al."

Bekaretine sahip çıkarken dikkatli olmak zorundaydım ama artık amını sikmek istediğim gibi ağzını da sikebilirdim. İçine girmeye başladığımda parmaklarım başını yerinde tutmak için saçlarını sıkıyor.

Tanrım.

Diğer elimi çenesine götürüyorum, çekerken başparmağım alt dudağına değiyor.

Siktir, bu hayatımda gördüğüm en erotik şey.

"Ellerini kıcıma getir ve sıkı tutun," diye emrediyorum.

Lara'nın parmakları kıcımın yanaklarına gömüldü ve gözlerim ona kilitlenmiş bir halde sonuna kadar soktum, sikimin başı boğazının arkasına çarptı.

"Siktir," diye inliyorum yoğun bir zevkle.

Kontrolümü kaybederek içine pompalıyorum, öğürürken çıkardığı sesler kulaklarımı tırmalıyor. Gözlerinden yaşlar süzülürken ve tükürüğü sikimi kaplarken onu izliyorum.

Hırlarken dudaklarım dişlerimden geri çekiliyor, ayaklarımdaki mükemmellik beni uçurumun kenarına gönderiyor. O kadar sert boşalıyorum ki bacaklarım uyuşuyor. Dizlerimin üzerine çökerek yumruğumu sikimin etrafına sarıyorum ve vücudumdaki son zevki de çekiyorum.

Başımı kaldırdığımda nefes nefese kalıyorum ve Lara'nın dudaklarında döllerimi görüyorum. Dili dışarı fırlıyor ve sanki az önce ona dondurma ikram etmişim gibi yalıyor.

"Çok ateşli." Onu yakalayıp ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve dilinde kendi tadımı alabildiğimde, ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu yiyip bitiriyorum.

Lara'nın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ben sikecek başka bir delik bulmadan önce yatağa girip uyusan iyi edersin," diye mırıldandım.

Sanki beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibi, kıcı havada, yatağın üzerinde sürünüyor. Kalçalarını kavriyorum ve sağ kık yanağını ısırarak ondan bir çığlık koparıyorum. Bunu bir tokatla takip ediyorum, bu da onu güldürüyor.

"Çarşafın altına. Şimdi."

Altlarına tırmanıp uzanıyor ve mutlulukla bana bakıyor.

Yanına sürünerek göğsümü okşuyorum. "Bu senin yastığın olacak."

Lara yaklaşıyor ve başını kalbimin üzerine koyuyor. "Aferin kızıma," diye övüyorum onu. "Bu gece beklentilerimi aştın."

"Memnun etmeyi hedefliyorum," diyerek ilk kez benimle dalga geçiyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kendi kişiliğine bürünüyor ve buna tanık olmak hayranlık uyandırıcı.

"Bu bende sana hükmetme isteği uyandırıyor," diye itiraf ediyorum.

Karnının üzerine döner ve çenesini avucuna dayar. "Bana hükmetmeni istiyorum."

"O zaman iyi bir çift oluruz."

"Ama..." dişleri alt dudağını çekiştiriyor, "bana kendimi savunmamı söyledin. Ya hoşuma gitmeyen bir şey yaparsan?"

"O zaman sen söyle, ben de bir daha yapmayayım. Sana hükmetmek istiyor olmam, ilişkimizde söz sahibi olmadığın anlamına gelmez."

Başını sallıyor ve "Bildiğiniz gibi bu benim ilk ilişkim" diyor. Üzerinde kendi kanı olan atılmış örtülere doğru başını sallıyor. "Kurallar var mı?"

"Evet." Arkamdaki yastıkları kabartıyorum ve onlara yaslanıyorum. Elimi kaldırıp parmaklarımı onun ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Çok kıskanç ve sahipleniciyimdir. Ben izin vermediğim sürece başka bir erkekle yalnız kalmana izin yok. Sana güvenmediğim için değil, onlara güvenmediğim için."

"Tamam. Kimi onaylıyorsun?"

"Emre. Murat, Daniel ve Miraç. Sadece bu dört kişi."

"Başka ne var?" Tüm dikkati benim üzerimde ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

"Açık kıyafetler yok. Diğer erkeklerin benimkine ağzının suyu akarak bakmasını istemiyorum."

"Kıskanç olduğunu söylerken şaka yapmıyordun," diye kıkırdıyor.

"Pisliğin teki olduğunu öğreneceksin," diye itiraf etmekten utanmıyorum.

"Ben de kural koyabilir miyim?"

"Bir erkekle yalnız kalmamı istemiyor musun?" Ona takılıyorum.

Genişçe gülümseyerek başını sallıyor. "Diğer kadınların önünde tişörtünü ıkarmana izin yok."

Bu zaten yapmaktan asla rahat hissetmeyeceğim bir şey, ama yine de onu memnun etmek için başımı sallıyorum.

Yukarı doğru hareket ediyor ve yanağını tekrar göğsüme yaslayarak yanıma sokuluyor. "Senin ocukluğun nasıldı?"

"Aslında çok şanslıydım. Annem ve babam öldükten sonra beni ve Emre'yi büyükannem büyüttü. Bize bakmak için çok çalıştı ve ben bu iyiliğinin karşılığını ancak yirmi üç yaşımda deyebildim."

Tekrar bana bakarak, "Ailen nasıl öldürüldü?" diye sordu.

Elimi sırtına koyarak parmaklarımla izleri takip ediyorum. "Ben bebekken Seattle'a taşındık ve bir fırın açtılar. Onlarla ilgili en eski anılarım hep

çalıştıklarını görmek." Boğazımı temizledikten sonra derin bir nefes alıyorum.

"Altı yaşında onlara yardım etmeye başladım, çoğunlukla rafları toplardım." Dudaklarımda nostaljik bir gülümseme beliriyor. "Annemi yemek pişirirken izlemeye bayılırdım. Ellerin hareketi beni saatlerce büyüledi."

Lara'nın gözleri yüzüme kilitlendi.

"Sıcak bir gündü. Terden tişörtümün vücuduma yapıştığını hatırlıyorum. Mazur haftalardır ailemi tehdit ediyordu ve o gün onları vurup öldürmeleri için adamlarını gönderdi. Önce babamı, sonra annemi. Düşüşlerini ve kanlarının yere sızışını izledim. Babamın gözlerinden hayatın süzülüşünü izledim ve Mazur'a bunu ödeteceğime söz verdim."

Lara'ya tekrar baktığımda, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Damlayı yakalıyorum ve dudaklarıma götürerek bana duyduğu şefkatin tuzluluğunu tadıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor dizlerinin üzerine çöküp kollarını boynuma doladığında. "Mazur yüzünden benden çok daha fazla acı çektin."

Ona sarılıp kokusundan derin bir nefes alıyorum. "Seni yozlaştırmak için elimden geleni yapmama rağmen hâlâ masumiyet kokuyorsun."

"O zaman beni biraz daha bozman gerekecek," diye alay ediyor geri çekilirken.

"En az bir gün boyunca ağrın olacağına göre yaratıcı yollar bulmam gerekecek."

Bütün geceyi konuşarak ve birbirimize takılarak, birbirimizi daha derin bir seviyede tanıyarak geçiriyoruz. Ancak güneş doğmaya başladığında nihayet uykuya teslim oluyoruz ve Lara kollarımdayken sanki diğer yarımı bulmuşum gibi hissediyorum.

Bölüm 39

Lara

Duştan sonra banyomda durup aynadaki yansımama bakıyorum.

Eskiden olduğum hizmetçiyi görmek için mücadele ediyorum. Saçlarım daha sağlıklı ve aldığım kilolarla kıvrımlarım dolgunlaştı, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi değil de bir kadın gibi görünüyorum.

Dün gece ilk kez seks yaptım. Kendimi Gabriel'e vermek benim seçimim olsa da, onun beni seçmiş olması beni şaşırtıyor.

Herhangi birine sahip olabilirdi, ama yine de içimin derinliklerine gömülmüştü.

İçime boşaldı.

Paylaştığımız samimi anları hatırladıkça tenim ısınıyor. Orgazm olduğunda ne kadar ateşli görünüyordu. Ağzıma boşalırken ne kadar vahşi, çekici ve güçlü görünüyordu.

Hatırladıkça midemde kelebekler uçuşuyor.

Bacaklarımın arası hassas ve dudaklarımın kıvrılmasına neden oluyor çünkü onu hala içimde hissedebiliyorum.

Gabriel beni seviyor.

Gözlerim yüzümde geziniyor ve bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum.

Güzel olmadığımı biliyorum ama Gabriel bana birkaç kez öyle dedi.

Burnuma, elmacık kemiklerime ve dudaklarımın kıvrımlarına bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Gabriel aniden sorar.

Gözlerim ona kayıyor, kendime bakarken yakalandığım için yanaklarım kızarıyor. "Ah... hiçbir şey."

Bir çift siyah kargo pantolonu ve uzun kollu gömlek giymiş, yıkıcı derecede yakışıklı görünüyor. Bana yaklaşırken gözleri yavaşça çıplak bedenimin üzerinde geziniyor.

"Hiçbir şeye benzemiyordu." Gözlerini bana kilitleyerek, sivri bir bakış attı. "Benden bir şeyler saklamandan nefret ediyorum."

Omuzlarım çöküyor ve nefes vererek itiraf ediyorum: "Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum."

Bir elini yüzüme doğru kaldırıyor ve parmağını burnumun köprüsünden ucuna doğru fırçalıyor. "Sevimli bir burun." Parmağını çenemde ve alt dudağımda gezdirmeye devam ediyor, sonra yanağımı kavırıyor ve eğiliyor, böylece göz göze geliyoruz. "Sarhoş edici bir masumiyet ve beni hapseden büyüleyici mavi gözler görüyorum."

Eli göğsüme doğru inerken göğsüm güvenle doluyor, avucu kaburgalarım ve belime dokunmadan önce kabarıklığı takip ediyor. "Vücudun mükemmel Lara. Göğüslerin. Kıvrımların." Eli bacaklarımın arasına kayıyor, orta parmağının pedi beni nazikçe okşuyor.

Dudaklarımda bir nefes patlıyor ve bedenim içgüdüsel olarak onunkine yaklaşıyor. Kollarımı kaldırıp ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum.

Omuzlar, ne kadar geniş olduklarını seviyorum.

Bana masaj yapmaya devam ediyor, sonra bir adım daha yaklaşıyor, böylece vücudu benimkine baskı yapıyor. Yüz hatları yırtıcı bir bakışla gerginleşiyor, gözleri arzuyla yanmaya başlıyor.

"Beni tahrik etmek için tek bir dokunuş yeter. Seni becermek istiyorum, Lara. Yorgunluktan bayılana kadar."

Zevk içimde derinlere doğru yayılırken nefeslerim hızlanıyor. "Ne kadar ağrın var?" diye soruyor.

"Çok değil," diye yalan söylüyorum, ona orada hassas hissettiğimi söylersem duracağını biliyorum.

Yavaşça bir parmağını içime sokuyor. Parmak uçlarıma kalkıyorum ve nefeslerinin alnımda dolaştığını hissediyorum. Başımı eğerek kolumu boynunun arkasına doluyorum ve nefeslerini dudaklarımda hissedene kadar onu kendime çekiyorum.

Acı ve zevkin garip bir karışımı var. Bu sadece Gabriel'i daha çok istememe neden oluyor. Yalvaran bir ifadeyle, "Lütfen beni becer." diye fısıldıyorum.

"Tanrım, Lara." Kelimeler göğsünün derinliklerinden gürlüyor. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bu sefer kendini tutmadan. İstiyorum ki nasıl seks yapmayı tercih ettiğinizi deneyimleyin."

Gözleri gözlerimde yanarken, hareketsiz kalmadan önce parmağını sertçe içime sokarak beni test ediyor. Sıkıştırma keskin, ama tüm dayak ve kırbaçlamalar bana acının yüzümde görünmesini nasıl engelleyeceğimi öğretti.

"Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum, bu sefer ağzımı onunkeyne değdiriyorum. Dilim dışarı fırlıyor, alt dudağına dokunuyor ve ağzını açtığında içeri giriyorum. Gabriel'in geçmişte beni nasıl öptüğünü taklit ediyorum, doğru

yaptığımı umuyorum.

Sağ elimi indirerek, pantolonundaki şişkinliğe ulaşana kadar avucumu göğsünde ve karın kaslarında gezdiriyorum. Zaten sertleşmiş olan erkekliğini okşamaya başlıyorum. Vücudum yanacakmış gibi hissediyor ve beni parmaklamaya devam etmesini istiyorum.

Dişlerim alt dudağını çekiştiriyor ve sert boyunu sıkıyorum, bu da onu uçurumun kenarına getiriyor gibi görünüyor.

Gabriel kemerini çözmeye başlıyor ve fermuarını indirdiğinde tüylerim diken diken oluyor. Sikini çıkarmama izin veriyor ve ağzım onunkini ararken onu okşamaya başlıyorum.

Bir elini başımın arkasına götürüyor ve öpücüğü devralıyor, ağzıma arzu ve baskınlık akıtıyor.

Parmaklarım kalın gövdesinin etrafında sıkılaşıyor, başparmağım ondan dökülen boncuk damlalarının üzerinde geziniyor.

Gabriel bir hırıltıyla kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduna doğru kaldırıyor. Beni banyo tezgahının üzerine bırakıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Elini yüzüme doğru kaldırıyor, başparmağıyla alt dudağımı çekiştiriyor, gözleri o kadar büyük bir açlıkla dolu ki acımasız görünüyor.

Ve çok, çok günahkâr.

"Benimle başa çıkabileceğinden emin misin?"

Dün geceki gibi acıması umurumda değil, ona bağlanmak istiyorum. "Evet."

Bu nazik . ağrı o iyi, ve hiçbir şeygibi
Geçmişte yaşadım.

Gabriel'in güçlü parmakları sikinin etrafını sarıyor ve kendini okşarken ağzım görüntüden sulanmaya başlıyor.

Yüce Tanrım, yakında bir şey yapmazsa gerçekten uçacağım.

Sikinin başını klitorisime bastırarak beni ovmaya başlıyor. Zevk içimi sıkıyor, sadece daha fazlası için bir ihtiyaç yaratıyor.

Karnım sıkı bir toptan başka bir şey olmayana kadar beni kızdırmaya devam ediyor ve daha fazla sürtünme yaratmaya çalışırken kalçalarım dönüyor.

"Seni becermem için yalvar *Ödülüm*," diyor, sesi sanki bana çarpmamak için kendini zor tutuyormuş gibi gergin.

Gözlerim ona kilitlenmiş, itaatkâr bir şekilde mırıldanıyorum, "Lütfen beni becer, Gabriel."

Kendini girişime yerleştiriyor ve güçlü ve acı verici bir hamleyle içimi dolduruyor. Omuzlarını tutuyorum ve çığlığımın kaçmasını engellemek için dişlerimi sıkıyorum.

Bir canavar gibi, göğsünden tatmin olmuş bir inilti yükseliyor. Yüz hatlarının zevkle gerilmesini izliyorum ve bu beni gururla dolduruyor.

Kalçalarım birbirine değene kadar kalçalarımı çekiştirerek içimde daha da derine inmeye zorluyor. Acı keskin, yanma beni nasıl gerdiğini hissettiriyor. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Aşağıya bakıyorum ve birleştığımız yeri görüyorum, erotik görüntüden vücuduma sıcaklık yayılıyor.

"Tanrım, yapma bunu. Zaten çok darsın. Eğer bana sarılırsan, saniyeler içinde boşalırım."

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor, onu memnun edebildiğim için memnunum. İç kaslarımı kullanarak onu tekrar sıkıyorum ve ödöl olarak ağzı benimkini pis bir öpücükle kapıyor.

Gabriel sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başlar. Temposu acımasızdır.

"Arkana yaslan," diye emrediyor.

Ellerimi arkamda tezgâha dayayarak ona itaat ediyorum ve bu bana, içime girene kadar hızını artırırken vücudunu görmemi sağlıyor.

Yanma hissi azalmaya başlıyor ve yavaş yavaş sikişinin her darbesi içimde derin bir zevk yaratıyor. Gabriel'in beni güçlü bir şekilde becermesi duyularımı alt üst ediyor.

Boynundaki kaslar geriliyor, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geriye çekiliyor ve tıpkı dün geceki gibi güçlü görünüyor.

Zevk o kadar yoğunlaşıyor ki, çığlıklar ve inlemeler dudaklarımdan dökülmeye başlıyor. Gabriel'in yüzündeki memnuniyeti gördüğümde, onları durdurmaya çalışmıyorum.

"Daha yüksek sesle, bebeğim. Çığlık attığını duymak istiyorum," diye beni cesaretlendiriyor.

Bedenim kontrol dışı titremeye başlıyor ve ellerim tutunacak bir şey arıyor. Gabriel bir kolunu arkamdaki aynaya dayıyor. O yaklaşıncaya gömleğini tutuyorum, parmaklarım kumaşın içinde kıvrılıyor.

Gabriel'in içime vurmasıyla tekrar tekrar geriye itiliyorum, yoğun zevk iniltileri benden kaçıyor. Karnımın derinliklerinde bir şey kıvrılıyor, nefeslerim hızlanıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum çok fazla olduğunda.

Gabriel kalçalarını döndürüyor, bana öyle sert çarpıyor ki popom geriye kayıyor. Parmakları beni yerimde tutmak için kalçamın etrafında kenetleniyor, sonra içime girmeye devam ediyor.

Aramızda yoğun bir sıcaklık var, tenimde boncuk boncuk terler oluşuyor.

Zevk bir kırılma noktasına geldiğinde, gözlerimi kapatıyorum.

"Aç şu lanet gözlerini Lara. Boşaldığında bana bakacaksın," diye emrediyor, sesi boğuk ve o kadar alçak ki neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, yoğun orgazm ihtiyacından yüzüm buruşuyor.

Aleti her santimimi dolduruyor, beni sertçe okşuyor, sonra "Gel Ödülüm" diyor.

Kasılmaya başladığımda gözlerimi ondan ayıramıyorum, her yerimi ele geçiren aşırı bir coşku.

Düşünemiyorum. Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

Orgazm içimden geçerken sadece Gabriel'i hissedebiliyorum.

"Tanrım," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Vücudu sarsılmaya başlıyor ve içimde daha derinlere inerek vücuduma daha fazla felç edici ecstasy dalgası gönderiyor.

Aletinin içimde şiştiğini hissediyorum ve dudaklarımdan coşku dolu hıçkırıklar dökülüyor.

Ciğerlerimi havayla doldurmak için çaresizce nefes alıyorum, yoğun orgazmdan dolayı içimde titremeler oluyor.

Gabriel bir kez... iki kez... iterken elleri yüzümü çevreliyor, sonra kendini içine boşaltırken vücudu sıkılaşıyor

Ben. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, nefesleri ayrılmış dudaklarında hızla dolaşıyor.

Serbest kalışını bulurken saf mükemmellikte.

Bölüm 40

Gabriel

Lara'dan çekildiğimde ve kanı sikimi kapladığında, gözlerim tekrar onunkilere kayıyor.

"Seni incittim mi?"

Hemen başını sallar. "Herkesin orgazm olduğumu duyduğuna eminim."

Doğru.

Tekrar aşağı bakıyorum ve bu sefer kanının görüntüsü göğsümü ezici bir sahiplenmeyle dolduruyor. "Sikimin üzerinde kanamaya devam edersen seni kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde sikeceğim."

"Kulağa hoş geliyor."

Kadınım daha cesur oluyor.

Ona doğru eğilerek ellerimi kışının iki yanındaki tezgâha dayadım. "Sanki sikimden hoşlanmış gibiydin."

Yanakları güzel bir pembeyle kızardı.

"Yaptım." "Ne kadar?" diye soruyor içimdeki mağara adamı.

"Hem de çok. Orgazm bu sefer çok daha derin hissettirdi. Daha yoğun."

Ağzım onunkini ısıyor ve mırıldanıyor: "Çünkü içinde o kadar derindim ki."

Lara'dan uzaklaşarak ü z e r i m i temizledim, fermuarımı çektim ve kemerimi bağladım. "İşe gitmem gerekiyor."

Lara tezgahın üzerinde oturmaya devam ediyor, bacaklarını sıkıca birbirine bastırmış. Ne yaptığını bildiğimden, kalçalarını tutarken ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Bacaklarını iterek açıyorum ve tenini kaplayan serbest bırakışına bakıyorum. "Çok ateşli."

Başparmağımın pedini dölün içinde kaydırarak parmağımı ağzına götürüyorum. "Aç."

Dudakları ayrılıyor ve itaatkâr bir şekilde parmağımı yalayarak temizliyor. "Aferin kızıma," diye övüyorum onu. Çenesini kavrayarak eğiliyor ve ağzına şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Çok iyi bir kızsın. Beni çılgına çeviriyorsun, Ödülüm."

Teslim olup onu tekrar becermeden önce kışını kaldır da çalış.

"Kıyafetlerini benim odama taşımanı istiyorum," diyerek, dikkatimi dağıtmadan önce yatak odasına gelme nedenimi açıklıyorum.

Berrak mavi gözlerinde şaşkınlık parlıyor. "Tamam."

Ona sinsî bir gülümseme veriyorum. "İşte, kimse çılgılığını duyamaz."

Bir kıkırdama çıkarıyor ve yavaşça tezgahı kayıyor. Gözlerim vücudunda geziniyor. "Bugünden itibaren çıplak uyuyacaksın. Geceleri bir şey giymeni istemiyorum."

"Tamam."

Kışını tutarak onu vücuduma doğru çekiyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Ben isteyken uzun, sıcak bir banyo yap."

Başını sallıyor. Tüm dikkati üzerimdeyken onu bırakmak çok zor. Bir iç çekiyorum ve dışarı çıkıyorum.

doymak bilmeyen açlığıma yenik düşmeden önce tuvalete gitmeliyim.

Tam ön kapıya yöneldiğim sırada Nisa arkamdan sesleniyor: "İşe gitmeden önce bir şeyler yemek istemiyor musun?"

"Hayır." Kaşlarını çatan yüzüne gülümseyerek, "İş yerinden bir şeyler alırım" diye ekliyorum. Ön kapıyı açıyorum. "Bu arada, Lara benim odama taşınıyor."

Nisa'nın nefesini duyunca kıkırdayarak evden çıkıyorum.

"*Selam,*" diye selamlıyor Miraç. Benim için arka kapıyı açıyor.

"Nereye?"

Cipe binerken "İntikam," diye cevap verdim.

Umarım Elif Mazur'u takip edebilmiştir. Lara'yı istediğini bilmek beni onun güvenliği için endişelendiriyor. Lara'nın bir daha zarar görmemesini sağlamanın tek yolu o şerefsizi olabildiğince çabuk öldürmek.

Mirac bizi kulübe götürürken, Lara'yla ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp işime odaklanmaya çalışıyorum ama bekaretini aldığım anı, ne kadar sıkı olduğunu ve bedeninin altımda titrediğini yeniden yaşıyorum. Kollarımda ağladığında, bu içimdeki karanlığı besledi.

Tanrım, ağırdan almak imkansız bir görevdi, ama bu sabah bunu telafi etti.

Durun!

Pantolonumdaki sertleşmeyi ayarlıyorum, böylece daha az rahatsız edici oluyor ve başımı sallıyorum. Kol saatime baktığımda aslında öğleden sonra olduğunu ve artık sabah olmadığını fark ediyorum.

Bana zamanı bile unutturuyor.

"Geldik," diye anons ediyor Mirac, beni düşüncelerimden

çekip çıkararak.

"Tamam." Dışarı çıkıyorum, kulübe giriyorum ve ofislere doğru ilerliyorum.

Emre koridorda benimle karşılaştığında "Nihayet," diye mırıldandı. "Neden geç kaldığını sormayacağım bile."

"Güzel. Cevabı kaldırabileceğinden emin değilim," diye şaka yapıyorum Elif'in ofisine doğru yürürken. "*Selam*. Bana iyi haberler ver Elif," diyorum sandalyesinin yanında dururken.

Yukarı bakar. "Mazur hâlâ New York'ta ama..." Seattle'daki evinin güvenlik kamerası görüntülerini gösteriyor, "malikanede hareketlilik var. Görünüşe göre askerleri toplanmaya başlamış."

Memnun bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Mazur Seattle'a ayak bastığı anda bana haber ver."

"*Evet.*"

Emre'ye bakıyorum. "Adamları topla."

Ben görüntülere tekrar bakarken kuzenim aceleyle ofisten çıkıyor, sonra öne doğru eğilerek "Geri sar" diyorum. Görmek istediğim kısma geldiğinde, "Durdur." diye mırıldandım. Takım elbise giymiş adamı gösteriyorum. Bir askere hiç benzemiyor. "Kim olduğunu bul."

"*Evet.*"

Yüzünü yüz tanıma yazılımına taratıyor ve veritabanında arama yapmasını bekliyoruz.

"Bu biraz zaman alabilir," diye mırıldanıyor Elif.

Ofisten çıkmadan önce "Öğrendiğin anda beni ara" dedim.

Telefonum çalmaya başlıyor ve cebimden çıkardığımda büyükannemin aradığını görüyorum.

"*Selam, Babaanne.*"

"*Selam.* Yünüm bitti."

Bir kahkaha attım. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Lara'nın mağazaya kadar bana eşlik etmesine izin verin. Ona kendi örgü şişlerini ve sepetini almak istiyorum."

Sikeyim.

Onunla Lara arasındaki bağı teşvik etmek istiyorum ama şu an iyi bir zaman değil.

"Çabuk olacağız ve tüm orduyu yanımıza alacağız," diye mırıldandı. "Öngörülemeyen bir gelecekte tutsak gibi yaşayamayız. Mazur'u öldürmeniz otuz yıl daha sürebilir ve benim o kadar zamanım yok."

Tanrım. Neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Bu güvenoyu için teşekkürler," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

"Söz veriyorum, kısa bir alışveriş gezisi olacak. En fazla yirmi dakika."

İçimi çektim. "Yirmi dakikadan bir saniye bile fazla değil. Daniel'ı arayacağım."

"Teşekkür ederim," diyor tatlı bir şekilde.

Başımı sallayarak aramayı sonlandırıyorum ve hızla Daniel'ın numarasını çeviriyorum.

"Patron?"

"Kadınlar alışverişe gitmek istiyor," diye iç geçiriyorum. "Sadece yirmi dakikaları var. Evde kaç erkeğiniz var?"

"On bir."

"Hepsini alın. Kadınlarımı güvende tutun."

"Evet, patron."

Görüşmeyi sonlandırıp cihazı cebime sokuyorum ve Emre'yi aramaya gidiyorum.

Bölüm 41

Lara

Gabriel'in gömme dolabındaki son bluzu henüz asmıştım ki Nisa yatak odasına geldi ve "Aışverişe gidiyoruz" dedi.

Omzumun üzerinden bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Gabriel biliyor mu?"

"Evet. *Alya Hanım* aradı. Gelin, bize sadece yirmi dakika verdi."

Hızla bir çift ayakkabı alıyorum ve saçlarımı tarıyorum. El çantamı alıp telefonumu içine yerleştiriyorum ve Nisa'yı odadan çıkarken takip ediyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"*Alya Hanım'ın* yüne ihtiyacı var, bu yüzden sadece onun gitmeyi sevdiği el sanatları mağazasına gideceğiz."

"Tamam." Ön kapıda *Alya Hanım*'la karşılaştığımızda heyecanla gülümsüyorum.

Evden çıkarken bizi bekleyen on iki muhafızla karşılaştık.

Daniel öne çıkar. "Sadece yirmi dakikanız var. Hiçbir koşulda görüş alanımızdan ayrılmayacaksınız. Lara, sen Murat'la kal. *Alya Hanım*, sen benim yanımda olacaksın ve Nisa, sen Yusuf'la kal. Eğer bir şey olursa, gardiyanın ne derse onu yap."

"Çok dramatik," diye mırıldanıyor Nisa, sonra Yusuf olduğunu tahmin ettiğim gardiyana kirpiklerini kırıştırıyor. "Uzun zaman oldu Yusuf *Bey*."

Yusuf gülümseyerek başını sallıyor ve ona kapıyı açıyor. "Buyurun, Nisa *Hanım*."

"Ooh, bana patronluk taslaman hoşuma gidiyor," diye ona takılıyor.

Bu kez kahkahamın dudaklarımdan taşmasına engel olamıyorum.

Nisa'ya doğru bir adım attığımda Murat, "Sen bu ciptesin Lara," diyor.

"Oh." Hızla araca biniyorum ve Alya *Hanım*'ın bizimkinin arkasındaki cipe binişini izliyorum. "Neden ayrı araçlara biniyoruz?"

Murat motoru çalıştırmadan önce iki korumanın bize katılmasını bekliyor. "Bu güvenlik için. Eğer saldırıya uğrarsak, hepiniz bir arada olmazsınız."

Yanımdaki korumaya bakıyorum ve pencereden dışarı bakmadan önce ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum. Mağaza evden çok uzakta değil. Oraya vardığımızda ciplerden indiriliyoruz ve kapıya kadar eşlik ediyoruz. İçeride sadece Murat, Daniel ve Yusuf bizi takip ederken diğer korumalar dağılıyor.

Gözlerim raflarda geziniyor, tüm sanat eserlerini ve el sanatlarını inceliyorum. "Vay canına, seçecek çok şey var."

"Ne istersen alabilirsin Lara," diyor Alya *Hanım*. "Ben ödüyorum ve sınır yok."

"Benim için de aynı şey geçerli mi?" Nisa, sepetine tahta bir yüzük yerleştirmişken soruyor.

Alya *Hanım* kıkırdıyor. "Tabii ki."

"Bu ne?" Nisa'ya sepetini işaret ederek soruyorum.

"Bu bir kasnak. Nakış için kumaşı yerinde tutmak için kullanırsınız" diye açıklıyor sabırla. "Aynısından kendine de al, sonra sana öğretirim."

Ben de Nisa'yı takip ederek aynı malzemeleri sepetime dolduruyorum. "Örgü şişlerinizi unutmayın," diyor Alya *Hanım*

Sepetime birkaç beden yerleştirmeye geliyor. Sonra Nisa'ya kaşlarını çatıyor, "Ben örgü derslerini bitirdikten sonra ona nakış öğretebilirsin."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ama Daniel'in "Her şeyi bırakıp arkaya koşun. Murat, çıkar onları buradan!"

Ne?

Murat sepeti elimden çekip aldı ve kenara fırlattı. Parmaklarıyla bileğimi sıkıca kavrayıp beni mağazanın arka tarafına doğru sürüklüyor.

Alya *Hanım* hemen arkamda, onu Nisa ve Yusuf takip ediyor. Daniel'in geride kaldığını fark ettiğimde Alya *Hanıma* uzanıyorum ve parmaklarımı sıkıca onun parmaklarına doluyorum. "Benimle kal."

"Geliyorum," diye nefes nefese veriyor çok hızlı hareket etmek zorunda kaldığı için.

"Dur Murat!" Tutuşuna karşı geri çekiliyorum. "Alya *Hanım* kaçamazsın."

Yüz hatlarının derinliklerine kazınmış endişeli bir ifadeyle döner. "Kahretsin. Daniel!"

Daniel bize doğru koşuyor. "Çekil!"

Aniden büyük bir patlama oluyor ve ciplerden birinin alevler içinde yere çakılmadan önce yerden havalandığını izlerken gözlerim açılıyor. Camlar içeriye doğru patlıyor, Nisa ve Alya *Hanım*'dan çığlıklar yükseliyor.

Panik yerine vücuduma garip bir sakinlik yayılıyor, zihnim berraklaşıyor.

"Çekilin!" Daniel tekrar bağıırır.

"Alya *Hanım* kaçamaz," diyor Murat Daniel'e. "Ben onları güvenli bir yere götürürken sen onları geride tut."

"Sadece git." Daniel'in sesinde çaresizlik var.

Hâlâ Alya *Hanım*'ın elini tutarak onu arkaya doğru çekiyorum. Nisa'nın hâlâ korkudan donup kaldığını fark edince bağıırıyorum: "Nisa! Gel."

İrkiliyor ve hemen bize katılmak için koşuyor.

Dükkanın dışında silah sesleri duyuldu. Kasaya bakıyorum, kasiyere ne olduğunu bilmiyorum. Cip bombalandığında kadın kaçmış olmalı.

Murat aniden elime bir silah tutuşturdu. "Bana bir şey olursa, yanına kim gelirse gelsin vuracaksın.

Sadece başımı sallayacak zamanım var.

Arka çıkışa doğru ilerlerken, emniyetin kapalı olduğundan emin olmak için silahı kontrol ediyorum. Hiç silah kullanmamış olabilirim ama Tymon'ın silah kullandığını milyonlarca kez gördüm.

Silah sesleri artıyor ve Daniel ile Yusuf'un silahlarını ateşlediklerini duyuyorum.

Murat ağır bir kapıyı iterek açıyor ve güvenli olup olmadığını kontrol ettikten sonra hızla dükkândan çıkıp ara sokağa girmemize izin veriyor. Sol tarafımızdaki duvarda büyük çöp kutuları sıralanıyor.

"Saklanacağız," diyorum. "Şunların arasına." Çöp kutularını gösteriyorum.

"Çabuk!"

Alya *Hanım*'ı saklandığımız yere götürürken düşmesini istemediğim için dikkatliyim. Oraya ulaştığımda onu pis duvara yaslıyorum. "İnebilirsen in." Nisa'ya uzanıyorum ve onu Alya *Hanım*'ın yanına çekiyorum. "Ve sakın ses çıkarma."

Çömelmelerini izliyorum. Bu durum Alya *Hanım*ı açıkça etkiliyor ve uzun süre böyle çömelemeyeceğinden endişeleniyorum.

Sırtımı onlara dönerek çöp kutusunun etrafına bakıyorum. Murat kapının yanında, olanları görebileceği bir yerde, silahını çekmiş ve elinde hazır tutuyor.

Parmaklarım silahımın etrafında sıkışıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Alya *Hanım*'ın yüzündeki acıyı görünce hızla ara sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Bir kapı görünce fısıltıyla "Murat!" diye bağıriyorum.

Saldırının gürültüsünden beni duyamıyor.

Elimle Nisa ve Alya *Hanım*a işaret ederek, "Kalkın. Birkaç metre ötede bir kapı var."

Ayağa kalktıklarında inlediklerini duyuyorum. "Nisa, Alya'yı al.

Hanım şu kapıya. Ben sizi korurum."

"*Allah Allah*" diye feryat ediyor Nisa ama dediğimi yapıyor. Gözlerim Murat ve kadınlar arasında gidip geliyor. Nisa kapının kolunu çekince kapı yerinden oynamıyor.

Lanet olsun. Hızla yaklaşıyorum ve silahın namlusunu tutamağa dayayarak tetiği çekiyorum. Silahın gücüyle sarsılıyorum ama kapı titreyerek açıldığında sırtııyorum. Kontrol ediyorum

güvenli olduğundan emin olmak için karanlık alanın içine girin, sonra da "Gelin! Çabuk!"

Murat'a baktığımda silahını kaldırdığını görüyorum. Sıkıdığı kurşunlar ara sokakta yankılanıyor. Ona nerede saklandığımızı söyleyecek vaktim olmadığı için içeri girip kapıyı çarparak kapatıyorum.

Nefes nefese, kapıyı engellemek için kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafıma bakıyorum ve metal bir dolap görüp ona doğru koşuyorum. Ağır bir şey ve Nisa bana yardım etmeye gelene kadar onu itmek için mücadele ediyorum.

Metal ızgaralar beton zeminin üzerinde duruyor ama Nisa'nın gücüyle onu kapının önüne itmeyi başarıyoruz.

Sessiz silah sesleriyle dolu loş mekânı kontrol ediyorum. El çantamı karıştırıp telefonumu çıkarıyorum ve Gabriel'in numarasını çeviriyorum.

"Lara!" Sesi yoğun bir endişeyle dolu. "Güvende misin?"

"Evet. Şimdilik." Tekrar etrafıma bakıyorum. "Sanırım el sanatları mağazasına yakın boş bir dükkândayız. Murat'ın haberi yok. Ona söyleyecek vaktim olmadı."

"Güzel. Kahretsin, seninle gurur duyuyorum. Daniel silahlı olduğunu söyledi."

"Evet."

"Silah kullanmayı biliyor musun?"

"Evet. Sayılır."

Rahat bir nefes aldı. "Tanımadığınız herkesi vurun."

"Tamam."

"Yola çıkıyorum. On dakika. Sadece on dakika bekle."

"Tamam."

Kapıya vuruluyor ve irkilmeme neden oluyor. "Gitmem gerek. İçeri girmeye çalışıyorlar."

"Hayır. Telefonu hoparlöre al ve Nisa'ya ver. Neler olduğunu bilmem gerek."

Dediğini yapıyorum ve cihazı titreyen Nisa'ya uzatıyorum. "Sadece tut."

Arkamı döndüğümde kendimi Nisa ve *Alya Hanım*'ın önünde konumlandırıyorum, kollarımı kaldırıyorum ve iki elimi dolabın kulpuna doluyorum. Derin bir nefes alıyorum, gözlerim dolaba odaklanıyor.

"Tanrım, biri benimle konuşsun," diye homurdanıyor Cebail. Nisa'nın tek çıkarabildiği "*Allah Allah*," oluyor.

"Lara bizi koruyor," *Alya Hanım*'ın titreyen sesi arkamdan yükseliyor. "Bekliyor. Burası sessiz."

Kapıya bir kez daha vuruluyor, ardından sessiz bir silah sesi duyuluyor.

Ellerim titremeye başladığında derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum.

İyisin.

Hepiniz iyisiniz.

Gabriel gelene kadar onları canlı tut. Bunu yapabilirsin.

Daha kötülerini de atlattın.

Alya Hanım, "Kabinayı aşmaya çalışıyorlar gibi görünüyor," diye fısıldıyor.

"Ne dolabı?"

"Lara ve Nisa'nın kapının önüne ittiği. Lara kapıyı ateş ederek açmak zorunda kaldı, böylece arkamızdan kilitleyemedik."

"Güzel."

Gabriel'in sesindeki endişe içimi titretiyor. Bir kez daha ellerimi sabit tutmaya odaklanıyorum ve yüzeye çıkmaya çalışan korkuyu geri itiyorum.

Bunu

yapabilirsin.

Sakin ol.

O kapıdan gelen her şeyi vurun. Sevdiklerinizi koruyun.

Arkamda bir yerde cam kırılma sesi duydum ve etrafımda döndüm. Hareket gördüğüm an tetiği çekiyorum.

Nisa bir çığlık atar ve bu çığlık silah sesiyle bastırılır.

"Neredeyse vardık," diye bağıyor Gabriel. "Dumanı görüyorum."

Yavaşça birkaç adım ilerledim. Karanlık bir gölge hareket ediyor ve anında ateş ediyorum. Kurşun duvara çarptığında havaya toz püskürüyor.

"Biz sadece seni istiyoruz, Lara. Eğer isteyerek gelersen, yaşlı kadınların yaşamasına izin vereceğiz," diye bağıyor bir adam.

"Sakin buna cüret etme, Lara!" Gabriel tersler. "Ben buradayım." "Allah Allah," diye feryat ediyor Nisa usulca.

"Acele edin, Gabriel Bey."

"İlerleyin," diye emrettiğini duydum adamın. "Hedefi öldürmeyin."

Daha fazla cam kırıldı ve cesetler dükkana doldu. Elimden geldiğince nişan almaya çalışarak ateş açıyorum.

Kıyamet kopar. Cesetler yere düşer. Nisa ve Alya *Hanım* ağlıyor.

Dolabın kırıldığını ve devrildiğini duydum.

Sonra silah elimde tıkırdadı, tüm mermiler bitmişti.

Tanrım, bize yardım et.

Arkamdan yakalandım. "Yakaladım seni," diyor Daniel'ın sesi kulağımda. Beni arkasına itiyor, sonra kolu kalkıyor ve ateş açıyor, hiçbir hedefi kaçırmıyor.

Flaşlar loş odayı aydınlatıyor, barut kokusu havayı dolduruyor.

Kapıdaki hareket dikkatimi çekiyor ve Murat'ı kapı pervazına yaslanmış, gömleğine kan bulaşmış halde görünce koşmaya başlıyorum.

Ona ulaştığımda "Ben iyiyim," diye homurdanıyor.

Gömleğini kaldırarak kurşun deliğini buluyorum ve avucumu olabildiğince sert bir şekilde bastırıyorum. "Kahretsin," diye inliyor.

Etrafımıza sessizlik çöküyor, sonra "Nerede o?" diye sorulduğunu duyuyorum.

Başımı yana çeviriyorum ama duman bulutunun arasından bir şey görmekte zorlanıyorum.

"Lara!"

"Ben buradayım. Kapının yanında."

Dumanların arasından görünmeden önce ayak seslerini duyuyorum.

"Murat vuruldu. Çok kan kaybediyor."

Miraç, Gabriel'in hemen arkasındadır ve yardıma gelir. Miraç, Murat'ın kolunu omuzlarına doğru çeker, böylece ona yaslanabilir.

"Nisa ve Alya *Hanım* nerede?" Onları kontrol etmek için mağazaya geri dönerek soruyorum.

Gabriel kanlı elimi tutarken, "Emre ve Daniel'de," diye cevap veriyor. "Bırak da sana sarılayım!" Beni bu bedene doğru çekiyor ve kollarını etrafıma sarıyor. "Tanrım, kadın."

Derin nefesler aldığını duyuyorum, sonra farkına varıyorum.

Bitti artık.

Güvendeyiz.

"Sen neden yapıldın?" Gabriel homurdanıyor. Geri çekilip yüzümü çerçeveliyor ve ağzıma sert bir öpücük kondurduktan sonra bana sırtlıyor. "Benim belalı kadını. Seninle gurur duyuyorum."

Bölüm 42

Gabriel

Hayatımın on yılını kaybettim.

Evin önünde durduğumuz anda Lara cipten fırlıyor ve merdivenlerden yukarı koşuyor. "Nisa! Alya Hanım!" diye bağıyor içeri koşarken.

Peşinden gidiyorum ve yaşlı kadınlara sarıldığını görmek için tam zamanında yetişiyorum. "Tanrıya şükür," diye yoğun bir rahatlama ile nefes alıyor. "Çok korkmuştum."

Durup hayattan çok sevdiğim üç kadına bakıyorum ve Lara'nın saldırıyı savuşturabildiğine şükrediyorum.

Kahretsin, o inanılmaz.

Ona atış dersleri vermeliyim.

Emre'ye bakıyorum, telefonla konuşuyor. Muhtemelen yaralılar ve kaybettiklerimiz için düzenlemeler yapıyor.

Sonra Lara mırıldandı, "Malzemelerini alamadığın için üzgünüm."

Bir elimi yüzüme sürüyorum. Cebimde titreyen telefonumu çıkarıyorum. Bilinmeyen bir numara görünce cevap veriyorum, "Adamlarınızı iyi eğitmiyorsunuz."

"Bu daha başlangıç Demir."

"Hemen şimdi buluşup buna bir son verebiliriz. Akşam yemeğinden önce biraz boş vaktim var."

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?" diye çıkışır, başarısız olduğu için üzgün olduğu bellidir. "Sadece kızı bana ver ve kimse ölmek zorunda kalmazın."

Gözlerim bana bakan Lara'ya kayıyor.

"Lara'yı almanın tek yolu beni öldürmek ve bu asla olmayacak," diyorum sözlerimi saran güvenle.

"Silahımı boğazına dayadığımda merhamet dilenme," diye beni tehdit etmeye çalışıyor.

"Denemen için sana meydan okuyorum."

"Lara'yla konuşmama izin verin," diye talep ediyor, Lara'nın adı diline acı geliyor.

"Hayır."

"Bırakın onunla konuşayım!" diye bağırır.

Lara bana doğru yürümeye başladı ve ben başımı salladım. "Ona söylemek istediğin her şeyi bana da söyleyebilirsin."

Mazur gırtlaktan bir kıkırdama çıkarır. "Ona Agnieszka'nın hayatta olduğunu söyle. Lara bana gelirse onu öldürmem."

Kaşlarımı çatarak, "Agnieszka da kim lan?" diye bağırdım.

Mazur, "Annesi." diye mırıldanırken Lara'nın gözleri şokla açılır. Annesini bir köpek gibi öldürmeden önce Lara'nın Seattle'daki evime dönmesi için yirmi dört saati var."

Lara'nın elleriyle ağzını kapatmasını, gözlerini bana dikmesini izliyorum.

Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "New York'ta olduğunu biliyorum."

"Bu gece Seattle'da olacağım. Bu saçmalığa o zaman son veriniz."

"Oh, bitireceğim." Sonra "Yaşam kanıtı istiyorum" demeyi düşünüyorum. "Göndereceğim."

Telefonu kestiğim anda Lara "Annem hakkında ne dedi?" diye sordu.

Ona yaklaşıyorum, söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Mazur yalan söylüyor

olabilir. "Hiçbir şey."

"Yalan söylüyorsun." Çenesi titremeye başladı. "Anlat bana." "Kanıt yok."

"Neyin?"

Tam o sırada telefonum elimde titriyor. Mesajı açıyorum ve videoyu oynat tuşuna basıyorum.

Lara'nın bir sandalyede oturan eski bir versiyonu var, kamera ona odaklanmış. Yüzü çürüklerle kaplı.

Sikeyim.

'Lara...' Yüzü parçalanırken sertçe yutkunuyor.

"*Konuş kadın!"* diye bağılıyor tanımadığım bir ses. '*Lara, nie przychodź tutaj. Biegać.*'

"*Orospu!*

Kayıt bitiyor ve gözlerim Lara'ya kayıyor.

"Anne," diye nefes alıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve yıkıcı bir çığlık atıyor. "Hayır!"

Hemen çömelıyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. "Onu senin için geri getireceğim," diye söz veriyorum. "Gidip hepsini öldüreceğim. Anneni sana getireceğim."

"O yaşıyor," diye hıçkırır Lara, sonra geri çekilir. "Onu tekrar görmem gerek. Ne dediğini anlamadım."

Cihazı aramızda tutuyorum ve tekrar oynat tuşuna basıyorum.

'Lara, nie przychodź tutaj. Biegać.'

"Yapma." Lara başını sallıyor ve ben tekrar oynuyorum.
"Kaçmak mı? Anlamıyorum!"

"Ben tercüme ettiririm."

Mesajı çevirmesi ve arka planda başka neler bulabileceğine bakması talimatıyla Elif'e gönderiyorum.

"Yakında öğreneceğiz," diye Lara'ya söz veriyorum.

"*Allah Allah*," diye inliyor Nisa. "Kalbim bunu kaldıramıyor.
Hadi çay içelim."

Lara'nın ayağa kalkmasına yardım ederek kolumu omuzlarına doluyorum. Hepimiz mutfağa geçiyoruz ve Nisa atıştırmalıkları yerleştirmek ve çay yapmakla meşgulken telefonum tekrar titriyor.

Lara, buraya gelme. Kaç.

Lara'ya gösteriyorum ve okurken yüzü kalp acısıyla parçalanıyor.

Onu göğsüme doğru çekiyorum ve tekrar söz veriyorum:
"Annemi bulup sana getireceğim."

"Lütfen. Onu geri almak için her şeyi yaparım," diye yalvarır.

Onun sözleri yüreğime Tanrı korkusu saldı çünkü Lara'nın annesi için kendini feda edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Gözlerim büyükannemle buluştu. Bugün seksen dört yaşında görünüyor. Saldırı ona çok zarar verdi.

Bunun bir saniye daha devam etmesine izin veremem.

Lara'yı geri iterek, gözlerini yakalamak için eğildim.
"Evden ayrılma. Ben annemi almaya giderken büyükannemi ve Nisa'yı güvende tutman için sana güveniyorum."

Başını sallıyor, gözleri duygu dolu. "Burada kalacağına söz ver," diyorum.

"Söz veriyorum."

Masumiyetinden derin bir nefes alarak ağzına bir öpücük konduruyorum. "*Seni çok seviyorum*," diye mırıldanıyorum, sonra onu bırakıp mutfaktan çıkıyorum.

"Ne dedi o?" Lara'nın sorduğunu duydum.

"Seni çok sevdiğini," diye tercüme ediyor Nisa, sesinde gözyaşlarıyla.

Evden çıkarken muhafızlara gideceğimizi işaret ediyorum. Mirac'a "İntikam," diye mırıldanıyorum.

Emre tam zamanında yanıma atlıyor.

"Adamlardan haber var mı?" diye soruyorum.

"Murat iyi. Çoktan eve doğru yola çıktı." Emre bana bakıyor. "Yusuf hâlâ ameliyatta ve dört adamımızı kaybettik. Doruk, Aslan, Dean ve Harry."

"Lanet olsun." Adamlarım için duyduğum üzüntü içimi titretirken pencereden dışarı bakıyorum. "Cenazelerini düzenleyin ve ailelerine tazminat ödeyin."

"Çoktan hallettim." Emre'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "Plan nedir?"

"Elif bana o evde ne haltlar döndüğünü anlatır anlatmaz saldırıyoruz." Onun Tanrı olmadığını bildiğimden, cebimden telefonumu çıkarırken bir iç çekiyorum.

Viktor Vetrov'un numarasını getirdim ve ona baktım.

O Rahipliğin bir parçası. Yardımaınıza ihtiyaç duydukları her an yanlarında oldunuz.

Kadrana basarak cihazı kulağıma götürüyorum.

"*Blyad*"! Bu bir sürpriz oldu. Bu onuru neye borçluyum?" diye cevap verir Viktor.

"Yardıma
ihtiyacım var." "Ne
konuda?"

"Elimde bir adres var. O evde neler olduğunu, kaç kişi olduğunu ve belirli bir hedefin orada olup olmadığını bilmem gerekiyor. Mümkün olan en kısa sürede saldırmalıyım."

"Detayları bana gönder." Hareket ettiğini duydum. "Seattle'a gitmem birkaç saatimi alır." Sonra bağırdığını duyuyorum, "Luca, Gabriel'in bize ihtiyacı var."

Sikeyim.

İçimi çektim.

"Üç saat içinde orada olacağız," diyor Viktor. "Nerede buluşacağız?"

"Kulübüm. İntikam."

Arama bitiyor ve elimi kalçama indiriyorum.

"Doğru olanı yaptın," diye mırıldandı Emre. "Sana borçlular ve yardımları gerçekten işimize yarayabilir."

"Biliyorum."

Mazur'un bu sefer kaçması riskini göze alamam. Ya da Lara'nın annesinin ölmesini. Tehlikede olan çok şey var.

Viktor'un gözetleme ve bilgi koklama konusundaki uzmanlığı işleri kolaylaştıracaktır. Adam yarı tazi gibi. Luca güçlü, benimkini destekleyecek insan gücü var.

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde Mazur son nefesini verecek ve Lara annesiyle yeniden bir araya gelecektir.

Hayatıma mal olsa bile.

Başka bir numarayı tuşlayarak çalmasını bekliyorum.

"Stathoulis," diye cevaplıyor Nikolas.

"Seattle'da sana

ihtiyacım var." "Nerede?"

"İntikam."

"Karıma bir merhaba ve hoşça kal öpücüğü veriyorum,
sonra da yoluma gidiyorum."

"Neden bana merhaba ve hoşça kal öpücükleri veriyorsun?
Karısı Tessa'nın sorduğunu duyuyorum. *"Nereye
gidiyorsun?"*

Açıklamasını duyamadan arama sona eriyor.

Bölüm 43

Lara

Nisa bana zorla iki bardak çay içirdi ve yanımdan hiç ayrılmadı. *Alya Hanım da öyle.*

Artık etrafımızda uçuşan kurşunlar olmadığına göre, oturup masaya bakıyor ve olanları sindirmeye çalışıyorum.

Annem yaşıyor.

Tymon bana yalan söyledi. Yıllarca. *Neden yalan söyledi?*

Alya Hanım elimi tutuyor, sıkıyor.

Gözlerim yüzüne kayıyor ve ne kadar bitkin göründüğünü görünce mırıldanıyorum: "Biraz dinlenmelisiniz *Alya Hanım.*"

Başını sallıyor. "Artık *Alya Hanım* yok. Beni ara *Babanne* ya da Büyükanne, yanınızdan ayrılmayacağım."

Elimi çeviriyorum ve parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Teşekkür ederim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda gözle görülür bir şekilde üzgün görünüyor. "O adam ölmeli. Gabriel onu öldürecek."

"Yapacak."

Nisa derin bir iç çeker ve Daniel mutfağa girdiğinde "Yusuf ve Murat'tan haber var mı?" diye sorar.

"Murat her an burada olabilir, Yusuf da hâlâ ameliyatta."

"*Allah Allah,*" diye fısıldıyor başını eğerek.

Omzunu okşuyorum ve kalkıp Daniel için biraz çay koyuyorum.

Onu benden aldığında gözlerimiz buluştu ve ben de "Bizi koruduğun için teşekkür ederim" dedim.

"Bir şey değil." Gidişini izliyorum, sonra Yusuf ve bizi güvende tutarken yaralanan diğer adamlar için sessiz bir dua ediyorum.

Nisa ve *Babaanne'ye bakıyorum* ve biraz yalnız kalmak istediğim için Gabriel'in yatak odasına gitmek üzere ayrılıyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra dolabına doğru yürüyorum ve en üst raftan kutumu çekiyorum. Yatağın üzerine koyup kapağını açıyorum ve hikaye kitabını çıkarıyorum. Açıyorum ve annemin fotoğrafına bakıyorum.

Fotoğraf çekildiğinde benden çok büyük değildi.

Videoyu hatırlayarak telefonumu çıkarıyorum ve Gabriel'e nasıl mesaj göndereceğimi buluyorum. Birkaç saniyemi alıyor, sonra oturup bekliyorum. Cihaz titriyor ve hemen sohbeti açıyorum.

Videoyu neden istiyorsun?

Anneme bakmak istiyorum. Lütfen.

Aniden video başka bir mesajla birlikte açılır.

Tüm bu olanlarla nasıl başa çıkıyorsun?

Bir cevap yazıyorum.

Sadece duygusal hissediyorum. İyi olacağım.

Seni seviyorum, Lara. Ne kadar çok sevdiğimi tam olarak anladığını sanmıyorum.

Göğsümdeki ağrıyı biraz olsun dindiren kelimelere bakıyorum.

Parmaklarım tuş takımının üzerinde geziniyor, sonra sohbeti kapatıyorum ve Gabriel'in numarasını çeviriyorum.

"Selam, bebeğim." Sesi nazikti.

"Seni seviyorum," on yıl sonra ilk kez bu sözleri söylüyorum. "Seni seviyorum, Gabriel."

"Ben de seni seviyorum *Ödülüm*."

Dişlerim alt dudağımda endişeleniyor, sonra "Bu gece saldırıyor musun?" diye soruyorum.

"Hazır olur olmaz."

Onun için endişelenmek kalbimi boğuyor. "Lütfen incinme."

"Elimden geleni yapacağım." Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Eğer bir şeyler ters gider ve sana geri dönemezsem, Liam Byrne'ı aramanı istiyorum. Sana telefon numarasını göndereceğim. O sana yardım edebilecek bir arkadaş."

"Bana geri dönmeni istiyorum," diyorum, daha azına razı olmak istemeyerek.

"Yirmi dört saat içinde benden haber alamazsan Liam'ı arayacağına söz ver."

"Gabriel." Çenem titremeye başlıyor ve ilk kez onu bir şeyden mahrum bırakıyorum. "Hayır. Geri geleceksin."

"Lara," sesi uyarı doluydu.

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Eğer bu sözü vermezsem, güvenliğinizi garanti altına almış olurum çünkü bizi burada yalnız bırakmanızın imkânı yok. Güvende olmadığımızı bildiğin sürece savaşmaya devam edeceksin."

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Sadece sen aynı anda hem seni tokatlamak hem de övmek istememe neden olabilirsin."

"Eve döndüğünde bana istediğin kadar şaplak atabilirsin." "İşte ben buna teşvik derim," diye kıkırdar, sonra tekrar ciddileşir. "Dolaba git ve takım elbiselerimi yoldan çek."

Gabriel'in dediğini yapıyorum ve kendimi yerden tavana kadar uzanan bir kasa kapısına bakarken buluyorum. "Kod nedir?"

"Dokuz. İki. Dokuz. Sekiz."

Girişi yapıyorum ve kapı açıldığında içeriye bakıyorum. Para ve silah yığınları var.

"Silahları çıkarın. Hepsi dolu. Kendim kontrol ettim. Onları evin her tarafına, bir saldırı olması durumunda ulaşabileceğiniz bir yere saklamanızı istiyorum. Birini de yanında tut."

"Daniel'den bana yardım etmesini isteyebilir miyim?"

"Evet." Yorgun bir nefes verdi. "Güvende kal, bebeğim. Yakında görüşürüz."

"Söz ver," diyorum.

Seksi bir kıkırdama çıkarıyor. "Söz veriyorum."

Görüşme bittiğinde hemen sohbete geri dönüyorum ve videoyu oynat tuşuna basıyorum. Anneme odaklanabilmek için sesi kısıyorum.

Yüzündeki ince çizgilere ve morluklara bakmadan önce uzun süre mavi gözlerine bakıyorum.

"Gabriel seni kurtaracak," diye fısıldıyorum ona. "Sana sarılmak için sabırsızlanıyorum." Dizlerimin üzerine çökerek, adımı söylediğini duyabilmek için sesi açıyorum.

"Lara..."

Geri sarıp tekrar oynatıyorum.

"Lara..."

"Lara?" Murat'ın seslendiğini duyuyorum.

"Dolapta," diye sesleniyorum ayağa fırlarken. Köşeyi dönüyorum ve Murat'ın hayatta olduğunu ve beklenebileceği kadar iyi olduğunu görerek kollarımı ona doluyorum. "İyi olmana çok sevindim!"

"Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldandı.

Onu bırakıp dolabı gösteriyorum. "Orada silahlar var. Gabriel bir saldırı ihtimaline karşı onları evin her yerine saklamamızı istiyor."

Başını sallar ve kasaya doğru yürür. "Tanrım, patronumu seviyorum," diye mırıldanıyor sırtarak, tüfeğini çıkarırken. "Hadi işe koyulalım."

Sonraki bir saat boyunca Murat, Daniel ve ben silahları saksı bitkilerinin içine, sandalyelerin altına, çekmecelere ve yer bulabildiğimiz her yere saklıyoruz.

Kendim için bir silah seçtiğimde, Daniel mırıldandı, "Bir Heckler & Koch. İyi seçim."

Silahı gömleğimle örterek kot pantolonumun kemerine sokarken ağzımın etrafında bir gülümseme kıvrılıyor.

Kasa kapısını kapatıp kilitlendiğinden emin olduktan sonra "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Daniel, "Herkesin bir arada olması ve evin her yerine dağılmaması benim için daha kolay olurdu," diyor.

"Mutfak mı?"

Başını sallıyor. "Teşekkürler, Lara."

Erkeklerle birlikte odadan çıkıyorum ve Nisa ile *Babaanne'nin* hâlâ masada oturduğunu görünce, "Akşam yemeğini hazırlıyorum. Bir isteğiniz var mı?"

"Yemek yiyemiyorum," diye mırıldanıyor *Babaanne*.

"Gücünü korumalısın," diyorum Türk pizzası için malzemeleri çıkarmaya başlarken. "Nisa, lütfen gidip *Babaanne'nin* örgü sepetini getirir misin, böylece bir çift bebek patiği örebilir?"

Bütün gözler bana döndü. "Hayır, hamile değilim. En azından henüz değil."

"*Allah Allah*." Nisa ellerini havaya kaldırır. "Boşuna umutlandırmayın bizi."

Babaanne'nin dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve ardından "Yakında mı?" diye soruyor.

Başımı sallayarak söz veriyorum, "Gabriel kabul eder etmez."

Elini sallayarak boğazından hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "O zaman torunlarım olmadan çok önce öleceğim."

"Ona kibarca soracağım."

Kıkırdıyor, sonra Nisa diyor ki, "Sadece onu baştan çıkar. Adam senin için her şeyi yapar."

Gerilim azalır ve bir miktar renk geri döner.

Babaanne'nin yüzü, beni daha iyi hissettirdi.

Bölüm 44

Gabriel

Adamlarla selamlaştıktan sonra Viktor çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve masama yerleştirdi.

"Liam geliyor mu?" Luca sorar.

Başımı salladım. "Bir şeyler ters giderse yedek plan olarak ona ihtiyacım var. Ben ölürsem ailemi Seattle'dan çıkarmak için hazır bekliyorum."

Luca benimle göz göze geldi. "Bize bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Belli ki," diye mırıldandım
Viktor. "Aşağılandım," diye
ekliyor Nikolas.

"Sadece Mazur'la karşı karşıya değiliz. İşin içinde başka biri daha var ve onun ne tür bir ateş gücüne sahip olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Jan Grabowksi," diyor Viktor. "Mazur'un iş ortağı."

"Ne zamandan beri bu bilgiye sahipsin?" diye
sordum. "İki dakikadır."

"Tanrım, Viktor," diye mırıldanıyorum, dizüstü bilgisayarın ekranını görebilmek için onun yanında duruyorum. Açık o kadar çok program var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Bilmediğin bir şey var mı?"

Bana ukala bir sırıtışla bakıyor. "Sadece
bir şey." "Ne?"

"Küçük Rose'un dikenlerinden nasıl kurtulacağımı." "Kız hala sende mi?"

"Kadın," diye düzeltti beni. "Resmi olarak on sekiz yaşında ve sikilebilecek yaşta."

Başımı sallıyorum ve ailesinin kadınlara yönelik her türlü istismara karşı olduğunu göz önünde bulundurarak bu işten nasıl sıyrıldığını merak ediyorum. Merakla, "Demitri ve Alexei bu konuda ne düşünüyor?" diye soruyorum.

Viktor omuz silkiyor. "Ona zarar vermeyeceğimi biliyorlar." Sonra bana kaşlarını çattı. "Ben lanet bir tecavüzcü değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Çocuklar," diye mırıldandı Luca sertçe, "kankalığı bozmaktan nefret ediyorum, özellikle de Gabriel bir kez olsun konuşma havasında olduğu için, ama planlamamız gereken bir saldırı var."

Emre aniden ofise koşar. "Saldırı altındayız. Önden ve arkadan geliyorlar."

"Siktir," diye bağırdım.

"Görünüşe göre parti bize geldi." Viktor dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına geri koyuyor ve birbirinin aynısı iki Glock çıkarıyor, sonra da sırtıyor. "Hadi biraz eğlenelim."

Luca Heckler ve Koch'unu kuşanırken Nikolas oturduğu sandalyeden kalkarak iç geçirir.

Ofisimdeki kasaya doğru yürüyüp şifreyi giriyorum. Kapı açıldığında Viktor yanıma geliyor ve kısık bir ıslık çalıyor. "İşte bu yüzden arkadaşız," diyerek gülümsüyor ve birkaç yangın bombası alıyor.

"Kulübümü yok etmemeye çalış," diye mırıldandım.

"Ne dediğimi duydun, değil mi?" Emre kuşkuyla soruyor.
"Evet. Saldırı gerçekleşiyor. Birazdan orada olacağız,"
der Nikolas.

Cevaplar.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum ve bir IMI Uzi hafif makineli tüfekte silahlanıyorum, Glock'um da arkamda güvenle saklanıyor.

"Bakalım orada ne varmış," diyor Nikolas. İstedikini alabilmesi için kenara çekiliyorum.

"Hey," diye sırtıyor Luca, "o el bombalarını sana ben sattım."

"*Allah Allah*," diye mırıldanıyor kuzenim kapının yanında dururken. "İçeri girmişler mi?" diye bağılıyor birine.

"Henüz değil," diye bağılıyor Elif.

"Tamam, hadi onları karşılayalım," diyorum kapıya doğru yürürken. Tüm güvenlik kameralarını görebileceğimiz Elif'in ofisine gidiyorum.

"Bu bir ordu," diyor Elif, endişesi yüzüne kazınmış bir halde.

Monitörleri kontrol ediyorum ve yanaşma yerinde kolayca otuz adam olduğunu fark ediyorum, Agnieszka'yı korumak için köşkte kaç adam kaldığını merak ediyorum.

"Mazur'un evinin görüntülerini aç," diye talimat veriyorum Elif'e. Viktor yanımıza geliyor, sonra eğilip Elif'in ellerini itiyor.

Tamamen farklı bir ekran getiriyor ve saniyeler sonra "Bir avuç olduğunu tahmin ediyorum. Orada pek bir şey olmuyor." Emre'ye bakarak, "Adamlarını al ve Mazur'un evine git. Burada saldırı olduğu için, belki Lara'nın annesini direnmeden almak için."

"Kulüpten nasıl ayrılmamı öneriyorsun?" diye soruyor kuzenim.

Viktor tavanı işaret ediyor. "Çatı, eğer yüksekten korkmuyorsanız."

Emre başını sallıyor, sonra bana ters ters bakıyor. "Bunun için bana borçlusun."

Başımı sallayıp gidişini izledikten sonra dikkatimi tekrar güvenlik monitörlerine veriyorum. "Arka kapıyı patlatacaklar. Hadi gidelim." Bir elimi Elif'in omzuna koyuyorum. "Başka seçeneğin kalmayana kadar burada kal."

"Evet."

Ofisten çıktık ve kapıyı arkamızdan kapattım. "Yanaşma bölmeleri sağ tarafta. Üst katlardan girmeleri biraz zaman alacaktır."

Luca, "Yanaşma bölmesi o zaman," diyor.

Onlar koridorda ilerleyip kapı aralıklarında siper alırken, ben de Mirac'a geri kalan askerlerime ne yapmaları gerektiğini söylüyorum.

Herkes yerini aldığı anda, kalın halıda iğne atsan yere düşmez.

Umarım Mazur buradadır ve lanet bir korkak gibi saklanmıyordur.

Telefonumu çıkarıp Emre'ye hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Mazur'u orada saklanırken bulursanız, onu kulübe getirin. Bir daha kaçmaması için o lanet tünele göz kulak olacak bir adam bul.

Saniyeler sonra cevap veriyor.

Ne yapacağımı biliyorum. Sen sadece ölmemeye odaklan.

Küçük pislik.

Cihazı bir kenara koyuyorum, sonra benim için savaşmaya hazır olan adamlara bakıyorum ve sabırsızlıkla aksiyonun başlamasını bekliyorum.

"Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor Viktor. "Onlar için kapıyı açacağım."

O hareket ettiği anda hepimiz peşinden gideriz.

"O kapı her an patlayabilir," diye uyarır Nikolas onu.

"Bundan şüpheliyim. Bu heriflerin ne yaptıklarından haberleri yok."

Viktor metal kapıyı sabitleyen ağır sürgüyü çeker ve kapıyı açarak, "Sürpriz orospu çocukları," der.

Şaşırmış adamların üzerine ateş açmasını, her yere mermi püskürtmesini izliyorum.

"Evde kalıp karımı becerebilirdim," diye mırıldanıyor Nikolas duvara yaslanmış, tamamen rahatlamış bir halde.

Viktor aniden bağılıyor, "Geliyor! Kaçın!"

Hepimiz koridorda ilerliyoruz, sonra binaya bir el bombası atılınca bina titriyor. Patlama ayağımın altındaki zemini titretiyor ve bir ofise dalarak uçan parçalardan korunuyorum.

Viktor bir kahkaha atıyor ve yemin ederim adam da en az amcası kadar deli.

Düşman eskiden arka kapım olan enkazın üzerinden içeri doluyor ve kıyamet kopuyor. Ateş açıyoruz, Mazur'un adamlarını teker teker indirirken ben de onlara odaklanıyorum.

Onları geri itmeyi başarıyoruz ve molozların üzerinden geçerken gece havası yüzüme çarpıyor.

Beton bir sütunun arkasına saklanabileceğim sol tarafa doğru ilerliyorum. Projektörler yanıyor ve ben sessizce

Neye ateş ettiğimizi görebilmemiz için onları açmış olması gereken Elif'e teşekkür ederim.

Nişan aldığım da, koyun diğer tarafına park etmiş bir Bentley gözüme çarpıyor. "Dürbünü olan var mı! Bentley'de kim var?"

"Mazur!" Bulut, adamlarımdan biri, bağılıyor.

Hiç düşünmeden koşuyorum, birkaç metre yükseklikteki yanaşma bölmesinden atlıyorum, çömelmiş bir pozisyonda yere düşerken bacaklarım acıyla titriyor. Ayağa kalktım ve Uzi'yi bırakarak olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Bentley'nin ışıkları yanıyor ve motorun çalıştığını duyuyorum. Glock'umu arkamdan çekerek, sahip olduğum tüm gücü bacaklarıma aktarıyorum.

Araba çıkışa doğru ilerlemeye başladığında kendimi havaya fırlatıyorum, bir ayağımı kapının direğine dayıyorum ve Bentley'in tavanına doğru uçuyorum. Önden aşağı kayıyorum ve kendimi dizlerimin üzerine iterek ön camdan sürücüye ateş açıyorum. Araba beni yana fırlatarak hizmet ediyor ve yere sertçe çarpıyorum.

Arabanın bir telefon direğine çarpmasını izliyorum.

"Yakaladım seni, sikik," diye homurdanıyorum ayağa kalkmaya çalışırken, sol tarafımın tamamı darbe almış.

Luca koşarak bana doğru geliyor. "İyi misin?"

"Evet." Arabaya doğru yürüyorum, arka kapıyı çekip açıyorum ve silahımı yarı baygın Mazur'a doğrultuyorum. "Sonunda yüz yüze tanıştık."

Bir inilti çıkarıyor ve başını çevirip bana bakıyor.

Silahımı sol elime geçirip sağ elimle arabanın içine uzanıyorum, ceketinin arkasından tutuyorum ve kışını yola sürüklüyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Luca sorar.

Mazur'u yanaşma bölmelerine doğru sürüklemeye başlarken, "Hayır, ben hallederim," diye mırıldandım.

Luca keskin bir ısıık çalar. "Buraya yardım lazım."

Adamlarımdan birkaçı bize doğru koşuyor ve ancak Mazur'un etrafını sardıklarında onu alabilmeleri için bırakıyorum.

Onu kulübe doğru taşırlarken uygunsuz bir şeyler mırıldanıyor.

Luca kolunu omuzlarıma atıyor. "Çok fena hareketlerdi."

"Evet, ama bu saçmalık için çok yaşlandım," diye mırıldandım. Yırtık gömleğime, sıyrılmış ve kan sızan sol koluma bakarak bir iç geçirdim.

"Yaş sadece bir sayı," diye kıkırdıyor Luca.

Telefonum titremeye başlıyor ve cebimden çıkarırken irkiliyorum. Emre'nin adını görünce göğsümde bir rahatlama hissediyorum.

"Bana iyi haberler verin," diye cevap veriyorum.

"Kadın elimde. Sayılır. Lanet bir vahşı kedi gibi. "Lara'yı ara ki annesiyle konuşup onu sakinleştirebilsin.

Yere yat," diye emrediyorum.

"Ayrıca Jan Grabowski adında bir adamım var, onu öldürmemem için bir ton para ödemeye hazır."

"Onu kulübe getirin."

"Orada işler nasıl?"

"Bekle." Cihazı cebime sokuyorum ve zıplayarak bir kenetlenme bölmesinin çıkıntısına tutunup kendimi yukarı çekiyorum. Tekrar ayağa kalktığımda telefonu elime alıyorum. "Her şey büyük ölçüde halledildi. Kulübün arka tarafında biraz hasar var. Cesetler. Kan. Her zamanki şeyler."

"Ve Mazur."

"Dondurucuya doğru gidiyor."

Emre'nin derin bir nefes çektiğini duyuyorum.

"Nihayet." "Büyük final için kışını kaldırıp buraya gel." "Geliyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve Mazur'u son saatlerini geçireceği dondurucuya taşırken adamlarımı takip ediyorum.

Bölüm 45

Lara

Telefonum çaldığında ve Emre'nin adını gördüğümde kalbim bir kara deliğe dönüşüyor.

Hayır.

Tanrım, lütfen.

Ellerim titremeye başlıyor ve başparmağım küçük dairenin üzerinde geziniyor.

Emre'nin beni aramasının tek bir nedeni var.
Gabriel'e bir şey oldu.

Göğsümde bir hıçkırık birikiyor.

"Telefonun çalıyor," diyor Nisa.

"Biliyorum." Titreyen bir nefes alıyorum, ekranı kaydırıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Alo."
Sesim titriyor.

"Merhaba, ben Emre."

"Uh-huh." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Annenle birlikteyim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Benimle gelmesi için onu sakinleştirmeni istiyorum."

"Evet!" Sandalyeden fırladım ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım, kalbim bir anda bir mil hızla atmaya başladı.

Bir hareket duyuyorum, sonra Emre "Kızınız hatta" diyor.

"Lara?" diye hıçkırdığını duymam biraz zaman aldı.

"Anne." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor ama umurumda değöl. Hıçkırıklar sesimi zorluyor. "Emre bir arkadaş. Ona güvenebilirsin. Seni bana getirecek. Lütfen onunla git."

Annem yürek parçalayan bir feryat koparıyor ve bu benim gözyaşlarımın daha hızlı akmasına, göğsümün titremesine neden oluyor. "Anne," diye hıçkırıyorum. "Bana gel."

"Tamam," diye kelimeyi sıkarak çıkarıyor.

Saniyeler sonra Emre'nin kasvetli sesi geliyor. "Otuz dakika içinde orada olacağız."

"Teşekkür... ederim."

Telefon görüşmesi bittiğinde, daha önce hiç ağlamadığım kadar ağlamaya başlıyorum. Nisa beni kendine çekiyor, sıkıca sarılıyor ve gıdıklama sesleri çıkarıyor. "Bugün mutlu bir gün Lara."

Başımı sallıyorum ve telefonum tekrar çaldığında neredeyse düşürüyordum. Bir bulanıklığın içinden Gabriel'in adını güçlükle seçebiliyorum ve olabildiğince hızlı kaydırıyorum.

"Gabriel? İyi misin?"

"Evet. Mazur bende. Emre seni aradı mı?"

"Evet, bir..." duygusallıktan boğazım düğümleniyor, "birkaç saniye önce."

"Keşke orada olabilseydim ama kulüpte halletmem gereken işler var. Bir saat içinde evde olurum."

"Tamam."

"Derin nefes al, bebeğim."

Başımı sallıyorum, nefesimi yeniden kontrol etmeye çalışıyorum. "Bu Daha iyi. Sen ihtiyaç için
olmak güçlü Bu gece. Senin

annemin senin yardımına ihtiyacı olacak. Bunu yapabilirsin,
değil mi?"

"Evet." Kontrol için daha çok mücadele ediyorum, yavaş yavaş sakinleşmeye başlıyorum.

"İşte benim kızım."

"Gerçekten iyi misin?" Emin olmak için sordum.

"Sadece birkaç sıyrık. Bir saat içinde görüşürüz."

"Tamam," diyorum derin bir nefes almadan önce.

"Telefonu büyükanneme ver."

Yürümek için *Babaanne*, I el onu ve cihaz.

"Ben Gabriel," diyorum gereksiz yere.

"Gabriel?" diye cevap veriyor. Yüz hatlarını mutlak bir rahatlama kaplıyor. "*Tanrıya şükür*."

Nisa'ya bakıyorum, o da hemen "Tanrıya şükür" diye tercüme ediyor.

Babaanne başını sallar. "Oğluma yaptıklarından dolayı ona acı çektireceksin ve ben de kara cübbemi onun kanıyla yıkayacağım."

Sesindeki nefrete kaşlarım kalkıyor. Onu suçlayabileceğimden değil. Tymon yüzünden bir çocuk kaybetti.

"İyi iş başardın. Seninle gurur duyuyorum, *gözümün nuru*."

Kelimeleri tanıdığımda gülümsüyorum. *Gözümün ışığı*.

Görüşmeyi bitirdiğinde cihazı bana geri veriyor, ayağa kalkıyor ve yavaşça odadan çıkıyor.

Nisa'ya tekrar bakıyorum, "Yalnız kalmaya ihtiyacı var. Sonunda Deniz'in yasını tutabilir."

"Deniz?"

"Gabriel'in babası," diye cevap veriyor. İnleyerek ayağa kalkıyor. "Gidip giriş holünde anneni bekleyelim."

Açık alana girdiğimizde ön kapı açılıyor. Emre içeri girerken bir an donup kalıyorum, sonra annem

kapı aralığında belirir, etrafına bakarken korkmuş görünmektedir.

"Anne!" Fayansların üzerinde uçarak ağlıyorum. "Lara," diye hıçkırıyor, tökezleyerek ilerliyor.

Birbirimizin kollarına düşüyoruz, sonra yere çöküyoruz, gözyaşlarımız bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra konuşabildiğimiz tek dil.

Teşekkür ederim. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Kokusu değişti ama kolları hâlâ aynı hissi veriyor. Konuşabildiğimde, "Seni çok özledim" diyorum.

Annem geri çekiliyor, gözleri beni seyrederken titreyen elleri yüzümde geziniyor. "Ben sadece bugün için yaşadım. Lara'm için."

Geri çekiliyorum, gözlerim açgözlülükle onun üzerinde geziniyor, sonra kalp ağrısı her santimimi dolduruyor. Sıska, yıpranmış kıyafetleri vücudundan sarkıyor ve her yerinde çürükler var.

Acı çekti.

"Gel," diye fısıldıyorum ve ayağa kalkıp kolumu beline dolamadan önce ona yardım ediyorum. "Burada güvendesin," diyorum, duymak isteyeceğim ilk sözlerin bunlar olacağını bilerek.

Annemi eski odama götürüyorum, Nisa da hemen arkamızdan geliyor. Annemin yatağa oturmasına yardım ederken "Ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Gabriel'in odasına gidip bana bir çift tayt ve kazak getirebilir misin? Ayrıca, orada açılmamış bir paket var.

i amaşıırı."

"*Evet.*"

Nisa kıyafetleri almak için aceleyle uzaklaştığında, annemin önünde çömeliyor ve gerçekten burada olduğuna inanamayarak ona bakıyorum.

Gözleri yüzüme kilitleniyor, sonra da "ok büyümüşsün" diye inliyor.

"22 yaşındayım."

"Biliyorum." Yüzü öktü. "Her şeyi kaçırdım. Bana gösterdikleri fotoğraflar yeterli değildi."

Yataktan kayarak kollarıma atılıyor, vücudu şiddetli bir şekilde titriyor. Ağlayarak, "Sadece senin için yaşadım." dedi.

"Evindesin," diye mırıldanıyorum, göğsümün içinde çalkantılı bir fırtına yaratan tüm duyguları zorlukla yutuyorum. "Evindesin ve bir daha asla ayrılmayacağız."

Nisa kıyafetlerle içeri giriyor ve onları yatağın üzerine koyuyor. Anneme şöyle bir bakıyor, sonra ilk yardım çantasını alıp dönmek üzere tekrar çıkıyor.

"Dr. Bayram'ı arayabilir misin?" Annemin kötü yaralanmadığından emin olmak için ona soruyorum.

"*Evet.*"

Telefon etmek için odadan çıktığında annemi ayağ a kaldırıyorum. "Kıyafetlerini değıştirecek gücün var mı?"

Başını sallıyor ama beni bırakmıyor.

"Kapının hemen dışında olacağım.

Tamam mı?" Geri çekilip yüzünü kontrol ediyorum.

"Kapının hemen dışında mı?" diye soruyor. "Evet. İşin bitince beni çağır."

Tekrar başını sallıyor ve ben koridora çıkıp kapıyı kapatırken odaya göz gezdiriyor. Onu rahatlatmak için "Ben buradayım," diyorum. Bunun yardımcı olacağını düşünerek konuşmaya devam ediyorum. "Bana verdiğin Sindirella kitabı hâlâ bende. Ve fotoğraf." Aklım söyleyecek bir şeyler arıyor.

"Ona iyi insanlar olduğumuzu söyle," diye fısıldıyor Nisa.

"Buradaki insanlar gerçekten çok iyi. Benim için aile gibi oldular."

Nisa devam etmem için eliyle işaret etti. "Ah... orada iyi misin?"

"Evet." Sesi o kadar savunmasız geliyor ki kalbime bir darbe indiriyor.

"Artık dayak olmayacak." Sesim kesiliyor ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Artık acı yok."

"Benden bu kadar," diye hıçkırıyor.

Hemen içeri giriyorum ve tekrar sarılıyoruz.

Güvende hissedene kadar onu tutacağım.

"Birbirimizi yeniden tanıyacağız," diye onu temin ediyorum. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Ne zaman kaçtın?"

"Gabriel beni buraya getireli iki ay oldu." Gözlerini kapatıyor, sonra soruyor, "Seni kurtardı mı?"

"Evet." Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Emre onun kardeşi."

Onun daha fazla korku içinde yaşamasını istemediğim için, "Onlar iyi adamlar. Gabriel'i seviyorum, o da beni

seviyor. Burada güvendedeyiz."

Gözleri yine yüzümde geziniyor. "Sağlıklı görünüyorsun."
Dudaklarım kıvrılıyor. "Öyleyim. Nisa'nın yemekleri çok
lezzetli. Kısa sürede kilo alırsın."

"Aç mısın?" Nisa yüzünde umutlu bir ifadeyle soruyor.
Annem başını sallamadan önce tereddüt ediyor, hafifçe
arkama siniyor.

"Ben yemek hazırlayayım." Nisa rahatlamış bir şekilde
aceleyle uzaklaşır.

Annemi kendime çekiyorum, bir kolumu ona doluyorum.
Aklımda pek çok soru var ama sormadan önce yerleşmesini
istiyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda ona bir gülümseme veriyorum,
o da bana belli belirsiz karşılık veriyor.

Annemi geri aldım. Buna inanamıyorum.

Bölüm 46

Gabriel

Mazur'un bacağını tekmeliyorum. "Uyan, sikik."

Diğerleri dışarıdaki pisliği temizlerken onu bir sandalyeye bağladım ve adamlar dondurucuları koruyor.

Emre içeri girer. "Grabowski diğer dondurucuda. Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Bilinci yerinde mi?" Ben soruyorum. "*Evet.*"

"Ben diğer pisliği sorgularken Mazur'a göz kulak ol."

Grabowski'ye giderken Luca beni durdurdu. "Bize başka bir şey için ihtiyacın var mı?"

Viktor bana umutlu bir bakış atarak, "İşkenceye yardım etmek gibi," diyor.

"Elbette, neden olmasın. Sadece ben tüm cevaplarımı alana kadar o pisliği öldürme," diye uyarıyorum onu.

Dondurucuya doğru yürürken Viktor'a bakıyorum. "Bu gece için teşekkürler."

"Borcumu her zaman öderim."

Kapının önünde durduğumuzda, "Bana hiçbir şey borçlu değildin," diye mırıldandım. "Sicilyalılara karşı savaş Nikolas içindi."

Viktor omuz silkiyor. "Sanırım bana borçlusun."

"Parayı almadan önce bana altı ay ver," diye şaka yapıyorum. Kapıya doğru başını sallıyor. "Hadi yapalım şu işi."

İçeri girdik ve Grabowski'ye tiksintiyle baktım. "Eminim bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsundur. Ben bir soru sorarım. Cevap verirsin. Cevap vermezsen arkadaşım sana acı çektirecek."

Bir sandalyeyi yaklaştırıp oturuyorum, bedenim hareketi protesto ediyor.

Viktor adamın arkasında durmaya gider. "Lütfen inatçı ol ve sorulara cevap vermeyi reddet. Hıncımı senden çıkarmak için içimde bastırdığım bir sürü öfke var."

Birkaç ay önce Nikolas'ın öldürmesine yardım ettiğimiz Sicilyalı'nın torunu Rosalie'den bahsettiğini düşünerek kıkırdıyorum.

Grabowski'ye sıkılmış bir ifadeyle bakarak, "Mazur'la ne gibi iş bağlantılarınız var?" diye soruyorum.

Ağır bir nefes veriyor, soğuk hava nefesini görünür kılıyor. "Seks ticareti."

Viktor'a özür dileyen bir bakış atarak kaşımı kaldırıyorum. "Konuşkan biri gibi görünüyor."

Viktor kollarını kavuştururken, "Çok yazık," diye mırıldanıyor.

Öne doğru eğilip kollarımı kalçalarımaya dayıyorum. "Sanırım Agnieszka'nız vardı?"

"Fahişe Mazur'un bir hediyesiydi," diye tükürdü.

"Anne ve kızı neden ayırdın?"

"Mazur, fahişenin kaçmaya çalışmasını engellemek için kızı bir araç olarak kullandı." İçini çekti. "Beni öldüreceğini biliyorum."

"Neden sorularıma cevap veriyorsun?"

"Bana kendi seçtiğim hızlı bir ölüm sözü ver." "Seni nasıl öldürmemi istersin?"

"Kafasına bir kurşun."

Başımı salladım. "Bana Agnieszka ve Lara'yı ayrı tutmakta oynadığın rol hakkında her şeyi anlat." Lara'ya verebilmek için her bir cevabı istiyorum.

"Dediğim gibi, fahişe bir hediye idi." Omuz silkmeye çalışıyor ama elleri arkadan bağlı olduğu için yapamıyor. "Bir amaca hizmet etti ve ona kızının fotoğraflarını gösterdiğim sürece istediğim her şeyi yaptı." Esprili olmayan bir kıkırdama çıkardı. "Bir kadının çocuğu için neler yapabileceği şaşırtıcı."

"Agnieszka'yı seks kölesi olarak mı kullandın?" Başını sallıyor. "Sahip olduğum en iyisiydi."

Gerisini anlamam için fazla bir şey gerekmiyor. "Ama sen onu yıprattın ve Lara onun yerini alacaktı?"

"Evet."

"Neden onlar?"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Güzel olmadıklarını biliyorum ama bozulamayacak bir masumiyetleri var. Enfes bir şey. Nadir bir yemeği tatmak gibi. Dilinizde eriyor."

Gözlerim Viktor'a kayıyor ve başımı sallıyorum. Hiç tereddüt etmeden arkasından silahını çekiyor, namluyu Grabowski'nin kafasına doğrultuyor ve tetiği çekiyor.

Bir el daha ateş ediyor. "Seks tacirlerinden nefret ediyorum." "Bu ikimizi de yapar."

Ayağa kalkarak dondurucudan çıktım ve muhafızlara "Ortalığı temizleyin" dedim.

Luca duvara yaslanmış, ama Nikolas'tan bir iz yok.
"Nikolas gitti mi?"

Başını sallıyor. "Bir içki bulmaya ve karısını aramaya gitti."

Başımı salladım. "Kalmak zorunda değilsin. Her şey bitti."

"Biliyorum ama bu Viktor'un eğlencesini mahveder ve eve dönerken yol boyunca şikâyetlerini dinlemek zorunda kalırım. Ayrıca, bir otelde oda ayırttım."

İki adamın arasındaki kardeşlik bağına hayran kalarak kıkırdıyorum.

Mazur'un dondurucusuna doğru yürüyorum ve hâlâ baygın olduğunu görünce Emre'ye bakıyorum. "Ben eve gidip duş alacağım. Uzun sürmez."

Kuzenim Mazur'un kafasını iterken, "Evet, uyanacaksın," diyor. "Uyansa iyi olur."

"Geldiği an beni ara. Sana evden bir şey getirmemi ister misin?"

"Yemek."

Başımı salladım, sonra Luca'ya sordum, "Bırakmamı ister misin?"

"Hiç teklif etmeyeceğini düşünmüştüm," diye kıkırdıyor. "Hayır, bekleyen bir arabam var." Dikkatini Viktor'a çevirir. "Geliyor musun, kalıyor musun?"

"Kalıyorum. Herif uyandığında burada olmak istiyorum."

Onu biraz hırpalayın."

Luca, "Uçak sabah altıda kalkıyor, sen olsan da olmasan da," diye uyarıyor.

Luca'nın elini sıkıyorum. "Bu gece için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Rahiplik bunun için var."

Gözlerimiz bir anlığına kilitlendi. Bu geceden sonra, onlara yardım etmek için her şeyi bırakacağım.

Luca koridora yöneldiğinde Viktor'a döndüm. "Mazur'u öldürme ve kuzenimi delirtme."

Dondurucunun içine bakıyor. "Emre beni seviyor."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum. "Sana yemek de getirmemi ister misin?"

"Evet. Hem de çok. Tüm bu heyecan beni acıktırıyor."

Elif'in ofisinde durmadan önce onu duyduğumu belirten bir işaret yapıyorum. "Miraç, eve gidiyoruz."

Karısını öper ve mırıldanır. "Sen eve git. Ben orada olacağım..." Bana baktı, ben de iki parmağımı kaldırdım. "İki saat içinde evde olacağım."

Binadan ayrılıp cipin arkasına tırmanırken, Lara ve annesini bekleyen zor zamanlar için endişeleniyorum.

Agnieska için psikolojik yardım almam gerekecek.

Lanet olsun, seks köleliğinin iyileşebileceğiniz bir şey olup olmadığından emin değilim.

Sadece kadına güvenli bir yer verin ve gerisini Tanrı'ya bırakın.

Mirac cipi evin önünde durduruyor. Her şey sessiz görünüyor ama durumun öyle olmadığını biliyorum. Araçtan inip içeri giriyorum. Yatak odama doğru yürüyorum, duş almam ve kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyor çünkü kadınlar bu halimi görürlerse endişelenecekler.

Kapıyı açıp ışığı yakıyorum, sonra donup kalıyorum. Lara yatakta oturmuş, bir kitabı karıştırıyordu. Baş

Sonra yataktan fırladı. "Aman Tanrım!

Ne oldu?"

"Neden annenle birlikte değilsin?"

"Önce sen cevap ver," diyor kumaşı kolumdaki kurumuş kandan yavaşça sıyrırken.

"Önemli bir şey değil. Sadece birkaç sıyrık."

"Kolun kanıyor!" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Yatağa otur."

"Evet, Lara *Hanım*," diye takılıyorum ona. Oturuyorum, sonra soruyu tekrarlıyorum: "Neden annenle birlikte değilsin?"

"Uyuyor. Nisa ona küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek verdikten sonra uyanık kalamadı."

"O nasıl?"

Lara gömleğimin eteğinden tutarak başımın üzerinden geçiriyor ve kolunu dikkatlice sol kolumdan aşağı sıyrıyor.

Başını sallayarak cevap veriyor, "Bilmiyorum. Ona burada güvende olduğunu söyledim ama bana inandığını sanmıyorum."

"On yıl oldu, bebeğim. Sadece zamana ihtiyacı var. Ona karşı sabırlı ol."

"Biliyorum. Ben gidip ilk yardım çantasını getireyim."

Yatak odasından çıktı ve ben de yırtık deriye baktım. O kadar da kötü değil ve çabuk iyileşir.

Lara döndüğünde, onu rahatlatacağını düşünerek üzerime titremesine izin veriyorum. Gözlerim ona takılı kalıyor, cehennemden gelen günün ardından başa çıkamadığına dair herhangi bir işaret arıyor.

"Nasılsın?" Koluma bir bandaj sardığında soruyorum.

"Ben iyiyim."

"Lara." Gözlerime bakmasını bekliyorum. "Bana yalan söyleme."

Bir süre bana bakıyor, sonra bandajı bağlamaya devam ediyor. Memnun kaldığında, kullanılmış antiseptik mendilleri toplamaya başlıyor.

Elini tutuyorum ve bacaklarımın arasında durana kadar onu daha yakına  ekiyororum.

"Nasılsın, bebeğim?"

Duygularını kontrol altında tutmak için verdiği mücadeleyi izliyorum. "Buraya gel," diye mırıldanıyorum, onu kucağıma  ekiyororum, böylece

Bana sarılıyor. Bir elimi başının arkasına koyarak yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyorum. "Konuş benimle."

Lara kollarını bana doluyor, olabildiğince yakınıma sokuluyor ve sonra fısıldıyor, "Onu geri kazandığım için mutluyum."

"Ama?"

"Onun için endişeleniyorum."

"Bunu atlatmasına yardımcı olması için bir psikiyatrist bulacağım." "Ya bir daha asla eskisi gibi olamazsa?"

Saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Bu kendini hazırlaman gereken bir şey. Yıllar geçti Lara. Sen değiştin, o da değişti. Birbirinizi yeniden tanımanız gerekecek."

"Biliyorum." Nefesleri boynuma çarpıyor. "En azından onu geri kazandım." Lara başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Mazur'un bana neden onun öldüğünü söylediğini öğrendin mi?"

Başımı salladım. "Ama bunun annenin sana söylemesi gereken bir şey olduğunu hissediyorum. Hazır olduğunda. Son on yılda başına gelenlerle ilgili cevaplar için onu

zorlama."

EndiŖe yüz hatlarını gerginleŖtiriyor. "O kadar kötü m?"

Tekrar baŖımı salladım. "ok fazla bakıma ve zamana ihtiyaçı olacak. Ona verebileceğımız tek Ŗey bu." Bir damla gzyaŖı yanağından aŖağı süzülüyor ve ben uzanıp onu fırçalıyorum. "Annen için güçlü ol, ben de senin için güçlü olacağım. Tamam mı?"

"Tamam." Tereddüt ediyor, sonra soruyor: "Tymon'ı öldürdün m?" "Henüz ldrmedim."

"Neden?"

BaŖımı sallıyorum. Onun için ne planladığımı duymasına gerek yok. "Yakında lecek. Merak etme."

Lara elini yüzüme doğru kaldırıyor ve çenemi ereveliyor. "Annemi kurtardığın için teŖekkr ederim."

"Rica ederim, *dlm*."

Bölüm 47

Gabriel

Emre ve Viktor'a yemeklerini verdikten ve onlar da yemekle meşgul olduktan sonra dondurucuya giriyorum.

Mazur başını kaldırır, kaza sırasında aldığı darbeden dolayı sol gözü kan çanağına dönmüştür.

"Nihayet. Uyanmayacağını sanıyordum." "Siktir git." Yere tükürüyor.

Gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrıp Mazur'un karşısına oturuyorum. Adamla gözlerimi kilitlediğimde, ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Tymon Mazur. Sonunda domuz gibi bağlandı. Kesime hazır."

Yüz hatları gerginleşiyor ve bir panik parıltısı görüyorum. "Neden işime karıştın? Neden saldırdın?"

Sandalyede kaymaya çalışana kadar ona uzun uzun ve sertçe bakıyorum. Cüssesini, gülünç bıyığını, yüz hatlarının acımasız çekiciliğini gözümün önüne getiriyorum.

Tanrım, Lara'nın hayatı boyunca hizmet etmek zorunda kaldığı adam bu.

Derin bir nefes alarak havayı yavaşça dışarı veriyorum, sonra da "Açıkçası hatırlayacağını sanmıyorum ama ben geçmişten gelen bir hayaletim" diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Seni daha önce hiç görmedim."

"Haklısın. Görmedin."

Sinirli görünmeye başlıyor ve bu benim gülümsememi artırıyor.

"Her şey sırayla. Lara'ya işkence ettin." Öne doğru eğildim, göğsümde öfke kaynarken gözlerim ona kilitlendi. "Ona yaptığını ben de sana yapacağım."

"Cevap ver bana!" diye bağıyor, yüzü neredeyse morarıyor. "Ben sana ne yaptım?"

Ayağa kalkıyorum ve sandalyeyi yoldan çekmek için zaman ayırıyorum. Mazur'a dönerek, "Annem fırıncıydı. Bu işi çok severdi."

Şaşkınlık yüzünü dolduruyor.

"Babam onun için bir fırın açtı. Mütevazı bir hayatları vardı. Okuldan sonra yardım ederdim ve bir gün rafları paketlerken adamlarınız geldi ve onları soğukkanlılıkla öldürdü. Ailemin ölümünü izledim ve intikamlarını almaya yemin ettim."

Viktor ve Emre içeri girer ve Mazur'un gözleri Viktor'a kayar.

Anında korku gözlerini karartır.

"Görünüşe göre Viktor'u tanıyorsun?" diye sordum.

"Bratva'nın başını herkes tanır," diye mırıldanan Mazur'un paniği giderek artıyor.

"Oh, birbirimizi gerçekten kişisel düzeyde tanıyacağız," diye kıkırdıyor Viktor.

"Mazur," diye bağırarak dikkatini tekrar üzerime çektim. "Nerede kalmıştım?" Bir an düşünüyorum. "Doğru. Muhtemelen dükkânı ele geçirecektim ama senin yüzünden Türk mafyasının başına geçmek için kışımı yırttım, sırf intikamımı alabilmek için. Şu an." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Hepsini sen yaptın."

"Yanlış adamı yakaladınız." Başını sallıyor. "Bir fırından ne isteyebilirim ki?"

"Tüm mal sahiplerinin dükkanlarını size yok pahasına satmasını sağladıktan sonra hepsini dümdüz ettiniz. Sonra da o araziye bir alışveriş merkezi inşa ettiniz."

Hatırlamaya başlamasını izliyorum.

"Deniz ve Sinem Demir. Onlar çalışkan insanlardı, sadece hayatlarını kazanmaya çalışıyorlardı ve sen onları öldürmek zorundaydın." Emre'ye Mazur'u çözmesini işaret ediyorum, sonra da "Bu geceden sonra anneannem artık siyah giymek zorunda kalmayacak" diyorum. Sırıtarak ekliyorum, "Ama önce Lara'ya yaşattığın cehennemin bedelini ödemen gerek."

Viktor yaklaşarak, "Nasıl yardım edebilirim?"

diye sorar. "Onun yerde yatması gerekiyor."

Viktor bir elini Mazur'un göğsüne koyar, sonra ona sırtır. "Aşağı iniyorum."

Viktor basit bir hareketle Mazur'un bacaklarını altından çeker. Mazur geriye düşüp sertçe yere çarpıyor, aldığı darbenin etkisiyle bir homurtu ve ardından bir inilti çıkarıyor.

Yaklaşıyorum ve sağ koluna basıyorum. "Çığlık atmaktan çekinme." Ayağımı kaldırarak, acıdan inleyene kadar ön koluna vuruyorum. Sadece kırıldığından emin olduğumda geri çekilip, "Lara da böyle çığlık attı mı?" diye soruyorum.

Tanrım, öyle mi?

Yoğun öfke görüşümü bulandırıyor, sevdiğim kadının soğuk bir zeminde yatarken acıdan çığlık attığını hayal ederken içim titremeye başlıyor.

Etrafımda dönerek Mazur'un tam karnına bir tekme atıyorum ve ondan acı dolu bir homurtu duyuyorum. Nefes almakta zorlanışını izliyorum ve bu beni hiç tatmin etmiyor.

"Yeter," diye feryat ederek yan dönüyor ve kırık kolunu göğsüne bastırıyor. "Yeter."

"Daha yeni başlıyorum," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum.

Emre ve Viktor'a adamın dizlerinin üzerine çökmesine yardım etmelerini işaret ediyorum. Sol duvara dayalı masaya doğru yürüyüp metal sivri uçlu, dokuz kuyruklu bir kırbaç alıyorum.

"İnsanlara işkence etmekten gerçekten hoşlanmıyorum. Viktor, sakıncası var mı?"

"Tanrıya şükür. Bana izlettireceğini sanmıştım."

Mizahsız bir kıkırdama çıkararak kırbacı ona uzattım. "Sırtında deri bırakma."

Viktor kırbacı Mazur'un sırtında şaklatırken kol saatimden zamanı kontrol ediyorum. Mazur sürünmeye başlıyor, uzaklaşmaya çalışıyor. Çok geçmeden hıçkırıkları havayı dolduruyor ve ben de onun merhamet için yalvarışını, lanet bir köpek gibi yerde sürünüşünü izliyorum.

İşkenceyi sevmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Adamı vurmayı tercih ederdim. Ama Lara'ya yaptıklarının bedelini ödemeli. Ona yaşattığı tüm acılar için.

Eskiden nasıl sinerdi hatırlıyorum. Nasıl ürktüğünü. Gözlerindeki o boğucu korkuyu.

Diz çökmüş, hayatı için yalvarıyor.

Mazur'a kaç kez böyle yalvardı?

Viktor gerçekten ter döküyor. Mazur bayıldığında sırtı kanlar içindeydi.

Viktor kırbacı yere bırakır. "Şimdi yatmaya hazırım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, elini sıkmak için yaklaşıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni aramaktan çekinme."

Dondurucudan çıkmadan önce çenesini kaldırıyor. Dönüp Emre'ye bakıyorum, yarı uykulu bir halde sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Eve gidebilirsin," dedim. "Ben burada işimi bitiririm."

"Ben kalıyorum," diye mırıldandı esnemedenden önce. "Bize ay getireyim."

Emre gittikten hemen sonra Mazur kıpırdanmaya başlıyor. Bu kadar çabuk gelmesine şaşırdım.

Yanına ömelip başımı eğiyorum. "Pek iyi hissetmiyorsun, değil mi?"

Yüzüne derin çizgilerle kazınmış bir acıyla inliyor.

"Lara'yı her kırbaçladığında böyle hissediyordu."

Ayağa kalkıp cebimden bir mermi çıkardım. Masadan bir bıçak alıp üzerine onun adını kazımaya başlıyorum. "Kurbanlarının isimlerini mermilerin üzerine kazımayı sevdiğini duydum." Tekrar yanına çömelip gülümsüyorum, "Bu mermi senin için."

Tam son mektubu oyarken Emre çayla dönüyor ve ofisimdeki kasadan aldığım tabancaya mermiyi doldurmadan önce biraz içiyorum.

Mazur bir şekilde dizlerinin üzerine çökmeyi başarıyor ve başını geriye doğru eğerek bana bakıyor. Görünüşe göre

Şansının tükendiğini ve zamanının dolduğunu fark etti. Gözlerinde çiğ bir korku var, ölümden sonra ne olacağına dair hiçbir fikriniz olmadığı için dehşete düştüğünüzde hissettiğiniz türden.

Onunla göz göze geldik. "Sen toprakta çürürken, Lara bir kraliçe olacak. İşini parçalara ayıracağım ve senin için çalışan son adamı da yok edeceğim. Hayatından geriye hiçbir şey kalmayacak. Ama Lara? O sadece mutluluğu bilecek ve bugünden sonra sen unutulacaksın."

Kolumu kaldırarak namluyu kafasına doğrultuyorum.

Vücudumda şiddetli bir titreme hissediyorum. Annemle babamın dükkânı tamir ederken, yemek pişirirken, gece eve gitmeden hemen önce dans ederken güldüklerini hatırlıyorum.

Sonra kanlarını ve büyükannemin nasıl ağladığını hatırlıyorum. Asla iyileşemediğim o yıkıcı kaybı.

"Baba, Anne, sonunda intikamımı alıyorum. Huzur bul ve bana gururla bak," diye mırıldanıyorum, tetiği çekerken yoğun bir rahatlama göğsümü dolduruyor. (Baba, Anne, sonunda intikamımı alıyorum. Huzur bulun ve bana gururla bakın).

Mazur'un yarı açık gözlerine bakarken kolumu indiriyorum, yerde yatıyor, başının etrafında kan birikiyor.

"Bitti," diye fısıldıyor Emre.

Gözlerimi kuzenime çevirdiğimde beni kucaklamaya geliyor. Kollarımı ona doluyorum ve zaferimizin tadını çıkarmak için bir an duruyoruz.

Otuz yıl boyunca bu an için plan yaptım, çalıştım ve yaşadım ve artık bitti, kendi hayatıma odaklanabilirim.

"Hadi eve gidelim," diyorum ondan uzaklaşırken. "Sen sürüyorsun."

Emre bir kahkaha atıyor ve biz dondurucudan çıkarken adamlarına cesetten kurtulmaları için talimat veriyor.

Eve dönerken yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Bir hafta boyunca uyumak istiyorum.

Emre arabayı durdurunca inip onu bekliyorum. Birlikte içeri girip anneannemizin yatak odasına doğru yürüyoruz.

Kapıyı çaldım.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Mazur'un öldüğünü duymadan uyumasının mümkün olmadığını biliyordum.

Emre'yle birlikte içeri girdiğimde yüz hatlarını duygular kaplıyor. Gözyaşlarını içinde tutuyor, çenesini yukarı kaldırıyor.

Önünde tek dizimin üzerine çöktüğümde benim de gözlerim yanmaya başlıyor. Elini tutup parmak eklemlerini öpüyorum, sonra elini alnıma götürüyorum. "Ailemizin intikamını aldım."

"*Tanrıya şükür*," diye *Tanrı*'ya şükreder.

Geri çekilip ayağa kalkıyorum, sonra da anneannemin ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Kollarını açıyor ve hem Emre'ye hem de bana sarılıyor. "Evlatlarım. Bana huzur verdiniz."

Büyükannemin tek dileğini yerine getirdiğimi bilmek göğsümü yoğun bir rahatlamayla dolduruyor. Zamanımın tükeneceğinden endişeleniyordum.

Bölüm 48

Lara

Uyandığımda kendimi Gabriel'in kollarında buluyorum.
Kokusundan derin bir nefes alarak ona daha da sokuluyorum.

Sonra gözlerim açıldı.

Annemi geri aldım.

Duygular son uykumu da alıp götürüyor.

"Günaydın *Ödülüm*," diye mırıldanıyor Gabriel, sesi kısık.
Bu ses tüylerimi diken diken ediyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, başımı eğiyorum çünkü
sabah nefesimin farkı **n d a y ı m** .

"İyi uyudun mu?" diye soruyor, kolları etrafımda
sıkılaşıyor.

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet. Peki ya sen?"

Bunu gerçekten sevdim. Güne birlikte başlıyoruz.

"Hmm," diye gürledi boğazından çıkan ses.

Karnım çırpınıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. Kendimi
kurtararak yataktan çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, gözlerini açıp bana
bakarak.

"Banyo." İçeri dalıp kapıyı kapatıyorum, dişlerimi ve
saçımı fırçalamadan önce hızlıca tuvalet ihtiyacımı
gideriyorum.

Odaya geri döndüğümde Gabriel tuvaleti kullanmak için
ayağa kalkıyor. Dolaba doğru yürüyorum ve iç çamaşırı, kot
pantolon ve bir bluz alıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Gabriel arkamda durup parmaklarını sırtımda gezdirirken soruyor.

"Giyiniyorum," diye cevap veriyorum. "Bugün yapacak çok şey var."

Kolu önümü sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Sertliğini popomun hemen üzerinde hissediyorum.

"Beni tatmin etmeden olmaz."

Tanrıya şükür dişlerimi fırçaladım.

Gabriel bir mağara adamı gibi ayaklarımı yerden kaldırıyor, yatağa doğru yürüyor ve beni yatağa fırlatıyor. Yan yatıyorum ve ben kırıdayamadan kalçalarımın tutup beni yüzüstü yatırıyor.

Isı vücuduma yayılıyor, sonra kıcımlı havaya kaldırıyor ve altına bir yastık sokuyor.

Omzumun üzerinden ona bakarken kaşlarım havaya kalkıyor. Parmaklarını sert boyunun etrafına sarmasını izliyorum ve kendini okşadığında, içimde yoğun bir sıkışma oluyor, bacaklarımın arasından sıcaklık akıyor.

Bunu yaptığında çok ateşli oluyor.

"Gördüğünü beğendin mi, bebeğim?"

"Evet," diye utanmadan itiraf ediyorum. "Kendini okşamanı izlemek tahrik edici."

Başparmağı ucundaki boncuk incinin üzerinde geziniyor ve sürtünme için kalçalarımı birbirine sürtmemi sağlıyor.

"Sikime ihtiyacın var mı *Ödülüm*?"

"Evet." Şimdiden nefesim kesildi. "Lütfen."

Gabriel kendini yavaşça okşamaya devam ediyor.
"Bacaklarını iyice aç."

Kollarımı yatağa dayayarak dizlerimi birbirinden ayırıyorum. Birden parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdiğini hissediyorum. Bedenim sarsılıyor ve içgüdüsel olarak kendimi ona doğru geri itiyorum.

Hassas sinir demetine masaj yapmaya başlıyor, sonra sikinin başının girişime doğru bastırdığını hissediyorum. Yavaşça, içime bir inç itiyor ve sallanma hareketleriyle beni sadece horozunun başıyla sikiyor.

İçimin derinliklerine gömülmesi için içim titriyor. İnlerken alt dudağımı ısıriyorum, ona karşı geri itmeye çalışıyorum.
"Gabriel," diye yakınıyorum.

"Daha fazlasına
ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"Yalvar bana."

"Tanrım, lütfen sik beni," diye yalvarıyorum kalçalarımı döndürerek. "Lütfen, seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Gabriel kalçalarımı tutuyor ve tek bir sert hamleyle kendini kabzasına kadar gömüyor. Dudaklarım sessiz bir çığlıkla aralanıyor, içimi doldururken beni nasıl gerdiğini gören gözlerim kapanıyor.

Ellerini kalçalarımın götürerek onlara masaj yapmaya başlıyor. "Destek için örtülere tutunun," diye emrediyor sonuna kadar çekerken.

Ellerimi yorganın içine sokuyorum ve kendimi desteklerken kaslarım geriliyor.

Yine de hiçbir şey Gabriel'in tekrar içime girmesini hazırlayamazdı. Dudaklarımdan hava fışkırıyor ve sanki yapmazsa ölecekmiş gibi içime girmeye başladığında tam bir nefes alma şansım olmuyor.

Yoğun dalgalar vücuduma çarparken zevk çığlıklarımı ve hıçkırıklarımda durduramıyorum. Sürekli oluyor, beni sarsıcı bir şekilde sıkıca kavlıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Gabriel içime girmeye devam ederken, tenlerimizin buluşma sesleri havayı dolduruyor. "Beni çok iyi alıyorsun."

Karnım onun övgüsüyle sertçe kasılıyor, orgazm artmaya devam ederken beni hıçkırıklara boğuyor, sadece ulaşamayacağım bir yerde kalıyor.

"Gabriel," diye yalvarıyorum, sert uzunluğu beni acımasızca doldururken yoğun sürtünme çok fazla hale geliyor.

Cevabı bilmesine rağmen, "Neye ihtiyacın var bebeğim?" diye sorar.

"Gelmek için," diye iniliyorum nefes nefese, vücudumda boncuk boncuk terler oluşuyor.

"Gelmeye ne kadar ihtiyacın var?"

"Umutsuzca." Parmaklarım yorganı öyle sıkı kavlıyor ki, yırtılmasından korkuyorum. Gabriel'in aklını kaçırmamasına neden olacağını bildiğimden, "Ve umarım sikişinin üzerinde tekrar kanarım" diyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor, beni o kadar sert beceriyor ki gerçeklikle bağlantımı kaybediyorum. "Gel, bebeğim."

Dünya içimde patlıyor, kollarım çözülüyor ve yüzümü yorganın içine gömerek bedenimi felç eden amansız zevkten çığlık atıyorum.

Bu hayatımın en erotik anı. Gabriel üç kez daha içime giriyor, sonra kendini derinlere gömüyor, serbest kalırken leğen kemiği popomla aynı hizada.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve vücudunun sınıksız sarıldığını, her kasının şiştiğini görüyorum, daha fazla zevk roketi içimden geçiyor.

İçimden çıkarken nefesimi tutmak için mücadele ediyorum. Sol eliyle kalçamı sıkıca kavrayıp beni yerimde tutarken, sağ avucunu sırtıma dayıyor. Derin nefesler aldığını duyuyorum, sonra parmakları tenimi kaplayan izlerin üzerinde geziniyor.

Üzerime eğiliyor ve sırtıma bir öpücük konduruyor. "Her santimini seviyorum."

Ağzım yukarı kıvrılıyor, kalbim evren kadar genişliyor.

Beni sırtüstü çeviriyor, sonra üzerime abanıyor, altın rengi gözleri gözlerimi yakıyor. Bir elimi kaldırıyorum ve parmağımla çenesindeki kirli sakalları okşuyorum.

"Seni incittim mi?"

Başımı sallıyorum. "Ağırması umurumda değil çünkü o zaman seni içimde hissetmeye devam edeceğim."

Yakışıklı yüzünü saf bir memnuniyet kaplıyor. "Sen mükemmelsin."

"*Aşkım*," diyorum Nisa'nın bana öğrettiği kelimeyi. Aşkım anlamına geliyor.

Gabriel'in yüzüne bir gülümseme yayılır ve ardından "Benimle her konuştuğunda bana böyle hitap etsen iyi olur" der.

"*Evet, Aşkım.*"

Kıkırdayarak eğiliyor ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor, ardından dudaklarıma doğru mırıldanıyor: "Seni çok seviyorum *Ödülüm*."

Kollarımı boynuna doluyorum ve tüm ağırlığı beni yatağa itene kadar onu aşağı çekiyorum.

Sertleştiğini hissetmem uzun sürmüyor ve ağzımı yalayıp yutmaya başladığında beni tekrar dolduruyor, yavaşça benimle sevişiyor.

Bölüm 49

Lara

Giyindikten sonra Gabriel'in kot pantolon ve kömür rengi bir kazak giydiğini fark ettim ve "Bugün evde mi kalacaksın?" diye sordum.

Başını salladı ve beni göğsüne doğru çekerek, "Bugün izin yapmam gerek" dedi.

"Katılıyorum." Başımı arkaya eğip gözlerinin içine bakıyorum.

Bir elini kaldırarak yüzümdeki saçları taradı. "Mazur öldü."

Tepkimi görmek için beni yakından izliyor ve bu da duygularımı araştırmama neden oluyor. Canavarın başka kimseye zarar veremeyeceğini ya da öldüremeyeceğini bildiğim için rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum.

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Teşekkür ederim *Aşkım*."

Ona aşkım demeye bayılıyorum ve onun da bundan hoşlanmasından mutluyum.

"Bugün için hazır mısın?" diye soruyor, gözlerinden endişe okunuyor.

"Hayır, ama elimden geleni yapacağım." Annemle aramdaki on yıllık köprüyü nasıl geçeceğime dair hiçbir fikrim yok.

"Ben senin için buradayım," diyor.

Başımı sallıyorum ve kollarımı beline dolayarak yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Beni çok güçlü hissettiriyorsun."

"Ben gelmeden çok önce de güçlüydün. Ben sadece bunu görmene yardım ettim."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı büküyor. "Annem bana Sindirella'nın hikâyesini anlatırdı." Gabriel'e bakabilmek için başımı tekrar arkaya eğiyorum. "Peri masallarının var olduğunu ve bir gün prensimi bulacağımı söylerdi."

Gözlerini yumuşatan bir şefkatle bana gülümsüyor. "Sen benim prensimsin," diye mırıldanıyorum sevgiyle.

Başını eğerek ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Ejderhayı öldürdüm ve ödülüm olarak sahiplendiğim prensesi çaldım." Eğlenerek kıkırdıyor. "Eğer prensin olmamı istiyorsan, senin prensin olurum bebeğim."

Geri çekildiğimde Gabriel kıcımlı tokatlıyor. "Ben herkesi kontrol ederken git bize çay yap."

Göğsümde kabaran mutlulukla odadan çıkıyorum. Gabriel *Babanne*'nin oturma odasına doğru ilerlerken ben de merdivenlerden mutfığa iniyorum.

İçeri girdiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Nisa annemle birlikte ocağın başında duruyor, ona nasıl çay yapılacağını öğretiyor.

Onun da bana aynı şeyi yaptığını hatırladığımda, anı zihnimde canlanıyor.

Sevgili Nisa. Onu çok seviyorum.

Nisa beni fark etti, sonra "*Allah Allah*, bakın sonunda kim uyandı" diye haykırdı.

Kendimi savunmak için "Gabriel evde," diye mırıldanıyorum ve bu da Nisa'nın kıkırdamasına neden oluyor.

Anneme doğru yürüyorum, bir kolumu beline doluyorum

ve ona yandan sarılıyorum. "Nasıl uyudun?"

Başını sallıyor, sanki gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor. "Tamam."

Ona nasıl hissettiğini sormak dilimin ucuna geliyor ama kelimeleri yutuyorum. Nasıl hissettiğini görebiliyorum ve bu hiç iyi değil.

Bir elimi kaldırarak saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İlk geldiğimde Nisa beni alışverişe götürdü ve saçımı kestirdim. Bunu yapmak ister misin?"

"Ah... tamam mı?"

Ona rahatlatıcı bir gülümseme veriyorum. "Sana kendi kıyafetlerini almak istiyorum, böylece sana ait bir şeylerin olur."

Duyguları gözlerinden taşıyor ve gözyaşlarıyla savaşırken hızla yere bakıyor. Onu kucaklamak için çekerek kulağına fısıldıyorum, "Ağlaman sorun değil. Daha iyi hissetmene yardımcı olacaktır."

Arkamda bir hareket duyuyorum ve annemi sarılmaktan kurtararak omzumun üzerinden bakıyorum. Annem Gabriel'i görür görmez arkama geçti. Bluzumu sıkıca kavırıyor.

"Sorun yok," diyorum sesimi nazik tutarak. "Bu Gabriel."

Annem omzumun üzerinden Gabriel'e bakıyor. Kıpırdamadan duruyor, ifadesi nötr.

"Hoş geldin, Agnieszka. Umarım evimde huzur bulursun," diye mırıldanıyor.

Sanki onu daha fazla sevemezmişim gibi, kalbim onun için genişlemeye devam ediyor.

Gabriel bir sandalye çekip oturuyor.

"Çay ister misiniz Gabriel *Bey*?" Nisa sorar.

"Lütfen."

Annemin gömleğimi tutuşunun azaldığını hissediyorum. Arkama uzanıp elini tutuyorum ve onu yanıma çekerken elini sıkıyorum.

Anneme bakarken Gabriel'in yüzünde ciddi bir ifade vardır. Annem gözlerini hızla fayanslara indiriyor.

"Agnieska, bana bak," diye talep ediyor, sesi sert.

Çabucak itaat ediyor ve ondan dalga dalga yayılan korkuyu hissedebiliyorum.

Eskiden ondan böyle korkardım. Tanrım, çok şey değiştı.

Onu böyle görmek acı veriyor ama zamanla daha iyi olacağını biliyorum.

"Özgürsün," diyor. "Artık hayatınızın kontrolü sizde. Dayak yok, kırbaç yok, ölüm tehditleri yok." Gözleri şefkatle doluyor. "Ve senden istemediğin hiçbir şeyi yapman beklenmeyecek. Bedenin sana ait."

Annem başını sallıyor, gözyaşlarını tutamadığı için boğazı zorlanıyor.

"Yaşadığınız travmayı atlatmanıza yardımcı olması için bir doktor ayarlayacağım. Herhangi bir noktada kendini korkmuş ya da rahatsız hissedersen Lara'ya ya da bana söyle, sorunla biz ilgileniriz." Başını öne eğdi. "Anladın mı?"

"Evet efendim," diye mırıldanıyor itaatkârca.

"Bana öyle hitap etmeyeceksin. Sadece Gabriel." Ayağa kalkıyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Çenenı kaldır." Annem hemen dediğini yapar. "Omuzlarını dikleştıir." Yine itaat eder. "Sen kimsenin kölesi değilsin, Agnieska. Özgürsün. Buradaki hiç kimse

size emir verecek. Biz bir aileyiz ve kendi başımızın çaresine bakarız."

Annem başını sallıyor, çenesi fena halde titriyor. Bir elimi sırtına koyuyorum ve onu rahatlatmak için yumuşakça aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

Nisa çay tepsisini masaya koyarken gözleri Gabriel ve annem arasında gidip geliyor.

Gabriel ona şefkatli bir bakış atıyor. "Sadece iyileşmeye odaklan ki hayatının geri kalanının tadını çıkarabilesin. O piçlerin geleceğini senden almasına izin verme. Grabowski ve Mazur'u öldürdüm, böylece onların zulmünden kurtuldun."

Annem sendeleyerek bir adım geri atar. Ağzını kapatmak için titreyen ellerini kaldırırken gözleri inançsızlıkla büyüyor. Sonra da "Öldüler mi?" diye sorar.

"Evet." Gabriel gözlerini onunkilere kilitliyor.

Annem bir adım öne çıkar, ayaklarının dibinde diz çöker ve hıçkırarak "Teşekkür ederim" der.

Tam onu ayağa kaldırmak için hareket ettiğimde, Gabriel onun önünde çömeliyor. "Ayağa kalk, Agnieska. Bir daha asla diz çökmeyeceksin."

Hızla ayağa kalkıyor ve ondan bir adım uzaklaşarak eli benimkini arıyor.

"Sanırım bu her şeyi kapsıyor," diyor Gabriel. Dikkatini bana çeviriyor. "Bana ihtiyacın olursa büyükannemin yanında olacağım, bebeğim."

"Tamam." Elimi annemden kurtararak Gabriel'e doğru yürüyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. Başımı arkaya eğdiğimde ağzıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kahvaltıda

görüürüz."

Dikkatini Nisa'ya çevirir. "Yusuf'un ameliyatı iyi geçti. Ziyaretçileri kabul edebilir."

Yüzünü yoğun bir rahatlama kaplıyor. "Teşekkür ederim, Gabriel

Bey."

O gittiğinde, çok daha sakin görünen anneme bakmak için dönüyorum.

Boğazını temizledikten sonra "Söylediği her şey doğru mu?" diye soruyor.

Hemen başımı salladım. "Evet. Söz veriyorum. Sana yalan söylemeyeceğim." "Burası iyi bir ev," diye ekliyor Nisa. "Burada hiçbir kötülük yaşamaz."

Annemin yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor, sonra başını sallayıp soruyor: "Yapabileceğim bir iş var mı?"

Demirlerin evine alışana kadar oyalanması gerektiğini bildiğimden, "Sana Türk ekmeğinin nasıl yapıldığını gösterebilirim" diyorum.

"Tamam."

İşe koyuluyoruz ve Nisa ne zaman malzemeleri yanlış koysam beni düzeltmeye devam ediyor. Bir noktada annemi gülümsetmeyi bile başardı.

Tıpkı benim gibi, o da iyileşecek ve benim öğrendiğim tüm harika şeyleri öğrenecek. İyi duygular ve mutluluk yaşayacak.

Bölüm 50

Gabriel

Bir günlük kısa bir aradan sonra, Emre ve ben Vengeance'ın saldırıdan sonraki onarımlarını tamamlamak için canla başla çalışıyoruz.

Retribution için tüm tadilatlar tamamlandı. Ayrıca eskiden Mazur için çalışan personeli de serbest bıraktım ve her birine yeni bir hayata başlamaları için yeterli para verdim. Lara bunu duyunca çok mutlu oldu.

Her şey normale döndüğünden beri kadınlar deli gibi alışveriş yapıyor. Büyükanem tüm gardırobunu yeniden düzenledi, renklerle doldurdu ve Agnieszka'ya iki ömür yetecek kadar kıyafet aldılar.

Eve girerken Nisa'nın "Daha yavaş Agnieszka *Hanım*! Her şeyi bir saat içinde temizlemek zorunda değilsiniz."

"Onu tersleme," diye mırıldanıyor Murat ve daha yumuşak bir ses tonuyla devam ediyor, "Agnieszka, sanırım biraz ara verme zamanı geldi. Benimle bahçede bir yürüyüşe çık."

"Ben terslemiyordum," diye homurdanıyor Nisa.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve onlara doğru yöneliyorum. Tam koridora geldiğimde Agnieszka ve Murat oturma odalarından birinden çıkıyorlar, Murat'ın eli Agnieszka'nın belinde.

"Burada neler oluyor?" Gözlerim Agnieszka'nın yüzünde herhangi bir korku ya da panik belirtisi ararken soruyorum. Hiçbir şey görmüyorum,

Rahatlıyorum.

"Hiçbir şey," diye cevaplıyor Murat.

"Soru Agnieszka'ya yönelikti," diye mırıldanıyorum. Gözlerimi ona kilitleyerek, "Murat'la rahat mısın?" diye soruyorum.

Çabucak başını sallar. "Evet, Gabriel."

Dikkatimi Murat'a çeviriyorum. "Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlama."

"Bunu asla yapmayacağım."

Başımı salladığımda, ben arkalarından bakarken yan kapılara doğru yürümeye devam ediyorlar. Murat'ın Agnieszka'dan on yaş küçük olmasına rağmen ona ilgi duyduğu gün gibi ortada.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum, sonra Agnieszka'nın benden sadece dört yaş büyük olduğunu fark ediyorum.

Vay anasını.

Bu bana Lara'nın benden ne kadar genç olduğunu fark ettiriyor.

On altı yıl. Şimdiye kadar aklımdan bile geçmemişti.

Hiçbir şeyi değiştirmez.

Luca'nın geçen gün dediği gibi, 'Yaş sadece bir sayıdır'.

Merdivenlerden yukarı çıkarken doğu kanadından gelen kahkahaları duyuyorum. Büyükanнемin özel oturma odasına girdiğimde onu ve Lara'yı örgü örerken buluyorum.

"Etrafta pantolonsuz koştururdu, sevimli poposu tüm dünyanın görebileceği şekilde sergilenirdi."

"*Babanne*," diye mırıldanıyorum, Lara'ya çocukluğumu anlattığını fark ediyorum.

Lara yüzünde geniş bir gülümseme ve gözlerinde dans eden kahkahalarla, "Oh, eve erken gelmişsin," diyor.

"İşler artık o kadar da yoğun değil." Büyükanne'nin alnına bir öpücük kondurduktan sonra Lara'ya doğru yürüyüp elimi omzuna koyuyorum. "Ne yapıyorsan bitir."

"İşim bitti," diyor hızla, iğneleri ve yünleri bir sepete tikiştiriyor.

Ne ördüklerini fark ediyorum ve kaşlarım havaya kalkıyor. "Cidden bebek ayakkabısı mı örüyorsunuz?"

"Evet," diye yanıtlıyor *Babaanne*, sonra bana muzaffer bir gülümseme veriyor. "Lara torunumun torununu kucağıma almamın an meselesi olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" Omuz silkiyorum. "Lara öyle diyorsa, ben kimim ki tartışayım." Sözlerim büyükanne'nin gülümsemesine neden oluyor.

Lara ayağa kalktı, ben de elini tuttum. Onu yatak odamıza çekiyorum ve kapıyı kapattığımda onu sorgulayan bir bakışla yakalıyorum. "Bebekler mi?"

Sinirli bir şekilde saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sonra açıklıyor: "Büyükanne'nin torununun torununu istiyor ve ona hayır demeye dayanamadım. Senin de kabul etmen gerektiğini ama benim için sorun olmadığını söyledim." Bana yalvaran bir bakış attı. "Bu haber onu çok mutlu etti *Aşkım*."

Onu göğsüme doğru çekerek, dişleri alt dudağında endişelenene kadar ona bakıyorum. "Bana çocuk mu vermek istiyorsun?"

Lara başını sallamakta tereddüt etmez.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve elimi karnının üzerine koyuyorum. "Seni çocuğuma hamile görmek istiyorum."

Gerginlik onu terk ediyor, gözleri rahatlıyor. "Bunu ben de isterim."

"Ama önce, gelecek ay yirmi üçüncü doğum günün var. Senin için bir sürpriz planladım. Ondan sonra implantın çıkarılması hakkında konuşabiliriz."

"Tamam."

Kollarımı ona dolayarak ağzına bir öpücük konduruyorum. Dudakları hevesle ayrılıyor ve dudakları şişene ve ikimiz de nefessiz kalana kadar ona onu ne kadar sevdiğimi gösterirken zaman akıp gidiyor.

Yanağını göğsüme yaslıyor ve ben de ona sarılıyorum, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadını kazara öldürmediğim için şükrediyorum.

"Nisa'nın akşam yemeğini hazırlamasına yardım etmem gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Tamam." Onu kollarımdan kurtarıyorum ve onunla birlikte mutfağa doğru yürüyorum.

Emre mutfak masasında oturmuş, ağzına *baklava tıktırıyor*.

"Yuva kurmak için ne zaman iyi bir kadın bulacaksın?" Nisa soruyor.

"Asla," diye mırıldandı. "Gabriel piyasadan çekildiğine göre Seattle'daki en gözde bekâr olmayı planlıyorum."

Nisa ellerini havaya kaldırarak "*Allah Allah*" diye haykırıyor.

Kuzenimi evde, hak ettiği dinlenmeyi yaparken görmek çok güzel.

Bir dilim *baklava* alıp ağzıma atıyorum ve Lara'yı Nisa'ya bırakıp iyi olduğundan emin olmak için Murat ve Agnieszka'yı aramaya gidiyorum.

Murat Agnieszka'ya vermek için bir tane seçerken *Babanne*'nin gül bahçesinde buluyorum onları. Kızarmış bir yüzle alıyor.

Onların bu anını bölmek istemediğim için, "Murat, beni onunla biraz yalnız bırak" diyorum.

Agnieszka'nın kolunu sıkıyor, sonra duyma mesafesinden uzaklaşıyor ama yine de gözünü ondan ayırmıyor. Agnieszka'yı hızla sahiplenmeye başlayan adama kaşlarını çatıyorum ve dikkatimi ona çeviriyorum.

"Nasılsın?" Ben soruyorum.

"Çok daha iyi." Hâlâ gözlerime bakmakta zorlanıyor ama artık o kadar da korkmuş görünmüyor.

"Terapi seansları yardımcı oluyor mu?"

"Evet." Hızlıca başını salladı, bana baktı, sonra güle baktı.

"Murat'la gerçekten rahat mısınız?"

"Evet." Bu kez gözlerimi birkaç saniye daha uzun süre tutuyor. "O... nazik ve beni güvende hissettiriyor."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Ağzını gergin bir gülümseme kaplıyor.

"Sana sormak istediğim bir şey var." Yine bana bakıyor ve devam etmem için başıyla işaret ediyor. Boğazımı temizliyorum. "Kızınızla evlenmem için bana onay verir misiniz?"

Gözleri irileşiyor, sonra duyguları gözlerine hücum ediyor ve titreyen bir nefes alıyor. "Lara'yla evlenmek mi istiyorsun?"

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve beni onaylamayabileceğine dair içimde bir gerginlik hissediyorum.

Boğazımı tekrar temizleyerek cevap veriyorum, "Evet. Onu tüm kalbimle seviyorum. Onu güvende tutacağım ve mutluluğunu ilk sıraya koyacağım."

Agnieska tekrar yere bakıyor, sonra yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni kutsuyorum."

Yavaşça kolumu kaldırıyorum ve elimi omzuna koyarak sıkıyorum. "Teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük."

Sertçe yutkunarak başını sallıyor. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Bizi kurtarmak."

Ağzımın kenarı kalktı. "Rica ederim." Murat'a bakıyorum, geri gelebileceğini işaret ediyorum.

Bize doğru koştuğunda, bir kahkaha attım.

Evet, adam kötü durumda.

Agnieska'nın ne kadar duygusal olduğunu görür görmez kolunu ona doluyor. "Sen iyi misin?"

Hızla başını sallıyor, sonra da "Mutluluk çok büyük" diye açıklıyor.

Onları yürüyüşlerine devam etmeleri için bırakıp mutfağa dönüyorum. Murat'ın Agnieska'yla ilgilenmek için orada olduğunu bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

Tepsiyi tezgâha bırakırken Lara'nın arkasından gizlice yaklaşıp kollarımı ona doluyorum. İrkiliyor ve bana yaslanmadan önce bir kıkırdama sesi çıkarıyor.

Boynunun kenarına bir öpücük konduruyorum, sonra onu döndürüyorum. Onu ayaklarından kaldırıp omzuma atıyorum.

"*Allah Allah!* Yemekle meşgulüz" diye azarlıyor beni Nisa. Başka bir şeye aç olduğumdan, "Lara'yı kaçırıyorum" diye mırıldandım.

Gülen Lara'yı mutfaktan çıkarırken Nisa arkamızdan "O zaten senin" diye s e s l e n i y o r . "Yemeğe geç kalmayın!"

Kadınımı yatak odamıza götürüyorum ve sabahın erken saatlerine kadar onun vücuduyla ziyafet çekiyorum.

Bölüm 51

Lara

Yatak odasının kapısını açıp içeri girerken heyecan beni öldürüyor.

Kadınlar beni doğum günüm için spaya götürerek meşgul ettiler. Ayrıca saç ve makyajımızı profesyonellere yaptırdık.

Annem çok güzel görünüyor ve bugünden gerçekten keyif alıyor gibiydi. Herkesin onu ailenin bir parçası gibi hissettirmek için elinden geleni yaptığı için çok müteşekkirim.

Gömme dolapta asılı duran nefes kesici balo elbisesini gördüğümde ayaklarım aniden durdu.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Satenden yapılmış, rengi koyu gül.

Yavaşça yaklaşıyorum ve bir elimi kaldırarak lüks kumaşı okşuyorum.

Vay canına.

Gabriel hediyeimin odada beklediğini söylemişti ama bu kadar güzel bir elbise olacağını hiç düşünmemiştim. Askıdan çıkarıp yatağa götürdüm ve yorganın üzerine serdim.

Aceleyle kıyafetlerimi çıkarıyorum ve Gabriel'in bu gece iç çamaşırı giymeme emrini hatırlayarak saten kumaşın içine dikkatlice giriyorum. Etrafıma yumuşakça düşüyor

Vücut. Omuzlarımla üzerindeki askıları ve dalan, tatlı yakayı ayarlıyorum.

Dolaptaki aynanın karşısına geçip yansımama bakıyorum. Eskiden olduğum sade kızdan eser yok ve topuklu ayakkabılarımı giydiğimde kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissediyorum.

Dönüp yara izlerine bakıyorum, kumaş yumuşak bir şekilde belime düştüğü için görünüyor.

Gabriel bu elbiseyi seçti ve ben de gururla giyeceğim.

Birkaç hafta önce başladığım koleksiyondan gümüş bir clutch seçiyorum ve içine telefonumu ve birkaç mendil koyarak yatak odasından çıkıyorum.

Merdivenlerden giriş holüne inerken ev sessiz, sonra Gabriel görüş alanıma giriyor. Siyah smokinin içinde ne kadar yakışıklı görüldüğünü görünce nefesim kesiliyor.

Yüzünde hayranlık ifadesiyle bir adım öne çıkıp elini bana uzatıyor. "Arabanız sizi bekliyor prenses."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, kalp atışlarımı hızlandıran bir mutluluk patlaması.

Avucumu onun kine koyduğumda, "Kesinlikle nefes kesici görünüyorsun *Ödülüm*," diye mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve şaka yapıyorum: "Bu evden çıkamayacak kadar yakışıklı görünüyorsun."

Gabriel'in gözleri sevgi dolu, kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissettiriyor.

"Doğum günü partin için hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, göğsümde bir heyecan patlaması yaşıyorum. "Evet."

"Hadi gidelim." Beni bir limuzinin bizi beklediği evden dışarı çıkartıyor. Kapıyı açıyor ve küçük bir tezgahın üzerinde iki flüt şampyanın durduğu arka koltuğa tırmanmama yardım ediyor.

Tanrım, bu çok romantik. Sindirella'nın baloya gitmesi gibi hissediyorum.

Mirac bizi gideceğimiz yere gtrrken köpüklü sıvının tadını çıkaran Gabriel, "İ amaşı yok, değil mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Koltuktan kalktı ve önümde diz çöktü. "Sakın ses ıkarma."

Ne?

Sonra Gabriel kumaşı yukarı itiyor ve bacaklarımı açıyor. Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden kaldırıyor ve yüzünü bacaklarımdan arasına yerleştirip beni emmeye ve yalamaya başladığında bardaktan koltuğa biraz şampya sıçrıyor.

Bir elimle ağzımı kapatıyorum ve flt düşürmeden yere bırakıyorum. Boşta kalan elimle saçlarını tutuyorum, başım yoğun zevkten geriye düşüyor.

Paramparça olmam sadece birkaç dakika sürüyor ve orgazm vücudumu felç ederken inlemeleri bastırmak için mücadele ediyorum ve yüzüne karşı ğtyorum.

Gabriel kendini yukarı çekiyor, elimi önümden itiyor ve ağzımı talep ediyor. Serbest bırakılmamın tadını onun dilinde alıyorum, bedenim artık zevkle kasılıyor.

Tam öpüşmeyi bitirdiği sırada limuzin durur.

Gabriel mırıldanıyor, "Mutlu yıllar, *Ödülüm*." Sonra hızla elbisemi düzeltiyor, böylece örtünüyorum.

Kapıyı açarak araçtan inmeme yardım ediyor, bacaklarım hâlâ orgazmın etkisiyle titriyor.

Elimi tutuyor ve parmaklarımızı birleştirerek beni üzerinde "*İntikam*" yazan bir binaya götürüyor. Karanlık ve duvarları süsleyen peri ışıkları izlememiz gereken yolu gösteriyor. "Çok güzel," diye fısıldıyorum, sonra Dudaklarım ayrılıyor ve duygularım içime akıyor.

Koridor, ailemizin resmi kıyafetler içinde beklediği bir kata açılıyor. Annem altın rengi bir elbisenin içinde çok güzel görünüyor. Murat'ın sahiplenici kolu anneme sarılmış.

"Mutlu Yıllar!" diye bağıyorlar.

Hediyelerle dolu bir masa var. Yanında yedi kat yüksekliğinde devasa bir doğum günü pastası duruyor. Işıklar her yerde parılıyor, pembe ve gümüş balonlar tavana doğru süzülüyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, gözlerim doluyor.

Dönerek Gabriel'in göğsüne gömülüyorum ve kollarımı sıkıca ona sarıyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve saçlarıma öpücükler konduruyor.

"Teşekkür ederim." Kelimeleri boğazım düğümlenerek, makyajım bozulmasın diye ağlamamak için kendimi zor tutarak söylüyorum.

"Bir şey değil, bebeğim." Elini sırtıma sürtüyor. "Ama bırakmalısın ki sana hediyeni verebileyim."

"Zaten yaptın," diyorum isteksizce geri çekilirken.

Gabriel beni yumuşak bir spot ışığının parladığı pistin ortasına çekiyor. Etrafıma bakıyorum, dudaklarımda bir gülümseme titriyor, sonra Gabriel bu gece ikinci kez önümde diz çöktüğünde gözlerim açılıyor.

Yapmaz, değil mi?

Tam kalp krizi geçirecekken ceketinden küçük siyah bir kutu çıkarıp açıyor.

Vay anasını!

Gözyaşlarına boğuldum, yüzümü kapattım. "Bana bak," diye emretti.

Başımı sallıyorum.

"Bebeğim, bana bak."

Ellerimi indiriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Evlen benimle," diyor.

"Ona sormak zorundasın!" Nisa ağlıyor. "*Allah Allah*, ben sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

Gözyaşlarımdan arasından kahkahalar fışkırıyor ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Evet, evet, evet!"

Boyu kadar yükselip yüzük parmağıma göz alıcı bir pırlanta takıyor, sonra beni sertçe öpüyor, alkışlar ve tezahüratlar havayı dolduruyor.

Cinderella haklıydı.

Nazik olmak, cesaretli olmak ve küçük bir sihre inanmak beni Gabriel'e ve iyi ve şefkatli insanlarla dolu bir aileye getirdi.

Sonsöz

Lara

Yedi yıl sonra.

"Çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse," diye şakacı bir şekilde sesleniyorum.

Deniz'in kıkırdamasını duyuyorum ve anneannesinin oturduğu koltuğun arkasında olduğunu bildiğim için her yerde onu arıyormuş gibi yapıyorum.

"Banyo vaktin geldi," diyorum, sandalyenin arkasına uzanıp onu gıdıklayan anneme gülümseyerek. Ondan kahkahalar yükseliyor. "Oh, seni duyabiliyorum. Perdenin arkasında mısın?" Kumaşı geri çekiyorum.

"Hayır," diye bağıyor.

"Saklanıyor musun..." Vazolara bakma gösterisi yapıyorum, "çiçeklerin arasına mı?"

"Hayır," diye gülüyor.

Gabriel kapı pervazına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bizim saklambaç oynamamızı izliyor.

"Masanın altına baktın mı?" Gabriel sorar.

"Ben yokum," diye sesleniyor Deniz, sonra birden korkunç bir surat ifadesiyle ayağa fırlıyor. "Ne!"

Bana doğru koşuyor ve ben de kollarımı açarak onu göğsüme çekiyorum. "Banyo için hazır mısın?"

Başını sallıyor. "Hotcho...golate alabilir miyim?" "Sadece birazcık. Neredeyse yatma vakti geldi."

Hamileyken beş yaşındaki çocuğumuzu taşımak kolay bir iş değil. Gabriel, "Çok büyüyorsun, küçük adam." diyerek onu elimden aldı.

"Senin gibi." Deniz kollarını Gabriel'in boynuna doluyor.

Babaanne'nin çerçeveleli bir portresinin önünden geçerken kalbim hüznle sıkışıyor. Torununu görebildi ve uykusunda vefat etmeden önce onunla üç harika yıl geçirdi.

Eşime ve babasının tıpatıp aynısı olan oğlumuz Deniz'e gülümsüyorum.

Deniz'in yatak odasına girip banyoya yöneliyorum, musluğu açıyorum ki pijamalarını alırken su akabilsin.

Ben çekmecedен kıyafetleri çıkarırken Gabriel ve Deniz onun yatağında güreşiyorlar.

Onlara şakacı bir kaş çatarak, "Yıkanma zamanı." diyorum.

"Anneni duydun." Gabriel, Deniz'i bana doğru iterek yatağa yerleştiriyor.

Deniz'i banyoya götürüp kıyafetlerini çıkarmasına yardım ediyorum. Suyu kontrol ettikten sonra muslukları kapatıyorum ve onu küvete kaldırıyorum.

Vücudunu yıkamaya başladığımda, "Bana hikâyeyi anlat."

diye sordu. "Bir zamanlar Lara adında bir kız varmış. Kız kötü bir ejderha tarafından yönetilen bir malikanede yaşıyordu. Alevler püskürtüyor ve yanına yaklaşan herkesi yiyip bitiriyormuş."

"Kurabiye gibi mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum, ayaklarını ovarken dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Lara -"

"Senin gibi mi?"

Tekrar başımı salladım. "Evet, annem gibi. Yerleri fırçalar, pencereleri yıkar, dışarıdaki dünyaya bakar ve nasıl bir şey olduğunu merak ederdi."

Deniz suyu sıçratıyor, gömleğimin önünü ıslatıyor. "Sonra *Baba* geldi!"

"Evet, siyah atıma bindim, ejderhayı öldürdüm ve prensesi çaldım," diyor Gabriel aniden arkamdan.

Deniz'i küvetten çıkarıp vücudunu kuruluyorum. En sevdiği pijamalarını giydirip, minik uçaklarla kapladıktan sonra Gabriel onu yatağına yatırıyor.

"Benim hottochogolate'im," diye soruyor Deniz.

Tıpkı babası gibi.

"Ben olsun " Gabriel diyor,
sürtünme a el üzerinde odadan
çıkmadan önce hamile karnımı.

Yatağın kenarına oturup parmaklarımı oğlumuzun ipeksi siyah saçlarında gezdiriyorum.

"Bu doğru mu?" Deniz soruyor.

"Hikâye mi?" Başını salladığında gülümsüyorum. "Evet. Baban benim prensim."

"Ben de öyle miyim?"

Başımı sallıyorum ve öne eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Evet ve bir gün sen de bir prensesi kurtaracaksın."

"Hayır, onu çalacağım," diye karşı çıkıyor. "Tıpkı *Baba* gibi."

Bir kahkaha attım. "Evet, muhtemelen öyle olacak ve sonra sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız."

Gabriel

On beş yıl sonra.

"Neden bu kadar gerginsin?" Lara kravatımı düzeltirken soruyor. "Bu onun ilk randevusu."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Yirmi bir yıllık evliliğin ardından, çocuklarımin annesine olan sevgim hala artmaya devam ediyor.

"Sadece gerginim," diye homurdanıyorum, nedenini açıklayamadan. "Bu geceyi berbat etmek istemiyorum."

"Olmayacak *Aşkım*," diye beni temin ediyor Lara. Parmak uçlarında duruyor ve ağzıma bir öpücük konduruyor. "Ben Alya'ya bakmaya gidiyorum. Muhtemelen hâlâ küvette ıslanıyordur."

Başımı sallıyorum, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için aynanın karşısına geçiyorum.

Lara odadan çıktığında kasayı açıp içinden bir kutu alıyorum. Kapağını çevirip açıyorum ve gözlerinin renginde safirden yapılmış bir kalp kolye ile platin zincire bakıyorum. Kırmızı kadife bir yatağın üzerinde yatıyor.

Umarım beğenir.

Duygularım üzerime çökerken bir nefes çekiyorum.

Küçük kızımın on dördüncü doğum günü ve onu ilk randevusuna götürüyorum, böylece gelecekteki randevularında ona nasıl davranılması gerektiğini öğrenecek.

Eğer beni geçebilirlerse.

Kutuyu kapattıktan sonra giriş holünde beklemek üzere odadan çıkıyorum.

"Çok yakışıklı görünüyorsunuz Gabriel Bey," diyor Nisa mutfaktan gelirken.

"Teşekkür ederim." Kravatı düzeltiyorum, sonra "Deniz döndü mü?" diye soruyorum.

"Hayır. Eminim yakında evde olur."

"Bu çocuk sabrımı sınıyor," diye mırıldandım. "Ona R8'i aldığımdan beri hiç eve gelmiyor."

"Daha on dokuz yaşında. Bırak biraz eğlensin," diye azarlıyor beni Nisa.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve Alya merdivenlerin başında durunca dönüp bakıyorum. Ona aldığım uçuk mavi elbiseyi giymiş, ciğerlerimden nefesimi alıyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, göğsümdeki duyguları bir kez daha zorlukla yutuyorum. "Çok güzel görünüyorsun, *gözümün nuru*."

Artık ona büyükannemin bana seslendiği gibi sesleniyorum. Gözümün nuru. Kızım benim için öyle.

Bana ulaştığında, çok hızlı büyüyen küçük kızıma bakıyorum. Aramızdaki kutuyu kaldırıp açıyorum ve hediyemi ona sunuyorum. "Mutlu yıllar, Alya."

"Ah, *Baba*!" Kolyeyi kadifeden dikkatlice kaldırırken yüzü aydınlanıyor. "Takmama yardım eder misin?"

"Tabii ki."

Boynunun arkasındaki tokayı takabilmem için dönüyor, sonra bana gülümsüyor. Kolumu onun için tutarken derin bir nefes almak zorunda kalıyorum, sonra onu evden çıkarıp limuzine götürüyorum.

Elini tutup sıkığımda kızım bir yıldız gibi parlıyor.

Boğazımı temizledikten sonra şöyle diyorum: "Eğer bir erkek sana prensesmişsin gibi davranmıyorsa, sana layık değildir. Bu gece sana bir randevuda ne beklemen gerektiğini göstereceğim ve daha azıyla yetinmeyeceksin. Anladın mı?"

"*Evet, Baba.*"

"Bu biriyle çıkmaya izin verdiğim anlamına gelmiyor," diye uyarıyorum onu. Omuzları çöküyor. "Ama ne zaman?"

"Sana kendini nasıl savunacağını öğrettikten sonra, seninle yakınlaşmaya çalışan bir çocuğun kısına tekmeyi basabilirsin."

Alya tam gözlerini devirmek üzereyken duruyor, benimle bu saçmalığı denemeyeceğini biliyor.

"Bu senin kendi iyiliğin için," diye mırıldandım. "Kendini koruyabilmen gerekiyor."

"Bana ne zaman öğreteceksin?"

"Yakında."

En az iki yıl daha olmaz. Küçük kızımın 16 yaşından önce birileriyle çıkmasına izin vermem mümkün değil.

Limuzin, akşam için rezervasyon yaptırdığım beş yıldızlı restoranın önünde durdu. Alya'nın arabadan inmesine yardım ediyorum, sonra onu içeri götürüyorum, tek bir masa bekliyor, beyaz masa örtüsü üzerinde bir mum titriyor.

Sandalyesini çekiyorum ve oturduğunda öne doğru kaymasına yardım ediyorum. "Çocuk her zaman senin için sandalyeni çeker."

"Tamam."

Onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. "Ve senin için kapıları açacak, ilk önce içeri girecek, böylece kurşunu almak yerine

Sen. Asla önce yürüme. Bu yüzden annen her zaman biraz arkamda kalır. Korunmak için."

"Tamam, *Baba*."

Bir garson bize bir şişe köpüklü su getiriyor ve bizi karşılıyor.

Yemeğimizi almak için ayrıldığında devam ediyorum, "Saygısızlığa tahammül edemeyeceksin. Sen bir Demir'sin, Alya. Biz gururlu bir aileden geliyoruz."

Başını sallıyor.

"Ve eğer izniniz olmadan size dokunursa veya sizi rahatsız ederse..." Başımı sertçe sallıyorum, cinayet şimdiden damarlarımda dolaşıyor.

"Onu öldüreceksin. O kısmı zaten biliyorum." "Bunu unutma."

Yemeklerimiz masaya getirildi. Ben Alya'nın favorisi olan çizburger ve patates kızartması sipariş ettim.

Kızım bana "Annem hamburger yediğini öğrenirse çok kızar" diye takılıyor.

"Ona söylemeyeceksin."

"O zaman Cumartesi günü bir partiye gitmeme izin ver," diye pazarlık yapmaya başlar küçük pislik.

"Hayır."

"Lütfen, *Baba*. Herkes orada olacak!"

İçimi çekerek, kalbim eriyene kadar onun yalvaran yüzüne bakıyorum.

Tanrı yardımcım olsun.

"Deniz de seninle gelirse," diye yumuşuyorum.

"Evet! Teşekkür ederim!" Bana sarılmak için ayağa fırladı ve beni kulaktan kulağa gülümsetti.

Tıpkı annesi gibi. Beni küçük parmağında oynatıyor.

Alya yaklaşan parti hakkında konuşmaya başlıyor ve ben söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Ama her birkaç saniyede bir başımı sallayarak dinliyorum.

Yemeğimiz bittiğinde, parmakları safirlerin üzerinde geziniyor.

"İçinde bir izleme cihazı var," diyorum. Aşağıya bakarken kaşları birbirine yaklaşıyor. "Arkadaki küçük düğmeyi görüyor musun?"

"Evet."

"Ne zaman tehlikede olursan, hatta biraz korkarsan, bas, ben geleceğim."

Ve seni tehdit etmeye cüret eden herkesi öldür.

"Her zaman geleceğim." Sesim kelimelerin üzerinde çatlıyor.

"Seni çok seviyorum, Baba," diye fısıldıyor, alt dudağı titriyor.

"Ben seni daha çok seviyorum,
*gözümün nuru." Tanrım, bebek gibi
ağlamak üzereyim.*

Boğazımı temizleyerek ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Yanağındaki bir damla yaşı siliyor ve küçük avucunu benimkinin içine koyuyor. Onu, onun için dünyadaki en güvenli yer olan kollarıma çekiyorum ve yavaşça yere doğru yönlendiriyorum.

Eğilip saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Her zaman benim küçük kızım olacaksın."

Başını sallıyor, yanağını göğsüme yaslıyor, tıpkı annesinin milyonlarca kez yaptığı gibi.

"Gerçek aşka inanır mısın?" diye fısıldıyor.

"*Evet.*"

"Sence onu bulabilecek miyim?"

"Kesinlikle." Saçlarına bir öpücük daha kondurduktan sonra söz veriyorum: "Tıpkı annen ve benim gibi sen de sonsuza dek mutlu olacaksın."

Son.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

